CÂINII RĂZBOIULUI

FRANK LEWIS

Legionarul

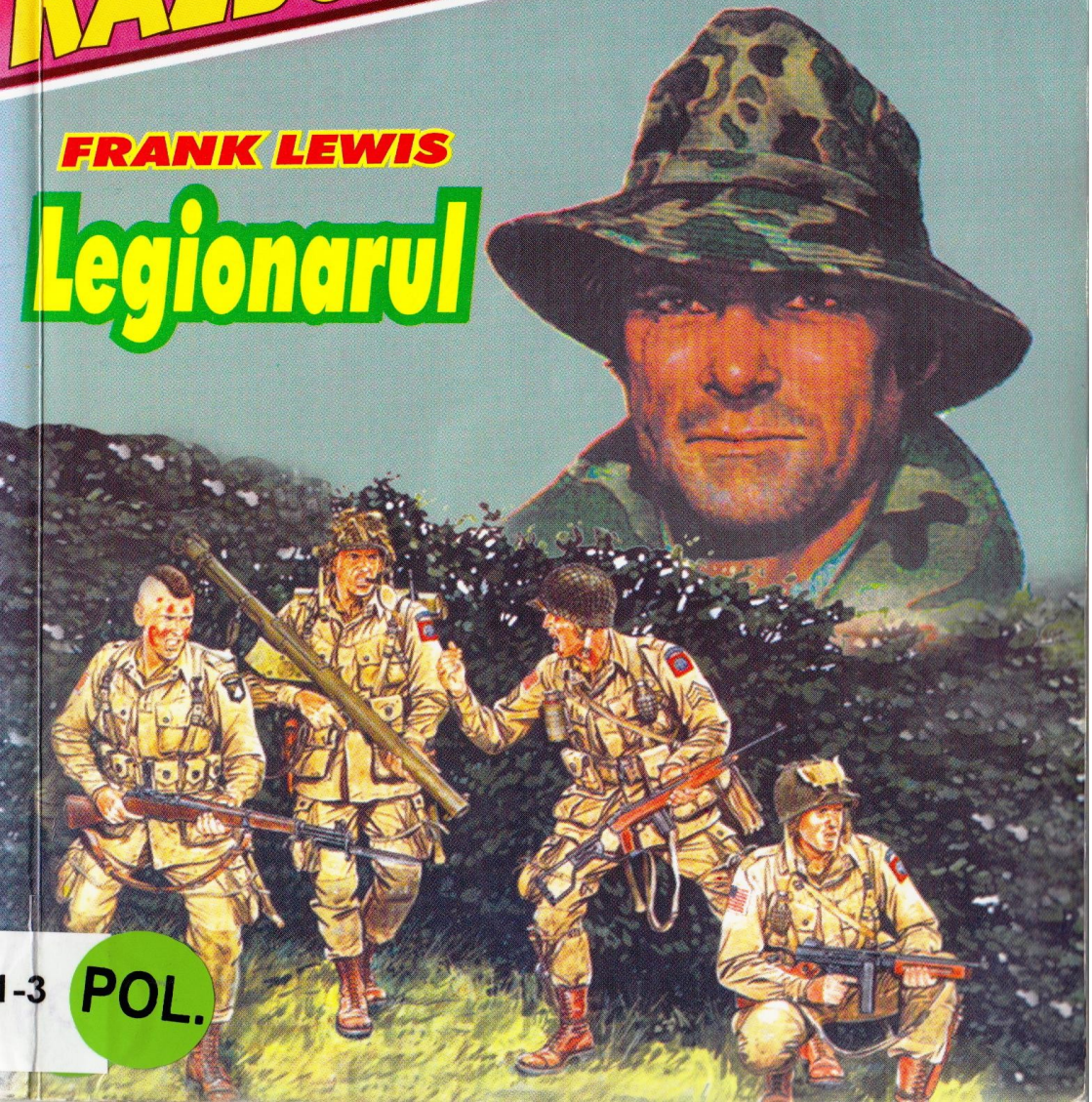

I-3 POL.

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

FRANK LEWIS

LEGIONARUL

V.1.0

Traducere de Dragoş Curpăn

Editura Z 2000
2000

CAPITOLUL I

Cenuşa se răsuci învolburată în jurul lui, furtună de zăpadă cenuşie adusă la viaţă de flăcările ce devorau. Inima celui de al treilea Reich. Cicloane de foc ajunseră la cer, sorbind aerul din plămânii oricărei persoane care s-ar fi aventurat prea aproape de trombele de moarte pârjolitoare, devastatoare. Tanchistul se aplecă în faţă. Jacheta de camuflaj dădu să se aprindă, dar scânteile se potoliră acoperite de cenuşa ce stinse focul înfometat. O clădire de zece etaje se prăbuşi în stânga lui, cu zidurile nimicite, lăsând în urmă doar o structură scheletică. Interioarele fuseseră distruse, iar ocupanţii lor umani de altădată fuseseră transformaţi în mormane înnegrite de membre arse. Un nou baraj de foc izbucni din armele celui de-al doilea front bielorus al lui Rossokovsky, flash-urile de la gurile ţevilor luminând orizontul, de parcă norii unei mari furtuni s-ar fi adunat din depărtări. De la nici trei kilometri distanţă se auziră salvele ce zburară pe deasupra, ca să lovească în apropierea parcului.

Lăsă în urmă zona cea mai intensă a furtunii de foc după ce coti în jurul unei mase diforme de cauciuc, pe o stradă uimitor de ferită de stricăciuni. Arăta acum la fel cum trebuie să fi arătat şi cu patru ani în urmă. Nici o clădire nu fusese atinsă. Totuşi, chiar pe strada următoare, nici o clădire nu fusese lăsată în picioare.

Zgomotul unor motoare ambalate la maximum ajunseră la urechile lui. Le cunoştea foarte bine. Tancuri! Ivan înainta, blocând cea din urmă mică ieşire ce separa camarazii conduşi de Konev şi al treilea regiment de gardă tanchist comandat de generalul camarad Jukov. Dacă înaintarea avea succes, soarta Berlinului avea să fie pecetluită, cu excepţia puţinilor oameni care ar fi reuşit să se strecoare printre liniile ruseşti.

Omul, cunoscut acum sub numele de Carl Langers, îşi mută arma StG-44 într-o poziţie în care îi putea fi mai la îndemână, folosind cureaua de umăr ca să ţină o parte din greutate. Privi cu atenţie strada din faţa lui, înainte să o traverseze alergând pe jumătate ghemuit, gata să tragă. Nimic! Se opri, cu inima bătându-i nebuneşte, în umbra unei alei. Un urlet venit de jos, de

la piciorul său, făcu să îi sară inima din piept. Sunetul fusese cu totul neaşteptat. Un câine, înnebunit de focurile de armă şi exploziile obuzelor, fugi pe lângă el clănţănind spasmodic maxilarele. Cu saliva curgând din botul deschis, animalul urlă din nou, apoi începu să-şi muşte picioarele din spate, răsucindu-se într-un cerc din ce în ce mai strâns, până ce rămase nemişcat în mijlocul străzii, mort.

Langers îşi îndreptă privirea spre alte bestii mult mai periculoase care umpleau străzile Berlinului în noapte. Legiunile victorioase ale tovarăşului Ivanov (Stalin) pătrundeau în oraş, ucigând sau violând, după cum le apuca cheful. Nu mai rămăsese nici un fel de rezistenţă reală care să îi oprească şi ştiau şi ei acest lucru. Câteva grupuri izolate de SS-işti fanatici şi câţiva paraşutişti din Armata I de Paraşutişti încă mai rezistau la aeroportul Tempelhof.

Dar ruşii nu aveau de gând să rişte să fie ucişi atât de aproape de victorie, angajându-se în lupta corp la corp. Aveau timpul de partea lor, plus echipamentul. Trebuiau să aştepte doar până ce erau aduse tancurile şi artileria, apoi îi făceau piftie pe fascişti.

O patrulă de mongoli; sub comanda unui rus distins ce purta pe umeri gradele de sergent major, se desprinse din acoperire şi se îndreptă în direcţia lui. Langers se retrase şi mai mult în umbra aleii şi încercă să se integreze în decor. Modelul hainei de camuflaj de sub stratul de cenuşă cu care se acoperise îl făcea aproape invizibil. Încet, se lăsă în jos şi se sprijini pe genunchiul drept, uşurând presiunea curelei armei StG-44. Ridicând-o puţin, urmări cu ţeava armei mişcările patrulei formate din zece oameni. Ar fi preferat să nu fie nevoit să tragă, ca să nu atragă atenţia asupra lui. Mai bine ar fi fost să treacă pe lângă el.

Sergentul major se afla la conducere, având în mâini o puşcă mitralieră PPs-43. Purta pe piept ordinul clasa a treia Suvarov. Blestema membrii pe jumătate sălbatici ai patrulei sale de câte ori aceştia se îngrămădeau prea tare unii în ceilalţi. Langers ştia ce făceau şi cum gândeau. Erau prea încrezători, înfumuraţi, considerând că nu mai era nevoie să ia precauţiile normale. Ştia ceea ce gândeau din propria experienţă, de când tancul său rulase până la porţile Moscovei. Văzuse aceeaşi neglijenţă şi nepăsare la cea mai mare parte a trupelor germane care intraseră în oraşul cucerit. Se considerau invincibili, dar câteva clipe mai târziu se treziseră cu câte un glonte în cap.

Dumnezeule! Spera doar să se îndepărteze de el. Trebuia să

iasă din oraş înainte de răsărit sau probabil avea să fie prins împreună cu cei care mai rămăseseră din garnizoana Berlinului. Gândul la anii pe care ar fi trebuit să îi petreacă într-un lagăr de muncă rusesc pentru deţinuţi, de dincolo de Urali, nu îl linişti deloc!

Gregori Ilici Sarkorski înjură din nou asiaticii nedisciplinaţi, începând să îşi piardă cumpătul. Bestiile erau destul de greu de controlat, chiar şi în circumstanţe favorabile. Se gândise să împuşte pe unul dintre ei ca să facă din el un exemplu pentru ceilalţi, dar se răzgândi. La urma urmei, se părea că pericolul de pe străzile Berlinului scăzuse foarte mult. De fiecare dată când întâlnise germani în câmp deschis sau în clădiri, văzuse că teroarea umilitoare era atât de intensă, încât fasciştii, odată măreţi şi aroganţi, de bună voie şi-ar fi oferit soţiile şi fiicele ruşilor.

Un ţipăt le întoarse capetele. O femeie ieşi alergând dintr-o clădire fumegândă unde stătuse ascunsă. Scântei roşii făcuseră ca rochia să-i ia foc. Ţipă în timp ce alerga, propria viteză înteţind flăcările ce se întinseră pe ea. În timp ce alerga orbeşte spre ei, unul dintre mongoli o doborî la pământ. Îi acoperi corpul cu propriul trup ca să înăbuşe focul. Înainte chiar ca fumul rochiei arse să se oprească, soldatul îi desfăcu picioarele şi îşi dădu pantalonii jos. Camarazii se adunară în jurul lui ca să îl încurajeze. Sergentul Sarkorski scuipă dezgustat, dar singurul lucru pe care îl putea face era să îl împuşte pe porcul de subordonat. La urma urmei femeia era nemţoaică. Ştia cât de multe compatrioate de-ale sale avuseseră aceeaşi soartă în mâinile naziştilor. Totuşi era dezgustător să privească scena. Aceştia, însă, nu erau oameni normali. Instinctele lor animalice se aflau la numai un fir de păr distanţă de suprafaţa pielii. Nu putu face nimic, decât să îi lase să se distreze. După aceea o va uşura pe femeie de chinuri cu un singur glonte în creier. Nu era un om crud sau nepăsător, întorcând spatele scenei îşi aprinse o „papiroasă”, inhalând fumul galben şi amar.

Un obuz lumină brusc cerul, învăluind absolut tot ce se afla pe stradă într-o ciudată strălucire albă, suprarealistă. Văzu ceva pe alee, în stânga lui. Clipi ca să îşi cureţe ochii de fum şi văzu gura ţevii unei puşti de asalt îndreptată spre el. Nu avu nici o şansă să dea alarma înainte ca primul glonte Kurz 7.92 mm să îi vâre ţigara înapoi în gură, aruncând tutunul pe la ceafa, împreună cu cea mai mare parte a creierului.

Langers ieşi din umbră, întorcându-şi arma către spatele Ivanilor îngrămădiţi. Cei mai mulţi dintre ei căzură imediat. Numai unul reuşi să îşi ducă arma la umăr înainte ca faţa să îi fie spulberată. Mongolul de deasupra femeii se ridică în picioare, cu pantalonii la genunchi, numai pentru ca abdomenul să îi fie spintecat de ultimele şase gloanţe ce mai rămăseseră în încărcătorul de treizeci de gloanţe al puştii de asalt a lui Langers.

Înlocuind încărcătorul gol cu unul nou, înaintă cu atenţie pe stradă, oprindu-se ca să verifice fiecare corp căzut. Doi dintre ei nu erau morţi, dar îi elimină cu câte un glonte în cap. Când ajunse la femeie, aceasta era aproape moartă. Focul îi nimicise cea mai mare parte a părului, lăsând o arsură roşie pe o parte a feţei, care se întinsese până în creştetul capului. Urechea stângă dispăruse, distrusă de foc. Nu era o imagine prea plăcută, dar văzuse altele şi mai rele.

Langers o luă în braţe şi părăsi strada alergând, încercând să se distanţeze de locul ambuscadei, în cazul în care prieteni de-ai lui Ivan ar fi venit să cerceteze cauzele împuşcăturilor. Alergă pe lângă trei clădiri înainte să îşi aşeze cu blândeţe povara jos, în cadrul uşii unui fost magazin de jucării. Interiorul fusese devastat şi numai câteva relicve nedorite ale unor vremuri mai fericite îl priviră prin ferestrele sparte.

Respiraţia femeii era neregulată. Îşi dădu seama că are dureri mari. Îi dădu să bea din bidonaşul său, lăsând apa să îi alunece printre buze. Nu înghiţi nici o picătură.

— La naiba, murmură el. De ce s-a întâmplat asta tocmai acum? N-am timp de pierdut cu ea şi totuşi nu pot s-o las în starea asta.

Trebuia să se grăbească. Care era cel mai bun lucru de făcut? Să stea cu femeia şi să spere că va putea ieşi din oraş mai târziu, sau să se îndure şi să îi tragă un glonte în spatele urechii, ca să pună capăt suferinţei? Ştia că oricum nu mai avea mult de trăit. Problema lui fu rezolvată în momentul în care femeia deschise ochii pentru o clipă, strigă „tată” şi apoi muri. O lăsă în cadrul uşii. Încă o persoană din milioanele care muriseră în numele unui ideal politic care promisese întotdeauna o viaţă mai bună pentru cei care l-ar urma.

Al Treilea Reich ardea. O luă din loc, ţinându-se aproape de laturile clădirilor unde era posibil să se târască pe mormanele de dărâmături, astfel încât să se poată orienta în masa de ruine fumegânde.

Sunetul jos şi continuu făcut de armele mari de foc ruseşti persistă şi, în faţa lor, scârţâitul metalic al şinelor de tanc se auzi constant, pe măsură ce coloane lungi de blindate ruseşti înaintară adânc în oraş. Grelele JS-1, numite după Stalin, urmau uşoarelor dar durelor tancuri T-34 care îi surprinseseră pe Langers şi pe ceilalţi din Armata de Tanchişti atunci când le întâlniseră în 1940. Dinozauri de oţel, îşi roteau dintr-o parte în cealaltă ţevile letale ce scuipau foc. Din când în când unul se oprea să tragă în faţada vreunui magazin sau în acoperişul unei clădiri, se dădea înapoi cu ajutorul sistemului de suspensii, de parcă s-ar fi arătat mulţumit de cele realizate, apoi pleca mai departe ca să caute altă ţintă.

Continuă să meargă, ţinându-se departe de sunetul oricărui foc de armă. Înainte de răsărit ajunse în suburbia oraşului Charlottenburg, aproape de limitele încercuirii ruseşti. Aici mai rămăseseră puţini supravieţuitori. Aproape toţi cei care putuseră să se mişte prin propriile puteri sau avuseseră pe cineva care să îi ajute, fuseseră siliţi să se retragă în interiorul oraşului. Trecuse pe lângă câteva şiruri de ruşi ce înaintau şi de două ori văzuse cum germanii sunt adunaţi în grupuri de muncă menite să cureţe căile croite printre grămezile de moloz, acolo unde blocaseră accesul tancurilor ruseşti. Începu să obosească.

Evenimentele din ultimele zile îl epuizaseră atât fizic, cât şi emoţional. Simţi nevoia să se odihnească. Casele şi clădirile aflate încă în picioare trebuia să le evite. Avea nevoie de un loc în care ruşii să nu vină. Găsi ceea ce căuta, o biserică arsă cu un singur perete ce stătea, parţial, în picioare. Îşi făcu un adăpost lângă zid, o mică colibă din cărămizi şi pietre. Se târî înăuntru şi bloca intrarea în urma lui. Din afară părea că nu e altceva decât unul dintre cele câteva zeci de mii de mormane de dărâmături răspândite în oraş. Aici nu se afla nimic interesant de luat pentru un rus. Ivan mergea după prăzi mai consistente din alte construcţii rămase încă în picioare. Îşi dădu jos rucsacul, deschise o conservă, mestecă încet conţinutul fără gust ca să i se dizolve în gură, luă o înghiţitură din bidon, se ghemui şi adormi în mormântul transformat în locuinţă.

În timp ce dormi, corpul lui Hitler şi cel al Evei Braun arseră, fiind transformate în caricaturi înnegrite de scrum. Heinz Linge, valetul lui Hitler, îi ascultă ordinul şi înfăşură corpurile Fuhrer-ului şi Evei Braun în pături ale armatei. Le cără apoi în grădina cancelariei, le îmbibă cu petrol şi le dădu foc. Fiecare avea de

ales între a încerca să scape sau a-i aştepta pe ruşi. Nici una dintre variante nu le dădea motive să se aştepte ca viaţa lor să se prelungească prea mult.

Cei care reuşeau să supravieţuiască trebuia să asculte ultimele ordine ale stăpânului lor şi niciodată nu aveau să vorbească despre vizita tanchistului cu cicatrice, care intrase împreună cu Hitler în apartament, în ultimele sale clipe. Aveau să asculte comanda lui Hitler: „Acest om nu există. Nu l-aţi văzut niciodată. Nu a fost niciodată aici. Puteţi vorbi despre mine după ce toate acestea se vor termina, dar niciodată, niciodată în vieţile voastre – indiferent cât de lungi – să nu vorbiţi despre acest om.”

Un şobolan, aproape de mărimea unei pisici mai mici, îşi vârî capul printre cărămizi, mişcându-şi nasul dintr-o parte în alta, în timp ce îl mirosi pe omul ce dormea. Pentru o clipă, creierul lui micuţ se gândi să muşte puţin, pentru că şobolanii deveniseră foarte curajoşi în ultimele săptămâni, iar acum rar mai ezitau să atace pe cineva întins la pământ. Chipul omului se mişcă în somn, speriind şobolanul care se răzgândi în privinţa muşcăturii şi se hotărî să îşi caute în altă parte cina. Nu îi plăcu mirosul acestui om. Dispăru cu o mişcare bruscă din coadă.

În timp ce dormea principalele forţe ruseşti trecură pe lângă el. Ruşii îşi mutaseră din nou liniile şi acum se afla în spatele lor, deşi tot mai umblau grupuri de NKVD-işti căutând oficiali ai partidului şi membri ai mult urâtelor Cămăşi Brune şi trupe de şoc ale SA şi SS. Dormi toată ziua, deschizând ochii numai când soarele începu să apună. Avea un gust în gură de parcă un pui de balaur o folosise drept oliţă. Îşi dori să fumeze, dar se decise să nu o facă. Bombănind, Langers îşi întinse picioarele atât cât putu în vizuina sa mică. Ascultă sunetele de afară şi înlătură cu atenţie cărămizile şi pietrele ce îl ascundeau de vederea celor din exterior. După ce dădu la o parte câteva, se uită afară şi aşteptă, ascultând. Pentru că nu auzi nimic, cu excepţia ecoului exploziilor din centrul oraşului, se târî afară şi încercă să îşi dea seama unde se află uitându-se la un indicator stradal aflat încă în picioare. Privi spre soarele ce apunea şi se îndreptă spre vest, întotdeauna urmând calea cea mai dificilă posibil. Ştia că Ivan nu avea chef să urce sau să meargă printre obuzele explodate, dacă exista un drum mai uşor de urmat pentru jaf şi viol.

Trebui să traverseze înot două canale înainte să iasă în afara oraşului Berlin. Ud, tremură involuntar şi întoarse spatele, fără să

se uite înapoi, către est. Era conştient de faptul că trebuia să ajungă cât mai departe de ruşi. Undeva spre vest se aflau forţele britanice, americane şi franceze. Nu conta prea mult pe care dintre ele le întâlnea. Din experienţă ştia că dacă reuşea să stea departe de forţele ocupante pentru câteva săptămâni, avea să se poată integra în rândul sutelor de mii de refugiaţi pe care noii stăpâni ai Europei erau nevoiţi să îi reintegreze în societate. Acest lucru i-ar li oferit şansa de a face rost de noi acte de identitate.

Urmă cu stricteţe planul de a merge pe cât posibil numai noaptea, evitând toate grupurile de refugiaţi sau soldaţi. Se îndepărtă de autostradă, ca să nu fie încercuit de miile de oameni ce porniseră deja şi merse pe marginea drumului îngust şi pietruit ce ducea spre vest. De câteva ori văzu echipe de ruşi îndreptându-se spre ferme în maşini blindate. Stând întins la pământ, până ce treceau, se întreba pe cine oare căutau? Scăpaseră cumva Himmler sau Goring?

Nori de praf se ridicară în depărtare, în apropierea unui pâlc de copaci. Zăngănitul metalic al cauciucurilor răsună peste câmpurile uscate. Langers încremeni. Cunoştea sunetele diferite ale blindatelor sovietice la fel ca bătăile propriei inimi. Un alt autoblindat cu roţi şi şenile în căutarea barosanilor nazişti ce scăpaseră sau, mai probabil, plecaseră să jefuiască, în ambele cazuri erau periculoşi, mai ales pentru cineva aflat încă în uniforma celui de-Al Treilea Reich şi care purta o puşcă automată de asalt. Se gândise de câteva ori să scape de uniformă, dar tentaţia se evaporă cu fiecare morman de civili şi soldaţi morţi pe care îi întâlni. Cei mai mulţi dintre ei fuseseră aliniaţi înainte să fie mitraliaţi.

Câmpul îi oferea puţine ascunzişuri. Aruncându-se la pământ într-o zonă cu iarbă galbenă, înaltă până la jumătatea piciorului, aşteptă ca Ivan să treacă mai departe. Autoblindatul cu roţi şi şenile o luă peste câmp. Cauciucurile aruncară în aer bucăţi de pământ şi lăsară în urmă o dâră galbenă de praf amestecat cu fumul ţevii de eşapament.

Langers se lipi şi mai mult de pământ. Schimbă poziţia armei sale Sturm Gewehr, trase piedica şi speră, că vor trece pe lângă el fără să fie observat. Ca de obicei, norocul său lăsă de dorit. Din autoblindat auzi strigătul „Stai!”. Ordinul de oprire fu executat brusc.

Continuă să stea la pământ, sperând că se opriseră pentru ca

unul dintre ei să urineze, sau să facă altceva. Orice, numai să nu îl fi văzut. Ivan era arogant şi neatent în încrederea sa. Văzuse prea multe mii de foşti membri ai Wehrmacht-ului aruncând pur şi simplu armele şi mărşăluind spre închisoare, chiui şi Iară escortă.

— Ruki verh!

Ordinul de ridicare a mâinilor puse capăt oricărei fantezii pe care o avusese în legătură cu plecarea lor mai departe. De asemenea, aceasta se dovedi a fi greşeala lor. Autoblindatul se afla la aproximativ o sută de metri depărtare de el. Se întoarse într-o parte, se ridică repede în picioare, rămânând totuşi aplecat şi se îndreptă spre ei. Îi luă prin surprindere. De la brâu el slobozi o rafală din poziţia automată a puştii de asalt, împroşcând gloanţe în laturile de metal ale vehiculului şi în pieptul siberianului care îi ordonase să ridice mâinile. Ceilalţi ruşi îşi căutară rapid adăpost. Această acţiune de scurtă durată îi oferi totuşi suficiente secunde să micşoreze distanţa dintre el şi maşină la patruzeci de metri. De la centură scoase ultima grenadă care îi mai rămăsese, se rostogoli la pământ deşurubând capacul şi trase cuiul de siguranţă dintr-o singură mişcare, în timp ce se ridică înapoi în genunchi. Aflat acum la douăzeci de metri de ţintă, aruncă grenada ce descrise în aer un arc de cerc înalt.

Doi din cei şase ruşi aflaţi în spatele vehiculului încercară să fugă în momentul în care văzură grenada căzând spre ei. Ceilalţi săriră în aer într-un nor de cordită şi flăcări, provocate de grenada ce făcu să explodeze mormanul de mine de câmp aranjate în ordine în spatele autoblindatului.

Şoferul şi cel de lângă el ieşiră prin parbriz, atârnând jumătate înăuntrul şi jumătate în afara maşinii. De la subţiori în jos se transformară în scrum. Fuseseră norocoşi. Explozia care îi aruncase prin parbriz le rupsese gâtul şi coloana vertebrală înainte să aibă ocazia să simtă flăcările devorându-le membrele inferioare. Cei doi care scăpaseră rămaseră împietriţi după ce se ridicară în picioare. Ochii lor încercară să se concentreze asupra siluetei ce venea spre ei. Unul dintre ruşi încercă să ridice mâinile ca să se predea, dar nu avu puterea necesară. Oricum nu ar fi contat. Langers nu avea nici o intenţie să lase pe cineva în viaţă, cineva care mai târziu ar fi putut asmuţi „lupii” pe urmele lui. Două rafale a câte trei gloanţe şi ruşii căzură morţi.

Din câţiva paşi mari lăsă în urmă autoblindatul şi pasagerii săi.

Ştia că în curând era nevoit să facă rost de o nouă identitate. Trebuia să ajungă acolo unde putea găsi civili, ca să se piardă în mulţime.

Găsi cadavrul unui civil zăcând lângă autostradă şi schimbă repede hainele cu el, păstrându-şi doar pistolul P-38. Îşi puse actele de identitate asupra cadavrului pe care îl aşeză curmeziş pe stradă, astfel încât următorul tanc sau camion care va trece să îl zdrobească. Din acel moment Carl Langers era considerat mort, dacă cineva se sinchisea vreodată să caute în buzunarele cadavrului ce îi purta actele de identitate. Acum era doar un alt refugiat ce fugea de hoardele Asiei sovietice. Era foarte puţin probabil că va putea pretinde că a fost un necombatant. Pur şi simplu nu arăta astfel. Dar de la depărtare ar fi trebuit să se poată amesteca cu mulţimea.

Continuă să respecte planul de a merge, pe cât posibil, noaptea, evitând, atunci când se putea, toate celelalte grupuri de soldaţi sau refugiaţi pe care le vedea. Îi luă aproape o săptămână să traverseze câmpurile, trăind din cartofii pe care îi scotea din pământ sau, când era norocos, din vreun cal mort de puţin timp, suficient cât să mai poată fi mâncat. La un moment dat un avion, un Yak sovietic, zbură pe deasupra lui şi lansă foi volante prin care se anunţau moartea lui Hitler şi predarea necondiţionată a tuturor forţelor germane. Un efort inutil. Oricum toată lumea ştia că războiul se terminase.

Pe măsură ce se apropia de liniile Aliaţilor, numărul oamenilor de pe străzi crescu la zeci de mii. Femeile împingeau cărucioare de copii îndesate cu puţinele lucruri pe care putuseră să le salveze, înainte să le găsească ruşii. Copiii se ţineau de hainele mamelor lor ca să nu se piardă. Pe marginile drumurilor se aflau corpurilor celor a căror putere nu fusese suficient de mare să meargă mai departe. Pur şi simplu se întinseseră jos şi muriseră în linişte.

Era imposibil să evite aglomeraţia. De câteva ori aproape că fusese călcat de maşini ruseşti care se întreceau înainte şi înapoi pe autostradă, jucând ceea ce le plăcea să spună biliard german, un joc în care participanţii câştigau puncte în funcţie de câte persoane doborau dintr-o lovitură. Nu erau interesaţi să treacă prin greaua şi plictisitoarea sarcină a interogării miilor de oameni ce încercau să fugă de ei. Mai sus, pe drum, se aflau blocaje de trupe special pregătite să îi separe de mulţime pe cei care urmau să rămână în zona lor.

Langers observă din ce în ce mai multe avioane. Bombardierele zburau jos, pe deasupra capetelor refugiaţilor, înnebunindu-i cu zgomotul, dar fără să tragă. Toate avioanele purtau însemnele Forţelor Aeriene Britanice sau Americane. Nu mai rămăseseră aparate de zbor germane care să poată fi folosite. Aproape de Nurenberg el începu să se deplaseze alergând prin cele mai variate locuri, nedorind să treacă nici prin cea mai superficială inspecţie a forţelor ruse de securitate. Ştia că dintr-o singură privire l-ar fi trimis înapoi, împreună cu ceilalţi soldaţi scăpaţi, în lagărele de muncă pentru deţinuţi. Handicapaţii şi bătrânii erau lăsaţi liberi, dar cei capabili să muncească aveau să fie forţaţi să reconstruiască ceea ce fusese distrus în Rusia şi, în acelaşi timp, să demonteze în Germania tot ceea ce putea fi desfăcut şi transportat în Rusia. Se întrebă de ce Aliaţii stătuseră deoparte atât de mult timp, lăsându-i pe ruşi să ocupe Berlinul şi celelalte teritorii pe care le-ar fi putut avea sub controlul lor, fară să fie nevoiţi să tragă nici măcar un glonte. Dintr-un anumit motiv dăduseră ruşilor mii de kilometri pătraţi din teritoriul german. Pur şi simplu îşi opriseră avansarea şi aşteptaseră.

Îşi dori să fi avut încă jacheta ca să îi ţină de cald. Costumul pe care îl purta era subţire şi nu prea eficient în a-l proteja de umezeală sau răcoare, atunci când trebuia să doarmă în câmp deschis sau sub un strat, de frunze ude. Tăind-o peste câmp, intră în pădure. Aproape de Regensburg văzu, pentru prima dată, semne ale Aliaţilor. Un camion plin de soldaţi britanici trecu zgomotos pe lângă el pe un drum murdar, dispărând într-un nor de praf. Nu se uitară la el de două ori.

Odată trecut de Regensburg, găsi adăpost pentru noapte într-o şură cu fân. Tocmai adormise, gândindu-se că în câteva zile va ajunge în Elveţia, când o durere bruscă în fund îl făcu să se ridice în picioare. O baionetă îi întrerupsese odihna. La început crezu că cei care îl prinseseră erau englezi, dar accentul galic cu care i se spuse să ridice mâinile demonstră clar naţionalitatea lor franceză. Erau patru soldaţi ce aveau arme americane şi purtau uniforme cu insigna Armatei Eliberatoare Franceze.

— *Deine Karte, jetzth,* îi cereau actele. În loc să le răspundă în germană, vorbi într-o franceză destul de bună.

— Nu am.

Gustul cuvintelor franceze pe limbă era ciudat. Trecuseră mulţi ani de când nu mai vorbise altceva decât germana sau

rusa. O lanternă îi lumină faţa, orbindu-l pentru câteva clipe, timp în care cei ce îl capturaseră îl analizară. Rămase nemişcat pe când mâini îndemânatice îl percheziţionară şi îi luară pistolul de la brâu. Lumina coborî către picioarele încălţate tot în bocancii milităreşti. Pantofii civilului cu care făcuse schimb de haine fuseseră prea mici. Un caporal şef îndreptă carabina M-1 spre faţa lui şi îl întrebă:

— În care organizaţie ai luptat?

Langers răspunse repede:

— *Avec le Corps de Panzer.*

Zări pentru o clipă faţa celui care îl prinsese, un bărbat slab cu un nas galic mare şi ochi pătrunzători, care îi ordonă:

— Vino cu noi şi nu încerca să faci vreo şmecherie, altfel îţi trag un glonte în ceafă, Heini.

Langers le promise să nu le dea bătaie de cap.

Avansă, târşâind picioarele, câţiva kilometri, până ce ajunseră pe un drum pavat ce ducea la Stuttgart. Acolo îl predară unui poliţist militar plictisit care îl controlă şi îi ceru actele pe care, bineînţeles, nu le avea la el. Îl mutară apoi într-o clădire folosită temporar ca palisadă. Înăuntru se aflau aproape cincizeci de persoane. Toţi arătau ca nişte luptători. Câţiva mai aveau încă uniforme şi printre ei erau amestecaţi un număr destul de mare de soldaţi ai forţelor armate germane, inclusiv câţiva membri ai *General Student Fallschirmjagers* ce stăteau retraşi, la fel ca şi cei pe care Langers îi considera SS-işti, deşi purtau o amestecătură de haine civile şi militare specifice Wehrmacht-ului. Fiecare trăda organizaţia din care făcuse parte.

Li se dădu mâncare, iar de dimineaţă îi încărcară în camioane şi îi duseră la mică distanţă de Stuttgart şi Germania, spre vest, către graniţa Franţei, ceea ce lui Langers îi conveni de minune. Cu cât se depărta mai mult de Germania, cu atât era mai bine pentru el. Observă că toţi cei ce se aflau cu el în camionul britanic arătau foarte în formă. Francezii îi luau doar pe cei ce păreau într-o bună condiţie fizică şi care fuseseră membrii unor unităţi de luptă. Nici un civil nu se afla printre ei.

Călătoria fu lungă şi monotonă. Trecură prin Nancy şi se îndreptară spre sud, către Lyon. Bărbaţii din jurul lui stătură mai mult tăcuţi, din când în când doar întrebând paznicul dacă avea vreo ţigară. Li se dădu un pachet de ţigări Gauloises. Langers luă una şi dădu pachetul mai departe.

La Lyon îi dădură jos şi îi îndreptară spre o zonă îngrădită cu

sârmă ghimpată, după ce îi mai percheziţionară încă o dată. Ieşiră la iveală un mic Mauser de calibru 2.5, un cuţit de tranşee şi, de la paraşutiştii germani, două cuţite de genul celor care ieşeau din teacă la o uşoară atingere cu încheietura mâinii.

După ce îi cercetară peste tot, inclusiv în cele mai intime orificii ale corpului, se alăturară altor câteva sute aflaţi în garnizoană. Toţi prizonierii de război erau ca ei, luptători. Îi băgară în barăci şi corturi prăpădite, unde foştii camarazi le efectuară o despăduchere completă, tunzându-i apoi pe piele ca să scape de toţi paraziţii care ar mai fi putut rămâne. Hainele lor fură dezinfectate prin furnizare.

Numai atunci îi duseră în faţa unui membru al jandarmeriei teritoriale care le puse întrebări referitoare la activitatea în rândul forţelor armate germane şi le compară trăsăturile cu ale unor persoane din fotografii. Dacă semănau cu vreo imagine, erau repede daţi afară pe uşa din spate şi nu mai erau văzuţi vreodată. Numai câtorva li se aplică acest tratament special.

CAPITOLUL II

Langers ştia că se căutau de fapt criminali de război şi lideri nazişti scăpaţi, dintre care mulţi îmbrăcaseră uniformele unor soldaţi obişnuiţi ca să încerce să se piardă în mulţime, aşa cum procedase şi el.

Odată făcută separarea celor suspectaţi de crime de război majore, cei care rămaseră fură organizaţi în grupe de zece, până la douăzeci de persoane. În a zecea zi de la capturare, el şi grupul său luară poziţia de drepţi în faţa unui sergent polonez ce purta insigna celei de-a 13-a *Demi-Brigade des Etrangers* pe echipamentul american de antrenament. Nu lăsă nici o îndoială în privinţa simpatiilor sale. Legiunea era totul! Ţările şi naţionalităţile nu însemnau nimic. Numai Legiunea conta. Prezentă propunerea sa bărbaţilor adunaţi într-o formulă destul de clară. Să se ofere voluntari pentru Legiune sau să meargă în taberele prizonierilor de război unde ar fi putut să stea mulţi ani de atunci înainte. Dacă s-ar fi oferit voluntar, ar fi primit acte noi, apoi, după ce erau înrolaţi, ceea ce era şi mai important, un paşaport şi cetăţenia franceză dacă o doreau. În Legiune se aflau la adăpost de trecutul lor.

Din aproape trei sute de oameni, două sute douăzeci şi trei aleseră taberele de prizonieri de război. Restul erau mai mult decât gata să jure loialitate Franţei în schimbul drepturilor şi darurilor promise de sergentul polonez. Unii dintre voluntari aveau să fie eliminaţi mai târziu, atunci când efectuau exerciţiile fizice, dar nivelul tehnic preselectiv dovedit de recruţi menţinu numărul lor redus. Mulţi dintre ei, din momentul în care erau restabiliţi şi refăcuţi pentru luptă, credeau că aveau să fie reînarmaţi pentru clipa în care Aliaţii se vor mişca împotriva ruşilor. Acest zvon se stinse repede când li se spuse să se pregătească de plecare. Urmau să fie duşi sub escortă la Marsilia şi de acolo cei mai mulţi aveau să plece spre taberele de instrucţie din Algeria.

Erau uimitoare schimbările care avuseseră loc în numai câteva săptămâni. Hitler era mort. Germania se predase necondiţionat.

Langers reuşise să iasă din Berlin convins că va fi capturat de Ivan şi trimis în lagărele de muncă. Acum se afla în drum spre Africa de Nord. Ce mai urma? Franţa nu făcea toate acestea degeaba. Unde se ducea Legiunea, acolo erau belele.

De la Marsilia călătoriră pe o mare cu valuri atât de schimbătoare încât, după trei ore pe apă, pasagerii îşi vărsară şi maţele afară. Langers rezistă destul de bine. Un beneficiu minor din vechile sale păţanii era acela că nu avea rău de mare şi, prin urmare, îşi ajută cu plăcere tovarăşii mâncându-le raţiile de mâncare în timpul scurtei călătorii din Europa până pe coasta Africii de Nord.

Nici nu îşi mai aducea bine aminte de câte ori parcursese acest drum. Partea cea mai rea era mirosul neplăcut al oamenilor strânşi în număr mare la un loc, cei mai mulţi trăsnind a vomă, îngrămădiţi între punţile de fier ale cargobotului ruginit. De două ori pe zi li se permitea să iasă pe punte ca să ia aer curat şi să îşi întindă picioarele în voie, dar întotdeauna sub privirile atente ale paznicilor ce stăteau în posturile lor cu piedicile puştilor trase, gata să tragă, chiar dacă oamenii pe care îi păzeau într-o zi urmau să fie camarazii lor. Oricum, până ce demonstrau că sunt potriviţi pentru slujbă, trebuia să fie supravegheaţi, pentru că ei erau *Boche,* hunii cei mult urâţi. Chiar şi jumătatea de duzină de membri ai gărzii de origine germană simţea că sunt diferiţi de compatrioţii lor de sub punte. Trecuseră de graniţele identităţii naţionale. Erau acum legionari.

Ca şi mai înainte, Carl observă că oamenii erau separaţi în grupuri diferite. Se întrebă de ce întotdeauna se întâmpla astfel? Văzuse cum se întâmplă acest lucru destul de des. Cei cruzi se adunau ca să îi intimideze pe ceilalţi, iar intelectualii găseau colţuri tăcute ca să discute filosofii obscure şi semnificaţia vieţii. Erau puţini cei care, ca şi el, preferau propria companie. Ştia că aceştia erau cei mai periculoşi dintre toţi. Cei care stăteau singuri erau cei ce strânseseră în ei o mare ură sau cei care aveau ceva de ascuns. Oamenii care doreau să ascundă ceva legat de trecutul lor nu ezitau să ucidă, pentru ca problema lor să rămână astfel secretă.

Vibraţiile bătrânului vas cu aburi se diminuară pe măsură ce încetini la intrarea portului Oran, chiar înainte de apusul soarelui. Carl ştia că în câteva ore avea să se întoarcă pe pământul Africii de Nord. În mod oficial războiul se terminase de trei luni şi aştepta cu nerăbdare să vadă din nou Oranul şi Algerul. Ştia că

şederea acolo nu avea să i se pară prea ciudată. Mai fusese în această zonă şi altădată, cam în aceleaşi condiţii. Legiunea era un minunat procedeu de folosit pentru cei care aveau nevoie să se piardă şi să îşi găsească o nouă identitate. De asemenea Langers aprecia căldura sângelui femeilor. Îşi aminti de o dansatoare pe care o cunoscuse odată, originară din Moulay şi se întrebă dacă, ajuns acolo, avea să găsească una la fel de expertă în arta de a înnebuni un bărbat.

Se părea că Legiunea era organizată la fel ca întotdeauna. Dar de ce erau francezii atât de nerăbdători să îşi aducă foştii inamici în propriile rânduri? Trebuie să fi fost faptul că Franţa, având propriile efective epuizate de război, a fost nevoită să îşi refacă forţele utilizându-le pe cele ale foştilor ei cuceritori. Ei bine şi aceasta se întâmplase de mai multe ori de-a lungul istoriei.

Un fluier de pe puntea superioară, urmat de înjurăturile unui caporal şef, le spuse că trebuie să se pregătească să debarce. Se aflau în docurile portului Oran. Langers deja îşi pregătise micul rucsac cu lucruri şi înaintă prin mulţime până în rândul din faţă, aşteptând să urce scara umedă şi putrezită până pe punte. Niciodată nu îi plăcuse să stea închis.

La ordinul caporalului începură să urce. Pe măsură ce ajungeau pe punte, numele lor erau strigate, iar lista principală cu nume verificată. Se aliniară apoi în şiruri şi mărşăluiră pe rampa ce lega bordul de docul unde îi urcară imediat în camioane. Prelatele coborâră şi jandarmi în jeepuri americane cu mitraliere montate pe capote îi escortară în afara oraşului. Oricine simţea nevoia bruscă de a se răzgândi în privinţa intrării în rândurile Legiunii nu mai avea prea mult de trăit ca să mai apuce să facă ceva.

Soarele abia se ridicase pe cer când se urcară în camioane şi, înainte ca ziua să se încălzească, parcurseseră destul de mult din cei optzeci de kilometri dintre porturile mării şi ceea ce avea să devină noua lor casă. Langers ştia că pentru mulţi avea să fie un iad.

Sidi-Bel-Abbes era centrul de pregătire pentru Legiune. După nici o lună de stat acolo mulţi îşi băgau în gură ţeava puştii, apăsând fără ezitare pe trăgaci, sau pur şi simplu se spânzurau cu centurile. Legiunea avea o singură modalitate de a antrena oamenii şi aceea era să îi disciplineze şi să îi aducă în starea de a se teme mai mult de sergenţii lor decât de moarte. Legiunea avea câteva lucruri în comun cu SS-ul şi acesta era unul dintre

ele. Langers ştia însă că cei care făceau faţă ciclului de antrenamente şi cei mai mulţi reuşeau, în ciuda blestemelor şi jurămintelor de pe parcurs, sfârşeau având o mare mândrie şi un sentiment de apartenenţă. De fapt, acesta făcuse din Legiune ceea ce era acum, o comuniune de oameni.

Aruncă o privire în urma lui în momentul în care camioanele trecură de zidurile crenelate care înconjurau oraşul. Ţărani cu căruţe trase de măgari arătau pumnii către camioane, forţaţi să se dea la o parte ca să facă loc. Ei se aflau în drum spre piaţa centrală unde urmau să îşi vândă articolele, aşa cum se proceda de când ţara aparţinuse cartaginezilor. Algeria nu fusese întotdeauna o gazdă primitoare pentru Legiune şi Langers ştiu că vor exista din nou necazuri. Aici întotdeauna fuseseră necazuri. Poate tocmai de aceea francezii erau atât de grăbiţi să îşi refacă forţele. Se temeau că rebelii ar putea să profite de slăbiciunea lor ca să pună la cale o nouă revoltă.

Sidi Slimane nu se schimbase prea mult de-a lungul anilor. Aceleaşi acoperişuri plate şi case din cărămizi de lut spoite se vedeau, ca şi privirile ostile, ascunse, urmărindu-i în trecere. Ştia că povestea lui Abdul-el-Kabar, primul lider arab care a luptat cu oarecare succes împotriva Legiunii, se mai relata încă în cafenele. Iar episodul avusese loc în 1832. Arabii, semănând cu chinezii din multe puncte de vedere, nu aveau concepţia europeană asupra timpului.

Blesteme şi fluierături îi informară că trebuie să se dea jos din camioane şi să se aşeze în rânduri. Ajunseseră. Se aflau la cartierul general al primului *Regiment des Etrangers.* Soarele îl orbi şi îşi aminti câteva lucruri care nu îi plăceau în Africa. Li se strigă din nou numele, apoi merseră într-o zonă încercuită de ziduri unde se aflau barăcile lor, zidurile fiind păzite de oameni înarmaţi. Singura modalitate de ieşire era un bilet de voie, eliberat însă destul de rar. Numai dacă făcea parte dintr-o patrulă sau în timpul exerciţiilor de pregătire mai putea ieşi din incinta unităţii. În timpul primului an în rândurile Legiunii avea să primească al dracului de puţine bilete de voie.

Li se dădu puţină mâncare şi îi trimiseră să îşi ia rucsacurile de la cartierul general, în tot acest timp fiind escortaţi sub privirile atente ale sergentului şi caporalului care îi înjurau într-o amestecătură de franceză, germană şi arabă. Langers zâmbi involuntar la auzul câtorva blesteme arabe pe care nu le mai auzise niciodată. Noii recruţi fură separaţi în grupuri în funcţie de

aptitudinile lingvistice, dintre care majoritatea erau germani, deşi mai puteau fi găsiţi câţiva polonezi şi alţii din ţările est europene. Erau deportaţi fară acte, sau persoane pe care le aştepta moartea în cazul în care se întorceau pe pământul natal. Mulţi dintre ei fuseseră fie voluntari străini în Wehrmacht, fie proveniţi din lagărele de muncă. Încă o dată Legiunea îşi demonstra abilitatea de a face să meargă forma ei de democraţie specială. Aici foştii inamici împărţeau pâinea şi jurau să se apere unii pe alţii în luptă. Nu că nu ar fi existat unele dificultăţi pentru câţiva membri înrăiţi ai rasei superioare, dar Legiunea avea propria metodă de a trata cu ei: un rucsac plin cu nisip în spinare în vreme ce mărşăluiau ca la paradă din zori şi până la apus sub comanda aspră a unui sergent sau a unui caporal. Nu era neobişnuit ca un bărbat puternic să moară din această formă minoră de antrenament punitiv pe care Legiunea Străină o considera potrivită pentru infracţiuni disciplinare minore.

Pentru Langers toate acestea erau familiare. Cunoştea rutina şi continuă să trăiască retras, ignorând lătratul subofiţerilor. Repede, eficient, îşi aranjă patul de cazarmă, îşi împături hainele conform regulamentului, se îmbrăcă în resturi amestecate de uniforme din stocurile Vichy, fiind gata pentru inevitabila comandă de aliniere în rânduri. Ordinul veni înainte ca cei mai mulţi să îşi fi legat şireturile la bocanci.

Următoarele săptămâni le petrecură în spasmele febrile, continue, ale antrenamentului. Chiar dacă cei mai mulţi dintre ei fuseseră soldaţi de ani de zile, Legiunea îi trata de parcă nu ar fi ştiut nimic şi totul trebuia învăţat de la început.

Anul 1946 îl întâmpinară cu un marş forţat de cincizeci de kilometri, având în spate un rucsac plin. Langers începu să simtă o antipatie din ce în ce mai mare faţă de sergentul Hermann. Omul îi stătu tot timpul pe cap şi încercă totul ca să îl facă pe Langers să greşească, dar încercările lui eşuară. Langers crezu că ştie de ce. Încă o dată o femeie îi crea probleme cu superiorii. De unde era să ştie că Hermann plătea chiria femeii? Şi apoi, cum spune vechea zicală, există un singur lucru care nu poate fi câştigat şi femeile îl au. Nu dorea să o ţină doar ca să o împrumute pentru o vreme.

Indiferent de problemele pe care Langers le avea cu sergentul, ştia cum să îşi facă treaba ca lumea şi regimentul luă rapid poziţie printr-o comandă scurtă. Puţinele ciorovăieli dintre

diferitele rase rămaseră la o parte când oamenii se uniră în singurul punct cu care erau toţi de acord, adică cine să tragă un glonte în sergentul Hermann şi când?

De câteva ori ieşiră afară ca patrule împotriva grupurilor de bandiţi ce atacau şi jefuiau convoaiele din când în când, dar nu se putu vorbi de o acţiune serioasă. Odată, pe când se întorcea, într-un jeep, din bazarul de la Sidi-Bel-Abbes, văzu o faţă familiară pe locul din dreapta al camionului american ce se îndrepta în direcţia opusă. La început nu îi veni să creadă. Trecuseră unul pe lângă altul prea repede, dar era imposibil să existe pe pământ doi oameni cu aceleaşi trăsături. Fusese Gustaf Beidemann, ultimul supravieţuitor din echipajul tancului său din Rusia. Langers era sigur că fusese el, nu numai pentru că trăsăturile erau aceleaşi, ci pentru că faţa era schimonosită într-una dintre cele mai obişnuite poziţii, adică aceea în care îndesa un cârnat incredibil de lung într-un stomac foarte spaţios.

Camionul de două tone şi jumătate purta insigna unităţii 13 DBE *(Dame Commander of the Order of the British Empire,* distincţie onorifică pentru femei) şi, de îndată ce se întoarseră la Sidi Slimane, începu să pună întrebări asupra unităţii care fusese dusă pe poziţii în acea zi. Încercă să afle ceea ce dorea prin intermediul biroului de personal şi trebui să recurgă la o mită de trei sticle de coniac bun ca să obţină un rezultat. Un telefon din partea sergentului de la personal la unitatea 13 DBE şi primi răspunsul. Mai mult ca sigur un Gustaf Beidemann se afla în slujba lor. Pe Langers nu îl surprinse faptul că Gus îşi folosise numele adevărat. Faptul că luptase pe tanc nu era un motiv să îşi schimbe numele şi, pe de altă parte, Gus nu era căutat pentru nimic de nimeni, cu excepţia poliţiei militare a defunctului Wehrmacht german, dar nimănui nu îi mai păsa acum de acesta.

Dură două luni până ce putu să obţină un bilet de voie de două zile şi permisiunea de a părăsi vecinătatea Sidi Slimane-ului. Călători cu un camion ce căra provizii în oraş şi moţăi în vehiculul ce se zgâlţâia ritmic. Întotdeauna când conducea altcineva i se făcea somn. Era uşor să meargă pe drumurile prăfuite, cu ochii închişi, amintindu-şi de ceea ce părea că se întâmplase de o eternitate.

Se afla pe străzile prăfuite ale Rusiei, în momentul traversării frontierei pentru „Operaţiunea Barbarossa”, invadarea Uniunii Sovietice. Asculta scrâşnetul de metal al şinelor tancului său MK-IV pe măsură ce treceau peste ruşii intraţi în panică. Depăşiseră

mii de soldaţi, aceştia urmând să fie preluaţi mai târziu de către infanteria ce pătrundea din ce în ce mai adânc în spatele frontului rus, tăind liniile de comunicaţie şi capturând depozite imense de provizii şi arme.

Drumul către Moscova fusese deschis. Retragerile începuseră în momentul în care Stalin eliberase Diviziile Siberiene. Acestea fuseseră ţinute în Manciuria pentru a proteja graniţele de est în cazul unor invazii din partea japonezilor. În momentul în care japonezii îşi întorseseră armatele către sud-estul Asiei, Stalin fusese capabil să aducă proaspeţii şi bine echipaţii siberieni pentru apărarea Moscovei. Ei reprezentaseră elementul cel mai important împotriva germanilor obosiţi, care se treziseră că luptă în mijlocul unei ierni timpurii, îmbrăcaţi încă în haine de vară. Fuseseră, astfel, împinşi afară din Moscova. Aceasta fusese prima lor înfrângere, urmată de altele.

Echipajul lui fusese unul bun. Teacher, Manny, Ştefan, Yuri Tătarul şi, bineînţeles, Gus, fosa septică umană, care jura că singurul motiv logic de invadare a Rusiei a fost vodca, deoarece cu siguranţă nimic altceva nu merita să fie capturat, cu excepţia uneia dintre acele femei comisar cu ţâţele mari. Acum muriseră cu toţii. Numai el şi Gus supravieţuiseră. Restul zăcea în gropi uitate undeva în pustietăţile Rusiei, iar tânărul Manny nici măcar nu avusese parte de asta. Corpul său fusese spulberat în bătălia de la mlaştinile din Dniepr şi Plavna.

Ultima dată îl văzuse pe Gus la geamul unei maşini de stat major, când oamenii securităţii din SS îl arestaseră pentru trădare. Întorcându-se de pe front, Gus umblase de-a lungul drumului cu un porc în lesă. Mărşăluia nepăsător de parcă nu avea altă grijă pe lume şi de parcă zgomotul din jurul lui avea să ia sfârşit curând, lăsându-l în pace să îşi vadă de porc şi de lesa sa.

Lăsat la Sidi-Bel-Abbes, Langers făcu o călătorie dezamăgitoare până la biroul de personal al unităţii 13 DBE, unde primi informaţia că soldatul Gustaf Beidemann nu mai era încartiruit la ei şi că ar fi trebuit, cam în acest timp săptămâna viitoare, să se îndoape de orez şi sos *nouc mam.* Gus se afla în drum spre Indochina.

Ştiu că nu va mai dura mult până ce se va alătura vechiului său prieten. Soarta avea propria ei modalitate de a-i apropia pe oameni. Soarta şi războiul. Gus se afla în Orient acum, dar Langers ştia că el şi mulţi alţii în curând aveau să fie trimişi în

ceea ce a devenit rapid cunoscut ca „mâncătorul de carne” – Indochina. Legiunea trimisese acolo întăriri şi unităţi noi, cu o frecvenţă ce crescuse constant, ca să lupte împotriva forţelor de gherilă ale unui micuţ om cu barbă cenuşie, doar acum devenit cunoscut lumii ca Ho Shi Minh. De la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, aşa-numitele „Armate de Eliberare” apăruseră pe neaşteptate în fiecare zi în fostele colonii ale Angliei şi Franţei, cele mai multe dintre ele sprijinite de sovietici şi de chinezii comunişti. Simţul său de soldat vechi îi dădu de ştire că în curând va începe un nou război. De data aceasta nu vor exista însă ierni cu pământ îngheţat şi cadavre multe.

CAPITOLUL III

Grea şi apăsătoare, căldura după-amiezii coborî prin stratul gros de frunze şi crengi, ca să se aşeze pe corpurile îmbrăcate în haine de camuflaj, întinse în aşteptare. Singurele sunete veneau dinspre cei douăzeci şi cinci de oameni ai DBE care înaintau în grup pe poteca ce lega munţii Tonkin de pământurile cu cereale ale deltei Fluviului Roşu.

Durase săptămâni întregi de alergătură printre şobolani de câmp cu coada stufoasă ca să o localizeze, dar răbdarea întotdeauna este recompensată şi, în curând, urmau să fie plătiţi pentru perseverenţa lor. Azi, mâine şi prada lor trebuia să apară pe cărare. Huang Nguyen Thich, unul dintre şefii mari ai Reţelei de Spionaj a Viet Minh-ului, se ducea să se întâlnească cu o fată numită Lin. Nu orice fată, ci una care îşi făcuse un obicei din a se culca cu ofiţeri francezi de rang înalt (nici unul nu putea avea rangul mai mic decât cel de colonel). Prin intermediul ei, Thich dobândise accesul la planuri care dăduseră forţelor sale de gherilă avantajul timpului în faţa dispreţuiţilor francezi. De data asta trebuia să se întâlnească cu ea personal. Fata îi trimisese un mesaj cum că aflase lucruri de importanţă vitală pentru generalul Giap, lucruri pe care nu putea să le transmită decât lui, personal. Nu mai avea încredere în legăturile de până atunci.

Gândul la ceea ce ar fi putut face oamenii securităţii franceze ca să o convingă pe fată să îl trădeze pe Thich nu îi plăcu lui Langers. Francezii ştiau să joace la fel de dur ca şi asiaticii. Indiferent ce îi făcuseră sau îi promiseseră, fusese suficient ca fata să le dea o listă cu oamenii de legătură şi să aranjeze o presupusă întâlnire cu omul care avea implicit încredere în ea, fratele ei mai mare.

Langers se înfioră atins de căldura umedă, simţind furnicăturile de-a lungul corpului de parcă o coloană de termite ar fi alergat spre o petrecere. Un zgomot în josul potecii aproape că îl ridică în genunchi până ce recunoscu cauza tulburării liniştii. Stomacul sensibil al lui Gus provocă simultan faimoasele ghiorăituri şi vânturi. Langers era mai îngrijorat de posibilitatea

ca Viet Minh-ul să miroasă emanaţiile aromatice ale lui Gus decât să le audă. Bineînţeles, probabil că aveau să creadă că era vorba doar de un elefant mort care zăcea prin junglă de o săptămână sau două.

Trecuseră trei ani înainte să se poată întâlni cu Gus. Pentru el acesta era al doilea tur al Indochina şi al treilea pentru Gus. De multe ori trecuseră unul pe lângă celălalt fără să ştie. Gus fusese acela care pusese la cale întâlnirea, după ce aflase că fostul comandant de tancuri din armata de blindate de pe frontul de est era încă în viaţă şi îl căuta. Lucrând prin rotaţie, în loc să se schimbe atunci când îi venise rândul, aşteptă pe chei la Haiphong, patruzeci de kilometri în afara localităţii Hanoi, în momentul în care vasul ce îl transporta pe Langers se opri la docuri.

În acel timp Langers era caporal şef, aflat încă sub privirea invidioasă a sergentului Hermann. Îşi făcea însă prea bine treaba ca să fie trimis la altă unitate. Şi apoi, lui Hermann îi plăcea să se socotească cu cei împotriva cărora avea ceva.

În momentul în care debarcaseră de pe vas, Langers se afla în fruntea grupei sale. Brusc picioarele sale părăsiseră pământul în timp ce o gură accentuată de un dinte strălucitor de aur salivase peste el. Braţe de grosimea unor odgoane îi oferiseră ceea ce se dorise a fi o îmbrăţişare drăgăstoasă şi care aproape îi rupsese coastele.

Demonstraţia aceasta îl supărase pe Hermann care începuse să înjure şi să zbiere la Langers şi Gus pentru că întrerupseseră rutina debarcării. Punându-l uşor jos pe Langers, Gus se aşezase în faţa lui Hermann. Crispându-şi faţa sub chipiul regulamentar, se uitase urât la sergentul şef şi scuipase la picioarele lui, mâna atingând cuţitul de tranşee de la brâu.

— Domnule sergent şef, începuse el încet, în limba germană, burta lui grea apăsând cureaua pe corpul mic al lui Hermann. Nu cred că ai dori să fii atât de insensibil încât să întrerupi o întâlnire pe care am aşteptat-o cu nerăbdare mulţi ani. Puţine lucruri din lumea asta le urăsc atât de mult ca pe o persoană nepoliticoasă şi urâtă. Acum ştiu că nu poţi face nimic în privinţa aparenţei tale nefericite, cel puţin nu fără ajutorul unei operaţii estetice sau poate al unui aruncător de flăcări, dar manierele tale ar putea fi corectate repede, înainte chiar să coborî de pe această punte.

Dăduse câteva vânturi ca să îşi accentueze cuvintele, înainte să continue.

— Singurul lucru pe care l-aş putea urî, mai mult decât o asemenea urâţenie, ar fi unul care ar jigni sau chiar ar deranja cu nedelicateţe existenţa corectă şi liniştită a unuia dintre prietenii mei.

În acel moment doi oameni care se împleticeau sub greutatea unui disc pentru un mortier greu trecuseră pe lângă ei. Chiar atunci unul dintre ei se împiedicase pe punte şi căzuse în genunchi. Discul, care cântărea cât un bărbat bine făcut, căzuse pe punte. Gus se aplecase uşor, înşfăcase discul de metal cu o mână şi îl ridicase uşor până la nivelul pieptului, ţinându-l aşa cum un copil ar fi ţinut o jucărie, până când cei doi oameni îl luaseră din nou şi coborâseră, împleticindu-se, puntea. Ştiuse exact ceea ce făcea. Fără să aştepte un răspuns din partea lui Hermann, se întorsese şi spusese blând:

— Acum că ne-am înţeles, sunt sigur că nu vei avea nici o obiecţie dacă îl voi lua cu mine pe prietenul meu şi îl voi aduce mâine. Ştiu unde veţi fi încartiruiţi.

În timp ce plecaseră, Langers fiind încet dar ferm tras după Gus, tancul uman fluturase pe deasupra capului două bucăţi de hârtie şi strigase, folosind vechea expresie rezervată pentru poliţia securităţii SS-ului:

— Nu te obosi să trimiţi „vânătorii de capete” după noi. Am făcut rost de bilete de voie pentru amândoi, valabile până la apelul nominal.

Dacă erau bilete de voie adevărate sau nu, Langers n-ar fi putut spune, iar Gus niciodată nu i le arătase. Nu se îndoise însă că erau reale. Gus avea un talent irezistibil de a obţine ceea ce dorea.

Hermann fusese palid de furie, dar nimănui nu îi făcea plăcere să se opună unui nebun, mai ales unul ca Gus. Îşi promisese cu siguranţă că va adăuga un alt nume pe lista ce creştea rapid a celor cu care avea treburi personale de rezolvat.

Reveria lui Langers fu întreruptă de un triplu clic al aparatului portativ de emisie recepţie, semnalul că în josul potecii dintr-unul din avanposturi se observaseră oameni înarmaţi îndreptându-se spre ei. De două ori în cele trei zile de când stăteau acolo, radioul transmisese clicuri duble, ceea ce însemna că nu existau soldaţi inamici. Ţăranii foloseau cărarea ca să îşi ducă familiile în oraş sau ca să care câteva pachete cu bunuri de vânzare.

Dacă informaţia lor era corectă, atunci aceasta ar fi fost şansa de a scoate din ascunziş una dintre cele mai bune minţi militare

pe care vietnamezii o aveau de partea lor. Se ridică atât cât să vadă peste tufişurile din dreapta şi făcu semn cu mâna căpitanului Claude Perault, comandantul acestui mic grup de asasini. Perault era un profesionist destul de slab ca aparenţă fizică, cu nasul mare, absolvent la St. Cyr, West Point-ul francez. Înfăţişarea aceasta slabă ascundea însă o uimitoare putere. Nu era însă o putere de genul celei oferite de muşchi, ci genul care însemna capacitate de îndurare a celor mai grele condiţii, chiar zile întregi în teritoriul inamic.

Avanpostul fusese aşezat la doi kilometri în josul potecii, ca să le lase mai mult decât suficient timp să se pregătească pentru sosirea oaspeţilor. Controlară şi încărcară toate armele, gata pentru acţiunea pusă la cale. Ambuscada fusese proiectată după planul clasic, oamenii fiind aşezaţi în forma unui L. Braţul scurt plasat cu faţa în josul potecii era dotat cu arme automate, aşezate între ţăruşi, cu rolul de a stopa înaintarea, astfel încât să nu lovească propriii oameni. Pe braţul lung toţi legionarii se aflau de aceeaşi parte a cărării. Cealaltă parte fusese minată şi acoperită cu capcane. Dacă vietnamezii căzuţi în ambuscadă ar fi încercat să se retragă acolo, ar fi intrat într-un rahat mai mare decât dacă ar fi stat pe loc ca să lupte. Oamenii din avanpost aveau să se mişte în spatele inamicului ca să taie orice posibilitate de retragere în josul potecii. Încă mai aveau câteva minute pentru ca fiecare legionar să facă ceea ce făcea întotdeauna înaintea unei lupte. Cei mai mulţi doreau să fumeze, dar acum nu era permis, de vreme ce îşi stabiliseră zona atacului. Şi avea să fie interzis până ce, fie eliminau pe membrii Viet Minh-ului, fie erau forţaţi să plece în grabă. Câţiva simţiră nevoia bruscă să urineze în timp ce ştirea apropierii inamicului se transmise din om în om.

Căpitanul Perault se apropie de Langers, ochii întunecaţi străduindu-se să vadă printre copaci şi tufişuri în josul cărării. Un alt set de clicuri ale radioului se produseră după o succesiune rapidă de două clicuri, plus alte două. După aceasta; fiecare clic însemna zece oameni în apropiere. Radioul numără, astfel, de opt ori. Optzeci de oameni, cu aproximaţie, înaintau. Vietnamezii se aflau foarte aproape. O mişcare în locul în care cărarea cotea către vest atrase toate privirile. O siluetă se desprinse de cortina pădurii, urmată apoi de alte două. Perault îl înghionti pe Langers în timp ce şopti: *„Les eclaireurs de Viet*", Langers aprobă dând din cap, gândindu-se că era oricum clar că oamenii ce se

apropiau erau cercetaşi ai inamicului, dar dacă căpitanul dorea să îşi certifice bănuiala, atunci de ce să nu aprobe?

Langers şuieră către Gus care rânji, dintele său de aur strălucind chiar şi prin perdeaua de copaci. Langers arătă în josul potecii şi îşi ridică mâna, semnalând lui Gus să nu tragă până ce nu dă el comanda. Colegul lui îl aprobă dând din cap. El se afla în colţul în care se intersectau braţul lung şi braţul scurt al L-ului, o puşcă de 57 mm fără recul încărcată cu mitralii fiind gata de tragere. Purta incomoda maşină a morţii cu uşurinţa cu care cei mai mulţi soldaţi ar fi cărat o carabină.

Cercetaşii vietnamezi se apropiară cu un pas regulat, fără să fie neatenţi, dar nici prea alertaţi. Acesta era şi fusese un drum sigur de ani de zile. Nu aveau nici un motiv să se aştepte la ceva ieşit din comun. Faptul că îşi îndeplineau sarcinile cu o oarecare atenţie dovedea că erau soldaţi şi nu numai săteni pe jumătate antrenaţi care îngroşau rândurile Viet Minh-ului pe anumite perioade de timp.

Cercetaşii trecură, supravegheaţi de privirile legionarilor care le urmăriră mişcările prin lunetele puştilor. Fiecare om din unitate era echipat cu o armă automată, cei mai mulţi cu puşca mitralieră franceză de 9 mm Mats-49, unii cu americanele M-3 de calibru .45 sau faimoasele Thomson, care nu erau prea potrivite datorită tendinţei lor de a se bloca în condiţii mai dure. Împrăştiate de-a lungul zonei de ambuscadă se aflau patru mitraliere uşoare FM 24/29, care semănau foarte mult cu Bren-urile engleze sau cehoslovace şi cu care cei mai mulţi dintre trăgători şi-ar fi schimbat armele dacă ar fi avut posibilitatea.

Cercetaşii vietnamezi erau înarmaţi cu arme franceze capturate, un Mats-49 al cărei încărcător fusese adaptat pentru puştile cu acţiune rapidă Mas-36 şi pentru cele ruseşti 7.62. Bărbaţi mici şi musculoşi, păreau bine hrăniţi şi echipaţi cu haine kaki de luptă, cu pălării moi din paie. Ambuscatorii nu traseră, lăsând cercetaşii să treacă. Aveau să fie preluaţi mai târziu de un om, plasat mai departe pe potecă tocmai în acest scop. Două sute de metri în spatele cercetaşilor venea forţa principală a escortei lui Huang Nguyen Thich. Semănau foarte mult cu cercetaşii. Nici un amator nu fusese luat în unitatea ofiţerului de spionaj. Armele erau ţinute în poziţia de repaus, dar pregătite pentru tragere. Perault începu să transpire. Langers ştiu că mirosul acru era cel al fricii. Dar nu avea să existe nici o problemă cu căpitanul. Mai luptase alături de el şi altădată. O

dată ce rahatul începea, transpiraţia înceta. Căpitanul era doar tipul anxios căruia nu îi plăcea să aştepte.

Câţiva oameni aveau o vârstă apropiată de cea a omului pe care îl vizau ei, dar numai unul era cel care purta mantaua inconştientă a autorităţii, de parcă ar fi fost născut să fie rege. Era chiar omul lor! Thich se afla în centrul coloanei cu o uniformă bine făcută, cu ochelarii cu rame de metal aşezaţi pe o faţă puternică, plină. Un binoclu german marca Zeiss atârna de o curea de piele pe piept. În mâini ţinea o puşcă mitralieră americană M-3 cu o uşurinţă datorată obişnuinţei, fără însă să fie armată. Atent, dar nu destul de atent. În cele din urmă ajunseră în zona de atac. Perault îi semnală lui Gus, care îşi puse la umăr puşca fară recul de 57 mm, ţeava îndreptată direct spre potecă, încărcătorul său stând gata să schimbe mitralia de îndată ce prima părăsea ţeava. Fără să li se spună toată lumea ştia momentul când avea să înceapă lupta. Fiecare se pregăti, degetele atingând uşor trăgaciurile, grenadele fiind amplasate în poziţii mai la îndemână.

Puşca de 57 mm scuipă prima mitralie din tubul său. Sute de gloanţe de oţel erupseră în josul junglei, secerând corpuri, înainte ca primii oameni din coloana vietnameză să îşi dea seama că au murit, un alt rând fusese încărcat şi tras. Zgomotul puştii aproape că acoperi clănţănitul acompaniator al armelor automate ce atacară concomitent coloana. În primele şase secunde aproape şaizeci de persoane ale escortei căzură la pământ, rănite sau ucise. Vietnamezii rămaşi acţionară ca la carte. În loc să se ascundă pe partea liberă a potecii, se întoarseră şi atacară peretele junglei ambuscatorilor. Thich se afla la conducere, arma sa M-3 eliminând doi polonezi care se alăturaseră împreună Legiunii în ’46. Vietnamezii supravieţuitori îşi dădură seama că nu aveau puterea să respingă flancurile ambuscatorilor şi se îndreptară direct spre junglă pentru acoperire. În timp ce alergau, patru rămaseră în urmă ca să organizeze o acţiune de întârziere a urmăririi inevitabile.

Perault ordonă oamenilor din grupa a doua să meargă, împreună cu el după Thich. Celelalte grupe urmau să vină şi ele, de îndată ce terminau cu eliminarea totală a vietnamezilor răniţi şi cu deposedarea lor de acte.

Ambuscada dură mai puţin de douăsprezece secunde de la început până la sfârşit. Vietnamezilor răniţi li se puse capăt suferinţelor cu un singur glonte în creier. Legionarii nu aveau

timp să se ocupe de prizonieri, mai ales de unii răniţi. Acum că ţinta reuşise să fugă, ar fi intrat într-un mare rahat dacă vietnamezii aveau la dispoziţie comunicaţii prin radio ca să ceară ajutor. Ştiau că există câteva formaţiuni largi ale Viet Minh-ului în regiune, iar zgomotele ambuscadei i-ar fi putut compromite pe toţi. Trebuia să se mişte repede dacă doreau să aibă vreo şansă să pună mâna pe ţinta principală.

Perault se afla în spatele a trei dintre oamenii săi în momentul în care întâlniră grupul vietnamezilor ce organizaseră acţiunea de întârziere. Căzură toţi seceraţi, fiecare împuşcat în stomac. Puşca mitralieră a lui Villon lătră, eliminând unul dintre vietnamezi. Ceilalţi o luară la fugă înapoi în tufişuri, pentru alţi cincizeci de metri, până într-un loc unde francezii erau nevoiţi să traverseze un mic luminiş ca să continue urmărirea. Aşezându-se la pândă încă o dată, uciseră conducătorul grupului francez. Urmărirea încetă. Legionarii se adăpostiră pe când focul rapid al vietnamezilor îi ţintui la pământ.

Langers ajunse la luminiş cu grupa sa. Văzând că Perault era ţintuit la pământ se deplasă spre dreapta, ocolind zona deschisă. Din focul de răspuns îşi dădu seama că numărul inamicilor era foarte mic. Perault îi asigură focul de acoperire. Forţa vietnameză a blocajului ştia ceea ce urma să se întâmple, dar nu se dădu înapoi nici măcar un centimetru. Rămaseră neclintiţi la locul lor ştiind că fiecare secundă de reţinere a francezilor dădea camarazilor lor un timp suplimentar în care să scape sau să ceară ajutor. Un batalion al Viet Minh-ului era încartiruit la numai patru kilometri distanţă, aproape de valea Bach Su.

Flancarea celor trei vietnamezi supravieţuitori nu era o problemă. Nu erau în stare să facă mai mult decât pur şi simplu să stea în locul în care se aflau şi să răspundă la focul celor de dincolo de luminiş. Langers şi grupa lui ajunseră exact în spatele lor şi îi eliminară. În tot acest timp restul plutonului se alăturase lui Perault, Gus fiind printre ei, puşca lui de 57 mm bălăngănindu-se în mâna stângă. Perault îi ordonă lui Langers să înainteze pe cărare, el aflându-se deja în frunte.

Thich ştia ceea ce se întâmplă în spatele lui. Câştigase până acum un avans de 500 metri şi ştia cum să înainteze şi mai mult. Ordonă ca cinci dintre oamenii săi să se oprească şi să se aşeze pe poziţii. Fiecare secundă în care aceştia luptau îi oferea lui mai mult decât o şansă de a supravieţui. Mintea lui avea o importanţă infinit mai măre decât viaţa celorlalţi. Zece vieţi sau

zece mii nu ar fi valorat cât pierderea vieţii lui. Mintea îi era ca un computer, deja analizând posibilităţile, considerând şansele fiecărei acţiuni. Pe ce se aflau francezii în acel punct, în acel moment? Accident, coincidenţă, sau îl aşteptau pe el?

Cu inima bătându-i în piept, preluă conducerea, forţând drumul printre tufişuri şi crengi dese care îi puteau scoate ochii şi sfâşia hainele de pe corp. Stabili ritmul şi oricine ar fi căzut în urmă nu avea să fie ajutat. Trebuia să reziste încă câţiva kilometri, până în locul în care avanposturile Batalionului Popular 27 i-ar fi oferit protecţie.

Prea curând auzi sunetele morţii violente. Zgomotul inconfundabil al puştii fară recul acompaniate de lătratul ritmic al puştii mitraliere însemna că cei cinci oameni pe care îi lăsase în urmă nu îi opriseră pe urmăritori prea mult.

La următoarea blocadă Gus îl prinse din urmă pe Langers. Puşca lui de 57 mm spulberă inamicul dintr-o singură lovitură, deşi îşi păstră suficient timp ca să scoată creierii unuia dintre vietnamezi care nu era încă mort, ci zăcea întins cu braţul stâng smuls din umăr. Unul dintre greii bocanci de luptă ai lui Gus puse capăt agoniei omului.

Alţi cinci fură lăsaţi în urmă, de data aceasta cu ordinul să stea separaţi unul de celălalt şi să lucreze ca trăgători de elită. Scopul lor era acela de a întârzia şi, dacă era posibil, mai de grabă decât să omoare, să provoace răni. Oamenii răniţi i-ar fi încetinit pe francezi mai mult decât unii morţi.

Împreună cu Gus şi Langers erau alţi şapte care reuşiseră să ţină pasul cu ei. Restul venea pe urmă sau avea grijă de cei patru răniţi dobândiţi în timpul ambuscadei. Deja aceştia erau duşi într-un loc unde existau elicoptere ce ar fi trebuit să îi ridice pe toţi în urma ambuscadei. Acum numai cei răniţii aveau să fie duşi înapoi la spitalul militar din Hanoi.

Lim Hoah era mândru de gradul său de sergent. A fi un *Trung şi,* după numai doi ani de serviciu, nu era puţin lucru. Niciodată nu avusese succes în viaţa pe care le-o creaseră francezii, dar în marea Armată de Eliberare condusă de Părintele Ho găsise o cauză şi un motiv de existenţă. Poate că acest motiv avea să fie complet realizat în timp. Sau poate că avea să moară. Dar ce lucruri glorioase s-ar fi putut întâmpla dacă moartea lui ar fi dus la înfrângerea francezilor? Era gata să facă orice ca să îl salveze pe Thich.

Într-o altă epocă ar fi mers la moarte în arenă, ca hrană pentru

lei, ca să îşi proclame credinţa. Martirii nu sunt totuşi atât de rari. Dar sunt cu toţii periculoşi mai ales când s-au hotărât să ucidă pe altcineva în timp ce îşi dau propria viaţă. Hoah îşi aşează cei patru oameni în locuri strategice, unde aveau o bună poziţie de tragere, atât de clară pe cât permitea terenul şi le dădu ordinul dar ca nimeni să nu îşi părăsească locul până la moarte. Dacă plecau, atunci avea să îi omoare cu mâna lui. Aceasta era şansa lor de a face ceva de mare însemnătate pentru cauza eliberării. Aici ei vor lupta şi vor salva mii de compatrioţi şi camarazi de la moarte. Dacă Thich nu era capturat, ci ucis, pierderea cunoştinţelor lui i-ar fi dat înapoi multe luni, dacă nu ani, timp în care alte câteva mii ar fi murit.

Hoah îşi alese un loc bine acoperit de un trunchi căzut de tek. Printre crengile lui putea vedea absolut totul şi, dacă *Thanh Tien* (vechii zei ai munţilor) erau buni, atunci urma să fie ultimul dintre compatrioţii prezenţi care să moară în lupta împotriva urâţilor opresori. *Vi Dan Chien Dau!* Sloganul „Luptăm Pentru Popor” fu ultimul gând din mintea sa. Nu muri ultimul, ci primul. Un proiectil tras din arma lui Gus rată ţinta, ricoşă într-un copac şi răspândi şuvoiul fosforescent direct în trunchiul în spatele căruia aştepta Hoah.

Fără exemplul lui Hoah şi fără arma lui în spatele lor, trei dintre vietnamezi se deciseră să se predea. Un alt camarad al lor se alătură lui Hoah şi strămoşilor săi în momentul în care puşca sa se blocă şi încercă să îl spintece cu baioneta pe caporalul cu cicatrice pe faţă. Era jalnic de privit cum legionarul smulse arma din mâinile camaradului lor apoi îi răsuci capul, rupându-l. Ceilalţi vietnamezi îşi aruncară armele şi se ridicară din ascunzători, gata să coopereze.

Thich se opri ca să îşi tragă sufletul într-un loc mai înalt de pe potecă, o mie de metri mai departe de locul în care îl lăsase pe Hoah. Thich oricum nu îl plăcuse prea mult niciodată. Omul era un fanatic şi astfel de oameni erau foarte înşelători.

Focaliză lentilele binoclului asupra urmăritorilor săi. Cel care avea adevărata autoritate nu era un ofiţer, ci un subofiţer. Mulţumi zeilor pentru că germanii fabricaseră lentile atât de bune. Reuşi să le concentreze asupra feţei conducătorului de fapt, faţă pe care nu avea să o mai uite niciodată. Culoarea ochilor nu se distinse clar, dar avea o cicatrice pe chip iar silueta corpului puternic, îndesat, avea o caracteristică pe care, dacă s-ar mai fi întâlnit vreodată, ar fi recunoscut-o imediat.

Langers simţi un fior rece. Trăise prea mult ca să nu îşi dea seama când este privit. Răsucindu-se încet, se-întoarse cu faţa spre panta înaltă pe care urca poteca. O rază de lumină îi demonstră că avusese dreptate. Cineva îl privea şi era sigur că ştie cine. Ridicând arma deasupra capului, o mişcă în sus şi în jos, în timp ce îl salută pe privitor şi făcu o reverenţă uşoară, de parcă ar fi spus: „Ştiu că n-am timp să te vizitez astăzi, dar poate că mâine o să reuşesc.”

Thich îşi înlătură brusc binoclul de la ochi. Nu îi plăcuse felul în care omul cu cicatrice se întorsese deliberat ca să îl privească, de parcă ar fi ştiut cine îl urmăreşte. Thich nu era superstiţios, dar îşi promise că va vizita mormântul tatălui său şi va aduce o ofrandă de cereale şi tămâie pentru sufletul lui. Dintre toate lucrurile care se întâmplaseră în acea zi, salutul din partea Legionarului era cel mai supărător. Avea să facă cercetări speciale, să vadă dacă putea să afle mai multe lucruri despre acest om. Instinctul era adesea cea mai bună armă pe care ar putea-o avea cineva care lucrează în spionaj. Simţi că omul din josul potecii era periculos.

Un strigăt de întâmpinare îl refăcu pe Thich atent la situaţia în care se afla. Acum era în siguranţă. Sunetul puştii fără recul adusese o patrulă din Batalionul Poporului 27 la faţa locului, ca să investigheze. Acum era rândul francezilor să fugă ca să îşi salveze vieţile. Iepurele devenise câine de vânătoare. Nu dorea însă să ia parte la aceasta. Avea multe de făcut. În mod deosebit trebuia să ia legătura cu sora lui. Şi mai era şi omul cu cicatrice…

CAPITOLUL IV

Gus se alătură lui Langers şi, urmând direcţia degetului acestuia, văzu locul în care prietenul său zări reflecţia binoclului lui Thich. Încruntându-se, blestemă încărcătorul care i se păru prea încet. Ridică tubul pe umăr, fixă ochiul pe reticulul cu margine de cauciuc, estimă unghiul căderii şi apăsă pe trăgaci. Thich de-abia avu timp să ţipe văzând racheta apropiindu-se, parcă într-o mişcare înceată, pe deasupra vârfurilor copacilor, ţintind drept spre el. Instinctual se aruncă la pământ, în spatele unui copac, proiectilul trecând la treizeci de centimetri pe deasupra capului său ca să explodeze în mijlocul soldaţilor din Regimentul 27 ce se grăbeau să îi vină în ajutor. Patru dintre ei sfârşiră zdrobiţi, ceilalţi se aruncară la pământ cu timpanele sparte şi cu ochi din care curgea lichid seros.

În urma primilor soldaţi din regimentul 27 veniră alţii, un întreg pluton. Thich se ridică în picioare şi le dădu ţipând ordine. Repede aceştia se aliniară în vârful colinei şi începură să tragă în linia copacilor de jos. Legionarii o luară la fugă. Langers încercă să stabilească ceea ce avea de făcut în momentul în care Perault, în cele din urmă, îl ajunse. Prezentă noua situaţie care se deterioră rapid, pe măsură ce inamicul câştigă putere de foc. Vietnamezii dispuneau de arme şi cel puţin un mortier de 60 mm fusese pus în funcţiune. Aceasta însemna că aveau trei sau patru inamici la unul de-ai lor, dacă nu mai mult. Pentru că aproape nu exista nici o posibilitate să pună mâna pe Thich sau să îl omoare, Perault luă o hotărâre rapidă şi ordonă o acţiune de retragere. Cu alte cuvinte trebuia să plece dracului de acolo!

Soldaţii regimentului 27 din Armata de Eliberare a Poporului nu erau amatori. Ofiţerii se consultară repede cu Thich, care le expuse situaţia. Fără să ezite, aceştia îşi aduseră unităţile, trimiseră soldaţi pe fiecare flanc şi începură să coboare spre francezi. Dacă tovarăşul Thich a spus că îi vroia pe Legionarii din vale, atunci aveau să îşi dea toată silinţa să îi prindă şi să îi dea lui, indiferent de pierderile pe care le-ar fi avut. Un om care lua regulat cina cu tovarăşul Ho şi generalul Giap nu putea fi refuzat.

Acum venise rândul francezilor să fugă ca să îşi salveze vieţile. Războiul avea ciudata calitate de a fi capabil să schimbe direcţiile în câteva secunde. Alergând ca nişte capre membrii fiecărei echipe asigurară acoperire celei următoare. Totul se desfăşură fară panică. Cu toţii erau profesionişti care luptaseră în bătălii din Moscova şi până în Filipine.

Gloanţele şuierară pe lângă urechile lor. Trei oameni căzură la pământ cu răni minore, făcute de gloanţe rătăcite, încă mai puteau alerga şi ajunseră în fruntea coloanei ce se retrăgea, împinşi de prietenii lor. Legiunea nu dorea să lase vreunul dintre răniţi la mila Viet Minh-ului.

Alergară înapoi pe calea pe care veniseră, străpungând pâlcurile de tufişuri şi bambuşi. Cu dureri în piept, gurile încleştate, uscate, având gustul amar al fierii, blestemară întreaga situaţie în timp ce îşi croiră drum, până ce auziră zgomotul inconfundabil, liniştitor al paletelor elicopterului. Sikorsky-urile de fabricaţie americană zburau prin zonă aşteptând ordinul să intervină, ordin repede dat de Perault a cărui faţă era palidă şi transpirată datorită oboselii, fricii şi furiei provocate de eşecul pierderii lui Thich.

Legionarii se repeziră la uşile deschise ale elicopterelor în formă de banană. Echipajele aparatelor de zbor îi traseră înăuntru, în siguranţă. În siguranţă numai dacă reuşeau să treacă peste linia copacilor, în afara razei de acţiune a focului crescând al vietnamezilor ce veneau dinspre marginea luminişului, ales de ei ca loc de unde să fie ridicaţi de elicoptere.

Gus sprintă în spatele lui Langers, se întoarse şi aruncă în faţa lui puşca de 57 mm, doborând astfel doi dintre oamenii Viet Minh-ului. Din spate se auzi un ţipăt de durere. Elicopterul începuse să se ridice, rotoarele aruncând nori de praf galben când ultimul legionar sosit ţipă din nou. Gloanţele îi ciuruiseră picioarele în timp ce încercase să se apuce cu mâinile de uşa aparatului de zbor. Gus se aplecă, întinse una din labele sale mari, îl apucă pe om de jacheta de tranşee şi îl trase înăuntru cu aceeaşi uşurinţă cu care aruncase puşca fară recul în cei doi urmăritori.

Elicopterele se ridicară şi se depărtară, stând aproape de vârfurile copacilor cu scopul de a lăsa cât mai puţin timp vietnamezilor ca să îi repereze. Se îndepărtară de locul confruntării iar medicii deja începură să se îngrijească de răniţi, în vreme ce Gus se întinse peste curelele de pânză ale scaunelor

şi îşi aprinse o ţigară.

Distrat, îi spuse lui Langers:

— Mă întreb ce-om avea în seara asta la cină?

La Bach Ninh aterizară, pe răniţi îi încredinţară şoferilor de pe ambulanţe, iar ei se întoarseră la cazărmi. Căpitanul Perault trebui să se ducă cu maşina la Hanoi şi să explice generalului Salan motivul pentru care nu putuseră să îl prindă pe Thich. Pentru aceasta Langers nu îl invidie deloc. Generalul nu era un ofiţer al Legiunii şi nu avea să îşi arate o simpatie prea mare pentru eşec. După ce îşi părăsi biroul, Perault avu brusca premoniţie că va patrula plajele Insulei Diavolului până la pensie.

Gus şi Langers făcură ceea ce îşi doreau ei mai mult în acel moment. Langers făcu un duş şi se culcă, iar Gus năvăli în bucătărie, muştruluindu-i pe bucătari pentru că nu pregătiseră nimic pentru el. Scuza lor fragilă că nu au ştiut când se va întoarce, nu fu acceptată. Oricum, Gus era un om iertător şi, după ce reparară gafa preparându-i o masă din trufe în vin şi unt, garnisite cu doi homari gigantici de trei kilograme din Golful Tonkin, îi părăsi pe bucătari cu promisiunea că nu le va purta ranchiună pentru lipsa lor de consideraţie.

O altă persoană nu cină la fel de bine în seara aceea. Huang Nguyen Thich stătu lângă un foc de tabără la cartierul general al regimentului 27. Adâncit în gânduri, reflectă asupra problemei. După ei trebuie să fi venit legionarii. Altfel nu ar fi făcut un asemenea efort să îi prindă din urmă pe cei care scăpaseră din ambuscadă. Celălalt era membru al staffului personal. Phai Lam, *aide-de-camp* personal, era un ofiţer al cărui tată fusese ucis de francezi şi nu mai avea rude. Thich îl luase în serviciul lui când avea numai 13 ani. Totuşi avea să i se aplice un control de rutină, deşi Thich simţea că informatorul nu avea să îl găsească acolo. Pentru Phai Lam, Thich era ca un tată.

Trebuia să meargă în Hanoi, să se întâlnească cu sora sa. Dacă ea fusese cea care îl trădase, avea să îşi dea seama. Niciodată fata nu putuse să îl înşele, nici măcar în copilărie. Un tunet îndepărtat deasupra munţilor din vest aduse un vânt răcoros, amintindu-i de apropierea proiectilului care aproape îl nimerise. De asemenea, în timpul petrecut în Hanoi, trebuia să afle cine era legionarul cu cicatrice. Poate că ar fi reuşit să aranjeze o întâlnire cu persoana respectivă. Două păsări cu o singură piatră?

Pe când Thich se apropia de Hanoi, Langers şi Gus se aflau

într-un bar, relaxându-se, sorbind pernod, lăsând în urmă trecutul şi punându-şi întrebări asupra viitorului. De la sfârşitul războiului din Europa, Gus activase în Legiune, după ce fusese arestat cam în aceeaşi manieră ca şi Langers. Amândurora le plăcea Indochina, firea oamenilor, bogăţia culturii ei. Pentru Gus mâncarea era un paradis, aşa cum erau şi femeile delicate cu părul negru ca pana corbului, în pantalonii lor de mătase şi curgătoarele *ao dais.*

Langers îl tachină pentru gustul său la femei. În Rusia îi plăcuseră la nebunie femeile cu şolduri largi de acolo. În sinea lui, Langers credea că ultimele se potriveau mai bine pentru tancul acesta păros decât delicatele creaturi, ca nişte păpuşi, ale Orientului. Gus însă întotdeauna se adaptase bine.

Unitatea cu care Langers ajunsese aici fusese absorbită în alte câteva unităţi. El şi Hermann, împreună cu alţi cincizeci care primiseră lecţii de paraşutism la şcoala din Khamisis, în afara unităţii de la Sidi-Bel-Abbes, fuseseră transferaţi din 13 DBE la 2 BEP, *Bataillon Etrangere des Parachutistes* (Batalionul Străin de Paraşutism). Avea sentimentul că Gus fusese responsabil pentru această desemnare, iar prezenţa printre ei a sergentului-major Hermann fusese pur ghinion.

1953 nu fusese un an bun pentru francezii din Indochina. Statul major francez nu fusese capabil să îi răpună pe vietnamezi şi, de la „Operaţiunea Lorraine” din anul anterior, când treizeci de mii de oameni înaintaseră o sută şaizeci de kilometri în inima teritoriului Viet Minh-ului, avuseseră loc greşeli, unele după altele.

Omorâseră mai mulţi vietnamezi decât pierduseră ei oameni. Dar nu puteau însă să acopere pierderile la fel de uşor ca oponenţii lor, de vreme ce numai armata regulată putea fi trimisă în Indochina din Franţa şi, cum războiul continua, numărul tinerilor înrolaţi voluntar în armată scădea simţitor. Statul Major încercase să facă forţele indigene loiale lor suficient de puternice ca să menţină apărarea tactică a oraşelor şi punctelor mai puternice şi să îi lase pe francezi deschişi unor acţiuni mai mobile, dar niciodată sistemul nu funcţionase perfect, datorită lipsurilor din transport şi echipare. Într-un detaşament exista o amestecătură de pistoale germane, puşti franceze şi mitraliere americane, o situaţie care uneori făcea greu de improvizat o armă din părţi sau chiar de schimbat muniţia între ele.

Gus recunoscu că Giap era un general de primă mână care făcea faţă sarcinilor postului său şi se îndoia că francezii vor mai putea ţine ţara mult timp. Totuşi, în adevăratul spirit al Legiunii, remarcă sec:

— Totuşi, bătrâni prieteni, acesta este singurul război pe care îl avem şi care valorează ceva şi, dacă avem noroc, s-ar putea să dureze doi sau trei ani înainte ca micii noştri prieteni asiatici să ne scoată în şuturi afară de aici.

Oftă adânc la gândul că pierde un loc atât de confortabil ca acesta şi că trebuie să se întoarcă la puţinele plăceri ale Africii de Nord.

Gus servise în 2 BEP încă de când sosise, în februarie ’49 şi participase la operaţiunile din Annam-ul de Sud şi Cambodgia. De două ori fusese trimis înapoi la Sidi-Bel-Abbes pentru rănile căpătate, dar de fiecare dată, de îndată ce putuse să îşi facă simţită prezenţa incomodă, comandanţii unităţii sale din Africa se arătaseră mai mult decât bucuroşi să îi aprobe cererea de a părăsi compania şi de a se întoarce în Orient, din nou în 2 BEP.

Unitatea 2 BEP fusese mai mult pe drumuri încă de când pusese pentru prima dată piciorul în Indochina, fiind trimisă dintr-o operaţiune în alta, de la Ke Sat la Dong Trieu, Nam Dinh şi Kontum. Avuseseră loc bătălii la Hoa Binh şi o mulţime de alte nume pe care nu şi le mai putea aduce aminte. Acum era această „Operaţiune Rândunica”. Nu ştia încă exact despre ce este vorba, dar avea să afle în săptămâna în care generalul Salan se hotăra.

Până atunci doreau numai să se relaxeze şi să se bucure de vremea plăcută din nord înainte să înceapă musonii, o dată cu venirea iernii. Hanoi era un oraş curat, plin cu templele sutelor de credinţe ale locuitorilor săi. Templele lui Buddha şi Chao Dai stăteau lângă catedralele catolice ale coloniştilor. Totul în această ţară era atins de mixtura specială pe care francezii o imprimau totdeauna coloniilor, combinaţia de culturi din toate teritoriile lor. Algerieni şi marocani musulmani, somalezi negri şi thailandezi amestecaţi în voie cu vietnamezii batalioanelor *Indigene* şi europeni din fiecare naţiune. Fiecare aducea puţin din aroma sa în ceainicul clocotitor reprezentat de Asia de Sud-Est.

Lui Langers îi plăcea varietatea. Chiar diferenţele făceau ca ţara să fie incitantă şi proaspătă. Îşi dorise numai să nu fie nevoit ca, împreună cu Gus, să facă de gardă la fosta reşedinţă de vară a unui comerciant tonkinez care fusese executat pentru că

plătise bani pentru mituirea Viet Minh-ului. Pentru negustor, bani pentru mită însemna că putea continua să facă afaceri ca de obicei, iar nu că era simpatizant cu cauza comunistă – puţini negustori bogaţi erau. Nu că serviciul de pază era atât de neplăcut, dar ştia că acesta era unul dintre locurile în care mulţi vietnamezi intrau pe propriile picioare şi ieşeau cu ele înainte. Nu era o casă prea plăcută în care să îţi petreci noaptea. Interogatoriile echipelor de spionaj franceze şi ale omologilor lor vietnamezi nu mai aveau nimic de învăţat de la Inchiziţia Spaniolă sau piosul Torquemada. Lui Langers nu îi plăceau cei ce provocau durere inutil, indiferent de motivul pe care îl aveau.

Colonelul Thich îi ura pe toţi. Toţi acei străini urâţi care îi invadaseră ţara, anulându-i individualitatea, încercând să aplice forţat propriile metode, încercând chiar să impună franceza ca limbă oficială în şcoli.

Francezii puteau fi înfrânţi. Se credea acest lucru din toate puterile. Se mai văzuse acest lucru în momentul în care japonezii le invadaseră teritoriile. Îi făcuse mare plăcere să vadă că odată marea şi puternica Franţă se ploconise în faţa unei ţări asiatice. Chiar dacă japonezii fuseseră stăpâni mai răi decât francezii, erau totuşi asiatici şi îi înfrânseseră pe francezi şi pe britanici. Dacă nu ar fi fost americanii, forţele Imperiului Japonez s-ar mai fi aflat încă la putere. Dar, o dată ce plecaseră, francezii doriseră să recâştige statutul lor de favorizaţi, făcând din indigeni servitorii şi sclavii lor.

Acest lucru nu avea să fie tolerat. Nu mai era acelaşi Vietnam din 1941. Acesta era un timp nou şi viitorul era al lor, aşa cum fusese viitorul tuturor popoarelor subjugate care purtaseră de gât jugul colonialismului. Trebuiseră să se ridice cu milioanele şi să pretindă ceea ce fusese al lor de drept, deşi lupta ţinuse o sută de ani. Cu acest lucru nu putuseră trata coloniştii niciodată. Aveau istoria, prezentul şi viitorul de partea lor şi aveau să câştige. Dacă nu anul acesta, atunci la anul, sau următorul, până ce îi secătuiau pe francezi şi îi trimiteau acasă, lăsând Asia în pace.

Starea de asediu nu îi putea ţine pe cei care aveau afaceri urgente departe de străzile oraşului Hanoi. Un milion de luminiţe îi trădau în ochii celor care stăteau treji în aşternuturile lor de paie sau în spatele meselor înfrumuseţate cu cristaluri fine şi roadele celor mai bune podgorii pe care le putuse oferi Franţa. Cei care se ascundeau în umbrele locurilor întunecate şi se

deplasau numai când erau siguri că nimeni nu îi putea vedea, erau tâlharii de noapte ai oraşului. Unii erau hoţi. Sau simpli ucigaşi. Alţii mergeau pe străzi şi alei în noapte pentru scopuri mai importante decât furtul de argintărie din casele bogaţilor exportatori străini sau uciderea vreunui soldat neatent. Ieşiseră ca să-şi însuşească o naţiune şi să omoare mii în acest proces.

Thich era însoţit de trei agenţi speciali din secţiunea Şarpele Negru Hac Sa, din secţia operaţiunilor de acoperire din Hanoi. Erau oameni buni şi bine făcuţi, care îşi cunoşteau meseria. Cei patru stătură în linişte în cadrul uşii unui bijutier şi priviră faţada albă a clădirii în care Poliţia Securităţii Franceze ţinea prizonierii politici de mare importanţă.

Sora lui se afla acolo. Acest lucru fusese uşor de aflat. Fusese dusă acolo în acea zi în care atentatul la viaţa sa eşuase. Ştiu că dacă ea îl trădase inamicului, nu făcuse acest lucru prea uşor. Era familiar cu tehnicile pe care francezii le-ar fi folosit împotriva ei. Indiferent ce făcuse, era sora lui şi încă o iubea.

Intrarea era păzită de o gardă mixtă formată din doi vietnamezi şi doi legionari. Înăuntru trebuia să se afle mai mulţi din ambele naţiuni. Thich şi oamenii săi cunoşteau fiecare hol de baie şi fiecare dulap din casă, unde dormea fiecare om şi unde erau ţinuţi prizonierii. Sora sa nu se afla la subsol. Era ţinută la etajul al doilea, într-o cameră în care comerciantul tonkinez se distrase odată cu amantele şi prostituatele sale.

Thich se întrebă nerăbdător când va mai auzi de omul cu cicatrice? Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, omul îl fascina. Simţea impulsul de a-l privi drept în faţă, ochi în ochi.

CAPITOLUL V

Langers se opri lângă uşa închisă ce ducea spre camerele de la etajul al doilea. Jos, în ceea ce odată fusese pivniţa, Gus supraveghea prizonierii care solicitau cea mai mare „atenţie”. Era linişte acum. Oaspeţii dormeau, încercând să câştige puteri pentru chinurile de a doua zi. Pentru Gus nu avea importanţă pentru cine lupta sau de ce. Cât despre tratamentul prizonierilor vietnamezi, din punctul lui de vedere, nu era prea dur. Dacă s-ar fi aflat în Rusia, prima etapă a unui interogatoriu de către comisari probabil că ar fi început cu zdrobirea, cu ajutorul unui cartuş de armă, a osului genunchiului, iar asta numai ca să le capteze atenţia. După aceasta, ar fi fost trataţi cu metode de interogare fatale.

Langers rupse pachetul de Gauloise şi îşi aprinse o ţigară, dorindu-şi să aibă un pachet american de Lucky Strike. Prefera locul unde fusese desemnat mai mult decât cel al lui Gus. Aici, sus, se aflau numai trei „oaspeţi”. În primele camere erau doi ofiţeri vietnamezi care dezertaseră la francezi, predându-se împreună cu mulţi dintre foştii camarazi, în schimbul amnistierii şi a promisiunii că vor fi trimişi din Vietnam în Franţa, unde s-ar fi aflat la adăpost de confraţii lor. Celălalt oaspete era Lin, sora lui Thich. Langers o văzuse o singură dată. Lin era exemplul perfect al celor mai bune femei pe care Indochina le putea oferi. Înaltă pentru rasa ei, fină, avea un păr negru care atârna până la jumătatea spatelui când era lăsat liber. Era slabă şi bine făcută, cu sâni ridicaţi şi o atitudine mândră care făcea să fie imediat observată atunci când intra într-o cameră. Încă se purta ca o aristocrată, dar Langers îşi dădu seama că nu era uşor pentru ea. Ochii migdalaţi erau plini de durere, iar zgârieturile de pe faţă încă nu dispăruseră complet.

Aceasta era una din cele mai proaste părţi ale războiului şi ale revoluţiei. Nu îi plăcea situaţia. Războiul ar fi trebuit să se desfăşoare între bărbaţi, iar nu între femei şi copii. Era greu să nu simtă simpatie pentru o fată care arăta atât de frumoasă şi de fragilă, dar ştia că fusese direct responsabilă pentru moartea

câtorva sute de soldaţi francezi. Informaţia pe care o dăduse fratelui ei ucisese soldaţii, ca şi cum chiar ea ar fi apăsat pe trăgaci. Prin urmare trebuia să o considere un combatant şi instrument voluntar al celor împotriva cărora el lupta. Dacă aceasta ar fi fost doar o mişcare naţională de eliberare şi nu ar fi fost preluată de comunişti, poate că ar fi luptat de partea lor. Era însă prea familiar cu comuniştii şi cu ceea ce se întâmplase cu cei pe care îi conduseseră, ca să le opună rezistenţă când şi unde putea. Avea prea multe amintiri din Berlin, Ucraina, Ungaria, Cehoslovacia, Estonia şi Letonia, unde soldaţii şi civilii cu sutele de mii fuseseră măcelăriţi, femeile ţintuite de uşile hambarelor, iar copiii lipiţi de ziduri cu creierii ieşiţi afară. Comuniştii din Asia de Sud-Est erau chiar mai brutali decât cei din Uniunea Sovietică. Prin urmare, deşi simţea un oarecare regret pentru frumoasa şi fragila Lin, o considera la fel de vinovată de ororile pe care camarazii ei din Frontul de Eliberare le făcuseră propriului popor ca şi Ho Shi Minh, Giap sau strălucitorul ei frate, colonelul Thich. Se întrebă dacă îl va mai vedea pe Thich vreodată.

Santinelele vietnameze aflate la datorie, împreună cu gărzile franceze, la intrarea în vilă, îşi verificară ceasurile de câteva ori în ultimele câteva minute, în vreme ce camarazii lor francezi se grozăveau care mai de care despre cine fusese cel mai bun amant sau luptător. Micii soldaţi vietnamezi doar zâmbeau şi dădeau cu plăcere din cap la auzul acestui haz general, fiind însă atenţi la umbrele întunecate de peste drum. Scânteierea scurtă a unei lumini se văzu din cadrul unei uşi exact la ora 3, apoi se stinse. Vietnamezii se aşezară ca din întâmplare în spatele asociaţilor lor francezi, vorbind unii cu alţii, râzând parcă de o glumă secretă. Francezii aflară prea târziu motivul pentru care vietnamezii erau atât de amuzaţi. Baionetele fabricate la turnătoriile din Lyon le tăiară corzile vocale şi artera carotidă. Înainte ca cei doi să cadă la pământ, Thich şi cei trei oameni ai săi traversau deja strada. În tăcere trecură peste bariera din saci de nisip şi îngenunchează acolo unde nu puteau fi văzuţi de ochi vigilenţi din interiorul clădirii.

În şoaptă Thich dădu ordine santinelelor care aprobară dând din cap, ascultătoare. Aşteptaseră mult timp să fie puşi într-un asemenea serviciu. De sub tunica sa neagră Thich scoase un pachet înfăşurat în pânză cerată, la fel ca şi ceilalţi oameni. Le deschiseră şi scoaseră pistoale automate Colt de calibrul .45.

Erau suficiente pentru fiecare persoană prezentă, inclusiv Thich. Armele păreau ciudate, neobişnuit de lungi, datorită amortizoarelor ataşate de gurile ţevilor. Pistolul de calibru .45 era preferat pentru că greul glonţ cilindric era deja subsonic şi, prin urmare, mult mai uşor de amortizat decât gloanţele mai rapide ale armelor de 9 mm, sau cele ruseşti sau comuniste chinezeşti de 7.62 mm.

Armele Mats-49 ale gardienilor ucişi fură luate şi date oamenilor lui Thich care le verificară repede, asigurându-se că aveau muniţie şi că erau gata de tragere. Îşi atârnară puştile mitralieră de curele în jurul gâtului, astfel încât acestea să stea pe abdomen, gata să fie folosite dacă era nevoie. Pentru următoarele câteva minute cu toţii sperară că doar pistoalele 45 vor fi necesare pentru îndeplinirea misiunii lor.

Thich arătă către intrarea vilei. În cadrul uşii duble se aflau doi gardieni din 2 BEP, bând cafea, plictisiţi de rutină, nefăcând nimic altceva decât să încerce să stea treji. Ofiţerul şi sergentul de pază se aflau în ceea ce odată fusese sala de pictură, acum transformată într-un centru de comunicaţii. Acolo aşteptau, verificând cu rândul posturile santinelelor, în vreme ce celălalt stătea lângă radio.

Locotenentul Henri Chauvin se afla în primul tur al serviciului său în Orient, fiind sosit cu numai două săptămâni înainte din Sidi-Bel-Abbes, ca să servească în calitate de adjutant pentru căpitanul Villon.

Cei doi vietnamezi care îi uciseseră pe legionari lângă sacii cu nisip îi lăsară pe Thich şi cei trei oameni ai săi acolo. Se îndreptară ca din întâmplare spre uşile duble ale clădirii, cu armele în spate. Intrând pe uşa dublă, zâmbiră către legionari ca nişte hamali buni şi simpli. Unul dintre ei întrebă cât este ceasul, o întrebare normală pentru cineva aflat în serviciul de pază care dorea să plece că să poată dormi sau să meargă acasă unde îl aştepta soţia.

— *Quelle heure est-il?*

Legionarii se uitară automat la ceasuri. Înainte să aibă şansa să spună micilor aliaţi asiatici cât era ceasul, vietnamezii le spulberară feţele. Gloanţele grele, încete, ale pistoalelor de calibru .45, stropiră pereţii din spatele lor cu bucăţi de came roşie. Zgomotul făcut de legionari căzând pe podeaua lustruită din marmură îl aduseră la faţa locului pe locotenentul Chauvin din camera comunicaţiilor. Ieşind pe hol, dădu să întrebe de ce e

zgomot când maxilarul inferior îi fu zdrobit. Ar fi ţipat dacă a doua împuşcătură nu i-ar fi tăiat corzile vocale şi, în acelaşi timp, o mare porţiune a coardei spinale de la ceafa. Sergentul de gardă, un veteran ce petrecuse douăzeci de ani în Legiune îşi pregătea arma când vietnamezii goliră încărcătoarele pistoalelor în pieptul şi faţa sa. Repede unul dintre ei se întoarse în cadrul uşii şi îi făcu semn lui Thich şi oamenilor săi să vină.

Figurile întunecate alergară înăuntrul clădirii cu paşi tăcuţi, de tâlhari. Cu toţii cunoşteau interiorul casei de parcă ar fi trăit acolo mulţi ani. Uşa ce ducea spre pivniţă era singura cale de acces pentru oricine se afla înăuntru. Acolo nu se afla nimeni suficient de important ca să piardă timpul să îl elimine, deci uşa fu bine blocată, pe partea lor, cu un scaun de stejar. Indiferent cine se afla de gardă jos, avea să rămână acolo. Mai rămânea un singur paznic la etaj şi era mai mult ca sigur că acesta era încă un paraşutist legionar tâmpit. Totuşi, Thich nu îşi asumă riscuri inutile. Lăsă doi vietnamezi în uniformă în urmă ca să supravegheze uşa, luând cu el numai pe cei trei oameni ai săi ca să sfârşească misiunea.

Holul era luminat de câte o lampă la fiecare capăt. Langers stătea lângă prima uşă, cu spatele la scări. Din postul său nu putuse vedea ceea ce tocmai se întâmplase cu un etaj mai jos. Auzise ceva mişcări la parter, dar le atribuise gărzilor din armata regulată. Târşâitul unor paşi uşori pe covoarele groase îi întoarseră capul la timp ca să primească lovitura de oţel a pistolului mitralieră Mats-49. Căzu în genunchi. Mai fu nevoie de încă două lovituri ca să cadă la pământ. Singurul motiv pentru care nu fusese tratat ca ceilalţi legionari era acela că Thich dorea să ia cel puţin un prizonier cu el. Un paraşutist de la al doilea BEP i-ar fi putut furniza informaţii valoroase. Iar dacă nu se înşela, pe acesta îl mai văzuse şi altă dată, dar nu avu timp să aprofundeze problema. Preocupări mai importante îl presau.

Thich făcu semn din cap oamenilor săi să continue acţiunea conform instrucţiunilor. Fiecare dintre ei merse la uşile unde erau ţinuţi oaspeţii. Încuietorile zburară rapid, lovite de câteva gloanţe de calibru 45. Un singur ţipăt de teroare ajunse pe hol înainte să fie redus la tăcere. Fiecare dintre oaspeţi fusese executat. Se întoarseră apoi să pună cătuşe prizonierului lor, lăsând ultima cameră lui Thich, cameră în care se afla sora sa.

Încuietoarea fusese smulsă din ţâţâni ca să îi permită intrarea. Din camera ei nu se auzise nici un ţipăt de teamă sau teroare.

Interiorul era luminat de o singură lampă aflată pe o măsuţă de toaletă. Thich intră şi privi faţa surorii sale. Fata stătea în centrul camerei, purtând pijamale din mătase albastră care păreau puţin prea largi pentru ea. Avea părul desfăcut, atârnând pe spatele ei mic, în timp ce aştepta judecata fratelui.

Privind la sora sa, Thich avu puternica senzaţie de sfârşeală. Fusese alături de el încă de la început. Sfatul ei fusese întotdeauna bun şi înţelept şi nu îşi precupeţise eforturile. Nici măcar propria carne nu putuse sta deasupra nevoilor revoluţiei. Iar acum el trebuia să se decidă. Viaţa sau moartea? Care dintre ele ar fi servit nevoile partidului mai mult?

Lin vorbi uşor, privind direct spre fratele ei.

— Trebuie să te hotărăşti repede. În curând paza va fi schimbată. Până atunci trebuie să pleci departe de aici.

Thich aprobă dând din cap.

— Ştiu exact cât timp am la dispoziţie.

Nu se simţi nici o incriminare în vocea lui în timp ce întrebă simplu:

— De ce ai încercat să mă trădezi? Pentru că nu ai putut îndura tortura sau a existat un alt motiv? Trebuie să aflu acest lucru înainte să pot acţiona.

Thich se mută într-un loc în care putea supraveghea uşile şi ferestrele din afara camerei. Oamenii săi deveniseră impacientaţi, dorind să plece. Nu le plăcea această întârziere, întotdeauna exista o şansă mare ca ceva rău să se întâmple, ceva neaşteptat să aibă loc.

Lin îşi trecu mâna prin păr, un tremur uşor trădând primul semn că simţea ceva asemănător cu frica.

— Nu am nici o scuză. Pur şi simplu nu am fost destul de puternică. Au folosit drogurile şi durerea cu mare îndemânare. Le-am spus tot ceea ce doreau să ştie şi le-aş fi spus şi mai multe dacă acest lucru i-ar fi convins să înceteze să mai facă ceea ce îmi făceau.

Thich dădu din cap înţelegător. Ştia foarte bine că toţi aveau o limită a cedării şi fricii secrete care, odată descoperite, ar fi determinat cel mai puternic om să îşi trădeze propriul sânge.

Îi era greu să se hotărască. Ce trebuia să facă? Întrebările sale fură întrerupte de un zgomot puternic venit de la parter.

Gus urcase scările să vadă dacă poate obţine o ceaşcă de cafea şi găsise uşa blocată. Poate că nu era prea inteligent, dar ştia când ceva mi era în regulă. Fără să ezite izbi cu cele 140 de

kilograme în uşă, eliberând-o de încuietori şi piedici. Arma sa Mats-49 fu gata înainte chiar să iasă afară. Corpurile locotenentului Chauvin şi ale celorlalte santinele îi oferiră suficiente motive ca să îi secere pe cei doi vietnamezi din faţa lui. Unul dintre ei reuşi să tragă o singură rafală care străpunse tunica de camuflaj a lui Gus înainte ca acesta să îl omoare pe vietnamez. Celălalt vietnamez se holbă şocat în fracţiunea de secundă care îl separă de vii şi morţi, înainte ca literalmente capul să îi fie retezat de pe umeri. Gus nu pierdu timpul, înainte ca leşurile să cadă la pământ, alerga deja pe scări, strigându-l pe Langers.

Thich nu mai avu timp să se gândească la motivaţia surorii sale. În momentul în care capul ei se întoarse la auzul focurilor de jos, se hotărî. Fără ca ea să îi afle decizia pe care o luase, Thich trase un glonţ bine ţintit în spatele urechii ei stângi.

Gus trebui să se oprească şi să reîncarce înainte să ajungă în vârful scărilor. Acolo focul combinat al forţelor atacatoare îl făcură să se arunce într-un loc în care avea oarecare acoperire. Thich se alătură oamenilor săi în hol. Făcuse greşeala să piardă prea mult timp. Acum erau prinşi în cursă. Nu mai exista nici o cale de ieşire în afara uşilor din faţă. Trebuia să ajungă acolo repede, înainte să apară schimbul de gardă. Mai avea însă o carte de jucat. Legionarul de pe scări strigase un nume. Poate că prizonierul era prietenul său. Dacă era aşa, poate că ar fi putut încheia un târg. Strigă în josul scărilor către Gus.

— Avem prietenul tău aici. Dacă mai tragi o dată, moare.

Gus ezită un moment înainte să le replice.

— Dacă el moare, atunci veţi muri şi voi. Va trebui să treceţi peste mine, iar eu nu mă mişc de aici.

Porc încăpăţânat, gândi Thich înainte să răspundă.

— Hai să ajungem la o înţelegere. Lasă-ne să plecăm şi îl voi laşa pe prietenul tău. Să plece, nevătămat. Nu mai poţi face nimic pentru cei de aici de sus. Şunt morţi cu toţii.

Thich ordonă unuia dintre oamenii săi să îl pălmuiască pe Langers până îşi va recăpăta cunoştinţa, ordin îndeplinit cu mare plăcere. Cu sângele curgându-i din gură, Langers fu împins în capătul scărilor unde Gus îl putu vedea. Langers era încă ameţit dar ştia ceea ce se întâmplă.

— Ce să fac? Eşti bine? strigă Gus către el.

— Fă ce-ţi spun ei, dar stai unde nu te pot nimeri, îi răspunse Langers.

Gus îşi blestemă norocul şi îi spuse lui Thich:

— Bine, facem târgul, dar fără şmecherii că dai de bucluc, camarade.

Se înapoie în camera de comunicaţii unde îi putea supraveghea pe vietnamezi în timp ce plecau, având însă acoperire în cazul în care încercau să îl tragă pe sfoară.

Thich îl ţinu pe Langers în faţa lui, cu pistolul la gât. Odată ieşiţi afară, în întuneric, departe de luminile casei, Gus strigă către ei:

— Daţi-i drumul lui Langers, nenorociţilor.

Nu primi nici un răspuns.

Văzându-se scăpat, Thich nu mai avu nici o intenţie să îl lase în urmă pe caporalul cu cicatrice. Îşi adusese aminte unde îl mai văzuse şi, ca cei mai mulţi orientali, avea strania credinţă în soartă şi predestinare. Trebuia să existe un motiv pentru care dăduse peste acest om pentru a doua oară atât de curând şi intenţiona să afle care este acesta.

CAPITOLUL VI

Camionul ce îi transporta pe Thich şi Langers ieşi din oraş, coti pe o stradă lăturalnică, îngustă. În acest fel trecură pe lângă barajele rutiere sau controalele securităţii. În două ore ieşiră din raza autorităţii franceze, intrând într-un ţinut controlat de Viet Minh. De-a lungul rutei lor erau ascunse mici detaşamente ale Viet Minh-ului, a căror sarcină era să oprească sau să întârzie orice urmărire. Fiecare unitate aştepta douăzeci de minute, după ce camionul trecea dincolo de aceasta, înainte să se întoarcă la bază. Nu ştiau cine se afla în el, dar aveau ordine clare să nu lase, cu preţul vieţii, să treacă vreun urmăritor al vehiculului.

Langers fusese legat la ochi înainte să fie urcat în camion. Numai nasul său i-ar fi putut indica pe unde s-ar afla. Aroma înţepătoare a culturilor de cereale nu îl ajută prea mult. Câmpuri se aflau peste tot. Thich stătea în faţă, lângă şofer, iar cei trei oameni ai săi aveau sarcina de a păzi comoara.

Thich încercă să închidă ochii dar nu reuşi. Balansarea camionului ce încerca să evite hopurile mai înalte şi gropile nu îl lăsară să doarmă. Se întrebă dacă şi-ar fi iertat sora şi ar fi scos-o din vilă în viaţă, dacă marele prost de la subsol nu ar fi început să tragă. Era o pierdere grea care îl rănea foarte mult. Singurul lucru pe care se pare că îl câştigase din actul uciderii surorii sale era acela că reamintise poporului că nimeni nu se afla la adăpost de răzbunarea partidului. Da, exemplul dat de uciderea surorii de către fratele ei putea fi exploatat în folosul lor. Simţi că fata ar trebui să fie mulţumită pentru că morţii ei i se dăduse o semnificaţie.

Camionul înaintă pe un drum noroios, lăsând în urmă câmpurile. Langers auzi cum este schimbată viteza în momentul în care maşina începu să urce o pantă mai abruptă. Mirosul aerului se schimbă. Era mai curat şi puţin mai rece. Judecând după timpul cât merseseră, se gândi că probabil urcau pe munţii de la graniţa cu Laos-ul, spre o cunoscută tabără a Viet Minh-ului. Dacă era adevărat ceea ce gândea, evadarea avea să fie foarte dificilă. „Fii calm”, îşi zise în gând. Asta era tot ceea ce

putea face pe moment, să fie răbdător şi să aştepte până ce se ivea o şansă favorabilă.

Dură întreaga zi, aproape până la apusul soarelui, înainte ca maşina să se oprească. De câteva ori făcuseră popasuri scurte, răstimp în care auzise voci punând întrebări şoferului. O dată auzise vocea lui Thich, fermă şi tăioasă, care admonesta o santinelă prea lejeră în atribuţiile sale. În mod clar Thich era un nenorocit foarte dur.

Paznicii nu se ocupară prea mult cu integritatea sa. Îl aruncară din camion şi căzu cu faţa la pământ, incapabil să se folosească de mâinile prinse la spate. Gura îi sângeră din nou. Îşi propuse să se uite bine la feţele lor în eventualitatea în care mai târziu s-ar fi putut răzbuna. Nu i se înlătură legătura de la ochi, nici cătuşele. Dimpotrivă, îi legară o frânghie în jurul gâtului de parcă ar fi pus lesa unui câine recalcitrant. Fu condus departe de camion, printre copaci. Chiar şi legat la ochi putu să îşi dea seama de diminuarea luminii. În curând avea să se întunece. Se întrebă dacă urmau să mărşăluiască toată noaptea, sau aveau să se oprească undeva în aşteptarea zorilor. Speră să fie cea din urmă variantă. În acest caz poate că îi eliberau mâinile ea să mănânce. Asta dacă îi dădeau de mâncare.

Frânghia îl trase înainte. De câteva ori căzu, împiedicat de rădăcinile sau. Crengile din calea ce îi ducea şi mai adânc în inima fortăreţei Viet Minh-ului. În astfel de momente era lovit, înjurat şi forţat să se ridice în picioare de paznicii săi. Începu să simtă o sinceră aversiune pentru cei aflaţi la celălalt capăt al lesei. Încercă să numere paşii fără să aibă alt motiv decât acela, de a-şi ţine mintea ocupată. Nu îi folosi însă la nimic. Căzu de prea multe ori şi de fiecare dată pierdu şirul numărătorii.

După un marş de patru ore Thich ordonă oprirea. Ajunseseră într-un loc în care erau ascunse provizii, iar paznici vigilenţi făceau permanent de gardă. Langers fu forţat să cadă în genunchi, apoi din nou împins câţiva paşi ca să cadă pe faţa deja rănită. Cu duritate îl ridicară din nou în picioare în timp ce legătura de la ochi îi fu smulsă. Căderea fusese modalitatea prin care vietnamezii îl făcuseră să treacă de mica intrare a unuia dintre sistemele lor de tuneluri. Thich îl privi cu atenţie pe prizonierul său. „Ce ciudat”, gândi el. Ar fi putut să jure că buza omului era adânc crestată. Acum se vedea însă numai linia palidă a unei vechi răni. Era curios, dar nu avu timp pentru asemenea speculaţii.

Împins prin coridoarele subterane, Langers rămase uimit văzând cât de complicate erau reţelele de tuneluri ale vietnamezilor. De mai multe ori în alte operaţiuni trecuse prin ele. Unele erau ca acesta, proiectate să găzduiască cincizeci sau şaizeci de oameni şi provizii. Altele aveau spitale şi facilităţi pentru câteva sute de răniţi. Câteva aveau chiar fabrici pentru muniţie şi cazărmi unde puteau găzdui confortabil câteva batalioane.

De-a lungul pereţilor se aflau saci cu cereale, medicamente, cele mai multe franceze sau chinezeşti şi ceva muniţie, aproape toată de fabricaţie rusă sau chineză. Aceasta însemna că vietnamezii deveneau din ce în ce mai perfecţionaţi în domeniul armelor, bazându-se mai puţin pe cele capturate sau pe cele de fabricaţie locală.

Aplecând capul în timp ce trecea pe sub grinzi de susţinere, încercă să observe totul, neştiind ce i-ar fi putut folosi în viitor. Tunelurile nu erau suficient de înalte ca să poată merge drept şi erau luminate cu lămpi cu gaz. Îl lăsară cu cătuşele încă la mâini, într-o celulă mică, cu uşă din foaie de tablă cositorită şi îl încuiară pe dinafară. Cei care îl capturaseră îl încredinţară paznicilor tunelului. Aceştia nu erau luptători de gherilă doar pentru un anumit timp, ci soldaţi permanenţi din armata regulată în uniforme kaki, care aveau puşti SKS din Uniunea Sovietică. Nu erau amatori, dar erau tipici – slabi, traşi la faţă, cu muşchi fibroşi ce ascundeau o forţă de care mulţi europeni nu i-ar fi crezut capabili. Langers ştia că pe front vietnamezii i-ar fi putut uşor depăşi pe europeni în câteva zile. În trei zile europenii s-ar fi aflat la egalitate cu ei, iar în cea de-a patra ar fi fost depăşiţi datorită regimului inamicilor. Dacă vietnamezii ar fi fost crescuţi după un regim occidental, cu siguranţă că nimeni nu ar fi putut ţine pasul cu ei, sau nu ar fi putut îndura mai multe greutăţi decât ei. Îi admiră, chiar dacă ei îi erau inamici.

Trecură trei zile fără ca cineva să vină la el sau să i se înlăture cătuşele. Mâncare i se aducea o dată pe zi, la fel ca şi apa. Trebui să mănânce şi să bea cum se putea, fără să îşi folosească mâinile. În cele din urmă Thich trimise după el. Paznicii îl conduseră printr-o serie de coridoare până într-o cameră mai mare, evident folosită în calitate de cartier general. Telefoane de campanie erau utilizate de trei secretari care sortau repede corespondenţa cu ajutorul unor maşinării construite la scurt timp după primul război mondial. Thich tocmai închidea telefonul în

momentul în care Langers fu împins în faţa lui.

Thich se strâmbă când simţi mirosul emanat de prizonier şi văzu cătuşele ce îi ţineau încă mâinile legate la spate. Dădu ordin ca acestea să fie înlăturate. Îi făcu semn lui Langers să se aşeze pe un scaun din trestie cu spătar drept.

— Caporal Langers.

Franceza lui Thich era perfectă. Făcu o pauză în introducere ca să-şi aprindă o ţigară chinezească groasă.

— Îmi cer scuze pentru că eşti ţinut în condiţii atât de primitive şi pentru cătuşele uitate la mâini. Te asigur că a fost doar o scăpare şi că vom face tot posibilul ca şederea ta aici să fie cât mai interesantă posibil, dacă nu mai confortabilă. Acest lucru va fi determinat de evoluţia relaţiilor noastre şi de gradul dorinţei tale de cooperare.

Îi oferi lui Langers una din ţigările cu miros acru, acceptată şi aprinsă pentru el de unul din gardienii prezenţi.

Langers nu răspunse ci trase doar fumul galben şi dens adânc în plămâni, înecându-se puţin, în efortul de a inhala puternica mixtură. Thich zâmbi, dând din cap aprobator.

— Ştiu că sunt detestabile, dar e tot ce avem acum, deşi aştept să sosească ţigări fine, americane. Atunci poate că vom fuma împreună în circumstanţe mai agreabile. Corectează-mă dacă greşesc, dar nu te-ai aflat cumva în grupul care a organizat ambuscada împotriva mea luna aceasta?

Langers evită tentaţia masochistă de a trage încă o dată din ţigară şi aprobă dând din cap. Se aflase în rândul ambuscatorilor.

Thich clătină din cap, mulţumit că începuseră discuţia sub auspicii atât de favorabile şi de faptul că oaspetele său nu încerca să îndruge minciuni inutile de la început.

— Bine, bine caporal Langers. Sunt foarte mulţumit că eşti un om inteligent. Cred că cu puţină înţelegere putem deveni prieteni buni. Acum vorbeşte-mi despre tine. Doresc să-mi spui povestea vieţii tale de la început şi până la sfârşit şi apoi, când vei fi luat de aici, ţi se va da o locuinţă mai confortabilă şi hârtie şi creion cu care să-ţi scrii povestea.

Langers cunoştea această tactică de a-i face pe oameni să vorbească despre sine. Părând foarte inocentă la suprafaţă, era de fapt o metodă eficientă de descoperire a punctului sensibil de sub armura personală a prizonierului. Povestea relatată verbal şi cea scrisă aveau să fie amplu analizate, apoi povestitorul trebuia să explice fiecare diferenţă minoră dintre cele două versiuni.

Fiecare diferenţă trebuia apoi rescrisă de la început şi până la sfârşit, o dată, de două sau de douăzeci de ori, fiecare schimbare aducând cu sine şi alte întrebări. Şi apoi trebuia să fie nebun ca să îşi scrie povestea vieţii.

Scuturând ţigara chinezească într-o scrumieră făcută dintr-un obuz 105, se decise să răspundă încercării lui Thich de a-l face să vorbească.

— Nu cred că povestea mea te va ajuta prea mult, camarade Thich. Nu sunt de naţionalitate franceză, iar trecutul meu se află acolo unde-i este locul, în cenuşa celui de-al Treilea Reich. Deci pentru mine nu există un alt trecut decât cel din cadrul Legiunii şi, dacă acesta te interesează, sunt sigur că ai oameni care ar putea avea acces la dosarul personal al unui caporal, fără prea multă dificultate. Şi apoi tehnica biografiei personale pe care doreşti să o foloseşti este familiară celor care au luptat pe frontul de est.

Thich se încruntă. Nu îi plăcea ca oamenii să i-o ia înainte, mai ales prizonierii. Încercă o altă abordare. Luând o înfăţişare mai sinistră, ochii se îngustară iar cuvintele deveniră ameninţătoare.

— Mai sunt şi alte modalităţi, mai puţin plăcute, de a te interoga, prietene. Nu îmi face plăcere să le folosesc pentru că vederea sângelui şi ţipetele de durere nu sunt atât de plăcute.

Langers râse încet în timp ce se ridică în picioare, ignorând puştile gardienilor ce se postară la spatele lui. Cu multă atenţie începu să se descheie la nasturii tunicii spunându-i lui Thich:

— Vreau să-ţi arăt ceva, camarade.

Desfăcu tunica şi îşi expuse bustul la lumina lămpii. Cicatrici peste cicatrici, răni făcute de obuze, gloanţe, tăieturi acopereau aproape fiecare milimetru al corpului musculos. Langers se încheie la nasturi şi se aşeză la loc.

— Crezi că-mi poţi face ceva ce nu mi s-a făcut deja?

Thich nu spuse nimic. Vederea corpului prizonierului fusese ca un duş cu apă rece. Dar poate că de aceea destinul îi adusese împreună. Crezu răspunsul lui Langers. Din ceea ce văzuse nu putea face mare lucru, în privinţa durerii fizice. Dar mai erau şi alte căi. Drogurile, de exemplu, sau lipsa somnului. Lumina şi sunetul constante puteau frânge un om acolo unde durerea nu reuşea. Din nou Langers i-o luă înainte de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Pentothal. Deprivare senzorială sau supraîncărcare? Poate, camarade. Dar de ce să te chinui atât de mult pentru un legionar

lipsit de importanţă? Ar putea dura zile, dacă nu săptămâni sau luni şi apoi bănuiesc că nu ai crede răspunsurile pe care ţi le-aş da. Cu siguranţă ai lucruri mai importante de făcut decât să îţi pierzi timpul cu un caporal de rând.

Thich şi-ar fi mestecat mustaţa dacă ar fi avut una. Era foarte enervat dar trebui să îşi recâştige controlul pentru interogatoriu. Ridicându-se din spatele mesei, se opri în faţa lui Langers.

— Se pare că nu eşti atât de inteligent cum am crezut. Nu înţelegi care îţi este situaţia? Crezi că prietenii tăi vor încerca să te salveze? Te asigur că nu va avea loc nici o operaţiune de acest fel. Eşti cu totul la cheremul nostru.

Thich avusese de-a face cu destui prizonieri ca să cunoască sentimentele lor normale din momentul în care erau izolaţi de ajutor din exterior când, în cele din urmă, îşi dădeau seama că nu mai aveau control asupra propriei existenţe şi că puteau fi ucişi sau torturaţi de cei care îi ţineau captivi. Puţini erau obraznici, aceia care apelau la Acordul de la Geneva ca bază de salvare. Când li se explica faptul că Viet Minh-ul nu acceptase acel document şi că nu însemnase, cei care îl invocaseră de obicei erau dărâmaţi sau adoptau o atitudine mai normală pentru poziţia lor. Acest om nu se integra însă în nici unul dintre acele aspecte. Foarte puţini erau oameni puternici, tari la minte şi la trup, care nu cedau, forţându-i chiar să îi ucidă. Dar acesta nu era nici măcar ca ei. Se situa într-o clasă proprie. Thich păşi în jurul lui aşa cum o mangustă ar fi făcut cu o cobră. Mai avea încă un atu în mânecă. Dar pe moment omul avea dreptate. Nu avea timp de pierdut interogând un subofiţer. În câteva zile, însă, putea să îşi rezerve suficient timp pentru el.

CAPITOLUL VII

Întorcându-se către celula sa murdară, Langers trecu pe lângă alte câteva depozite. Se părea că Viet Minh-ul extindea tunelele. Văzu câteva echipe de lucru dotate cu lopeţi şi roabe mergând în josul unui coridor. La orice oră se puteau auzi zgomotele unor oameni în mişcare. Se părea că în tuneluri nu exista zi sau noapte, astfel încât munca putea dura douăzeci şi patru de ore. Grinzi erau folosite la susţinerea laturilor sfărâmicioase şi foi de tablă erau aşezate de-a lungul zidurilor. Toate erau acoperite cu sloganuri ca: *Vi dan tru chien dau* (Noi luptăm pentru popor), sau *Chet Vinh Hon Song Nhuc* (O moarte onorabilă mai degrabă decât o viaţă ruşinoasă). „Nu sună prea rău”, gândi Langers. Auzise sloganuri mult mai rele.

Thich se întoarse peste trei săptămâni. În acest timp nimeni nu îi vorbi. Fusese lăsat singur în întuneric. Singura lumină venea dinspre lămpile de pe pereţii tunelelor, filtrată însă prin crăpăturile foilor de tablă care serveau drept uşă celulei sale. În afara celulei, pe un scăunel, stătea tot timpul un gardian care avea ordinul să îl împuşte dacă făcea probleme. Mâncare i se aducea de două ori pe zi, de obicei nu mai mult decât un castron mic de supă de dovleac, sau câţiva pumni de orez şi diferite vegetale pe jumătate preparate. Nu era prea mult, dar nu era lăsat să moară de foame şi probabil că nici vietnamezii nu mâncau mai mult. Suficient cât să îşi păstreze puterile, asta dacă nu era ţinut la dietă prea mult timp. Aparent, Thich dăduse ordinul ca nimeni să nu îl hărţuiască cu întrebări. Probabil că dorea această onoare pentru sine, îşi imagină Langers. Îi stârnise curiozitatea şi el tocmai aceasta. Dorea, să îl facă pe Thich să stea în cumpănă, până ce Viet-ul făcea o greşeală. Nu era timpul să facă nici un fel de mişcare. Pentru moment trebuia doar să aibă răbdare. Tot nu ştia cu siguranţă unde se află, dar auzise unul dintre gardieni pomenind numele unui râu, Ham Yun. Într-o operaţiune mai veche trecuse peste un mic râu care purta acest nume. Dacă nu îl înşela memoria, râul se afla într-o vale numită după un mic sat, Dien Bien Phu, la aproximativ două sute

cincizeci de kilometri de Hanoi, aproape de graniţa cu Laos. Raţionamentul ar fi trebuit să fie corect, mai ales dacă se calcula şi timpul cât merseseră pentru a ajunge la peşteri.

Thich părăsi întâlnirea cu generalul Giap, simţindu-se destul de bine datorită progresului pe care îl făcuseră în ultimele câteva luni. Lucrurile se conturau destul de bine şi nu mai făcuseră greşeli serioase. Francezii erau prea puţini şi nu aveau suficient sprijin aerian sau destui oameni ca să facă ceva mai mult decât să se opună avanposturilor, ceea ce lăsa la dispoziţia Viet Minh-ului provincia, mai ales după lăsarea întunericului. Conform spuselor lui Giap, forţele lor numărau acum peste o sută de mii de soldaţi ai armatei regulate, în şase divizii bine organizate, cu sprijinul crescând al artileriei. Vital pentru planurile lor de lungă durată erau cei două sute de mii de miliţieni regionali şi sătenii. Aceştia puteau fi înrolaţi fie pentru a conduce operaţiuni proprii limitate, fie pentru a-i înlocui pe cei care fuseseră ucişi din rândul soldaţilor. Numărau acum dublu faţă de forţa expediţionară totală franceză.

Tactica lor de bază de epuizare a inamicului şi de a-l face să sângereze printr-o mie de răni îşi făcea efectul. Fiind capabil să aleagă locul şi momentul în care dorea să lupte, Giap făcuse ca francezii să îi fugărească forţele de la un capăt al ţinutului la celălalt, de la plantaţia de heroină din Cochin China, până în munţii de calcar din nordul Tonkin-ului. În mlaştinile şi mocirlele Deltei Mekong şi pe dealurile împădurite din Annam, Viet Minh-ul trăsese pe sfoară, respinsese şi aplicase înfrângeri francezilor.

Se simţea entuziasmat acum pentru laudele aduse lui chiar de Giap, pentru curajul şi hotărârea de care dăduse dovadă făcând un exemplu din propria sa soră. Giap confirmase valoarea pe care moartea ei ar fi avut-o pentru oricine ar fi încercat să îi trădeze. Dovedea prietenilor lor, ca şi inamicilor, că nu existau favorizaţi în rândurile lor care aveau imunitate prin raţiuni de grad sau naştere. Pentru toţi, acest măreţ act de sacrificiu şi durere din partea lui Thich era dovada incontestabilă a corectitudinii partidului în rezolvarea tuturor problemelor.

Până în momentul în care Thich reuşi să se întoarcă la baza de tunele ca să continue interogarea lui Langers, „Operaţiunea Rândunica” fusese începută şi sfârşită de francezi, care aduseseră trei batalioane de paraşutişti, în câteva din bazele lor de lângă Long Son. Giap refuzase o iniţiativă, nedorind să îşi folosească principalele forţe. Nu venise încă timpul. Încă trebuia

să-şi mai întărească puţin puterea. Învăţase lecţia anul trecut, când îşi distrusese una dintre diviziunile regulate de elită prin atacul de la Na San din Valea Râului Negru. Francezii fuseseră aprovizionaţi şi primiseră întăriri pe calea aerului. Vietnamezii rezistaseră şi pierduseră o întreagă divizie. Ştia că ar fi putut să cucerească Na San, dar preţul fusese prea mare. Avuseseră loc câteva acţiuni în care generalul Navarre, comandantul forţelor franceze din Asia, crezuse că i-ar putea atrage pe vietnamezi într-o luptă în câmp deschis unde puteau fi înfrânţi într-o manieră convenţională, dar Giap refuzase toate ispitele. Era răbdător şi sursele sale, mai ales cele ale loialului camarad Thich, îi şoptiseră la ureche un nou plan francez mai pe gustul său. Navarre considerase că în momentul în care ploile încetau, Giap avea să lanseze o operaţiune majoră din Laos. Ca să se apere împotriva ei, el se hotărâse să construiască un punct aerian pe dealurile de graniţă de unde ar fi putut să stopeze orice operaţiune de acest fel din partea lui Giap. La ureche i se şoptise că locul propus pentru construirea bazei aeriene era valea Dien Bien Phu.

Dacă francezii procedau aşa cum se aştepta el, atunci acest loc avea să fie ultimul în care să îşi concentreze diviziile pentru presupusa lovitură împotriva colonialiştilor. Nu avea să se mai petreacă un al doilea Na San. Premiul avea să valoreze foarte mult şi aici avea să îşi pună în acţiune toate armele. Se bucură că ascultase sfatul camaradului Thich şi rezistase tentaţiei de a-şi utiliza preţioasele batalioane de artilerie în confruntări mai puţin importante. Numărul armelor şi cantitatea de muniţie pe care o avea rezervată pentru ei aveau să reprezinte regina următoarei confruntări. Şi, aşa cum ştie orice bun şahist, nu este înţelept să implici prea devreme în joc regina.

Huang Nguyen Thich nu se dădea în vânt după călătorii. Nu exista, însă, altă modalitate de a contacta şi de a trata cu agenţii aflaţi sub controlul său. Câteodată pur şi simplu nu era posibil ca oamenii săi să îşi părăsească slujbele pentru o anumită perioadă de timp, fără ca francezii să nu devină suspicioşi. Nişte proşti şi francezii ăştia. Angajau sute de mii de vietnamezi în birourile de guvernământ şi comerţ, pe docuri şi în interiorul bazelor militare. Femei de serviciu, bucătari, oameni de serviciu, bărbieri, negustori şi prostituate, toţi adunau informaţii pentru el. O calomnie aici, un zvon acolo, apoi puse cap la cap cu sute de alte detalii aparent fără legătură îl anunţau dinainte ceea ce doreau

duşmanii săi să facă.

Adesea se gândea la sine ca la un păianjen uriaş care ţesea sute de fire, fire în care să cadă muştele sale. Acum îşi dori să interogheze mai departe musca sa cu cicatrice în tunelurile de deasupra văii Dien Bien Phu. De la prima întâlnire se gândise destul de mult la el. Îşi dori să afle motivul propriei fascinaţii pe care o avea pentru soldat. Omul nu era un mercenar importat, obişnuit, care lupta pentru că fusese angajat, la fel ca toţi ucigaşii Legiunii. Poate că l-ar fi putut atrage de partea sa şi l-ar fi transformat într-o unealtă pe care el, Nguyen Thich, ar fi putut-o folosi. Gândul era ispititor, dar bănui că nu avea să aibă un succes prea mare în această direcţie, cel puţin nu unul de acest fel. Avea câţiva francezi care îşi trădaseră de bună voie semenii, dar aceştia erau comunişti de tradiţie veche care intraseră în ilegalitate înainte de eliberarea Franţei. Cum li se spunea oare de către comunitatea spionilor? Cârtiţe. Da! Chiar asta erau. Stăteau la slujbele şi birourile lor sau serveau în regimentele şi diviziile proprii până ce primeau ordine. Îşi dori acum ca el să fi fost cel care le putea da ordine, dar privilegiul era rezervat pentru Moscova.

În timp ce el fusese plecat, munca din tunelurile muntelui se desfăşurase continuu timp de 24 de ore, adâncimea şi sofisticarea lor devenind din ce în care mai mari. La sfârşit ele aveau să fie suficient de largi pentru a găzdui mii de oameni şi echipamentul lor. La întoarcerea sa avea să aibă loc o şedinţă importantă cu toţi agenţii ce se puteau detaşa de alte slujbe pe care le îndeplineau. În mod normal se întâlneau în fortăreţele munţilor din jurul Bak An-ului, care se aflau la nord de Hanoi, dar în ultimul timp francezii intensificaseră operaţiunile de securitate din regiune. Thich nu dorea ca oamenii săi să fie prinşi într-o razie întâmplătoare.

Ar fi fost mai bine pentru ei să se întâlnească într-o aşezare nouă, sigură, aproape de graniţa cu Laos. Îşi preţuia foarte mult oamenii. Durase mulţi ani ca să îi pregătească şi să îi antreneze şi nu trebuiau risipiţi. Aveau să fie vitali pentru cauză. Chiar şi când se termina războiul, urma să fie nevoie de ei. Depindea de ei să ţină armata informată asupra posibilului curs al evenimentelor viitoare. De asemenea, depindea de ei să cântărească şi să judece valoarea informaţiei, să elimine prin asasinare sau să tortureze pe cei ale căror activităţi meritau acest lucru. Când victoria finală va fi a lor, ei aveau să fie

adevăraţii conducători ai ţării şi ai oamenilor. Deja dobândiseră dosare masive pentru zeci de mii de compatrioţi. Acestea aveau să asigure succesul partidului în momentul în care luau puterea. El, Thich, ştia cine trebuia să fie eliminat, reeducat sau doar trimis la munca câmpului. Erau alţii care puteau aduce milioane în aur în cuferele noului regim, pur şi simplu permiţându-le să trăiască şi, în unele cazuri, lăsându-i să părăsească ţara ca să se alăture membrilor familiilor lor din Franţa sau din alte părţi. Comuniştii erau oameni de afaceri pragmatici. Dacă o persoană indezirabilă valora mai mult vie decât moartă, atunci avea să fie vândută celui mai bun ofertant.

Langers blestemă apa ce se infiltra prin pereţii celulei, transformând-o într-o mlaştină în miniatură. În fiecare zi, la aceeaşi oră, începeau ploile şi tunelele se transformau în gropi umede, noroioase. Fuseseră construite şanţuri de drenaj şi găuri ca să lase şuvoaiele mai importante să curgă la niveluri mai joase, dar ploile se scurgeau prin plafon, printre crăpăturile foilor de tablă sau ale scândurilor de lemn. Podelele tunelelor mai largi erau acoperite cu scânduri, dar groapa lui murdară nu beneficiase de un aşa lux. Pământul era constant umed şi alunecos. Îşi scoase bocancii şi îi puse cât de sus putu într-o nişă pe care o scobise într-unul din pereţi cu o piatră găsită pe jos. După trei săptămâni, uniforma lui începu să îi cadă de pe corp, cusăturile putrezind. Până şi materialul gros al pantalonilor şi al tunicii începu să prindă un mucegai ce descompunea încet materialul. Chiar mai rele erau încăpăţânatele ciuperci ce puseseră stăpânire pe barba lui.

Simţi că dacă mai ploua mult, nu mai era nevoie sa îşi facă griji în legătură cu evadarea. Niciodată nu ar fi fost capabili să îl găsească. Tot ce mai rămânea în celulă avea să fie o bucată mare de murdărie verde-gri cu haine de caporal. O dată la cinci sau şase zile i se scoteau cătuşele şi era scos afară ca să stea în ploaie şi să se spele. Acest lucru ţinea cea mai mare parte a stricăciunii deoparte, dar mâinile şi picioarele îi erau totuşi de un alb palid, zbârcite şi umflate de umezeala constantă.

Singurul subiect de interes, altul decât săpatul constant, era un număr din ce în ce mai mare de feţe şi voci noi pe care le observase în tunel în ultimele câteva zile. Se întâmpla ceva important. Privind printre crăpături văzu nou-sosiţi. În cele mai multe cazuri era vorba de civili faţă de care gardienii arătau un mare respect. Ceva de amploare se afla în desfăşurare.

Thich sosi la scurt timp după ce ploaia de după-amiază încetă. Observă imediat îmbunătăţirile făcute în lipsa sa şi dădu aprobator din cap în faţa subordonaţilor, înainte să intre în cameră să se îmbrace într-o uniformă curată, de culoare cafenie, croită în stilul Mao. După ce se împrospătă, ordonă să îi fie adus Langers. Încă o dată Langers apăru în faţa lui Thich. Aspectul său se deteriorase considerabil de la ultima întâlnire. La început se gândi să facă observaţii severe comandantului complexului subteran, dar se răzgândi repede. Poate că ultimele săptămâni de disconfort îl făcuseră pe oaspetele său mai flexibil. Oricum mirosul emanat de legionar sugera foarte multe. Îl trimise înapoi dând ordinul să i se dea săpun şi haine curate şi să îi fie adus înapoi într-o oră. În timpul absenţei lui Langers, ţinu o scurtă şedinţă cu responsabilii de celulă în care sublinie necesitatea obţinerii mai multor informaţii despre mişcările de trupe franceze: capacitatea de aprovizionare, numărul lor şi tipurile de vehicule şi aparate de zbor şi dacă aşteptau să primească un ajutor masiv din partea americanilor. Ajutorul dat de americani francezilor fusese un punct sensibil pentru liderii Viet Minh-ului din ziua capitulării Japoniei. Această veche rană încă îl preocupa în momentul în care se întoarse să îl întâlnească pe Langers care arăta mult mai bine, deşi o ciupercă se încăpăţâna să îi stea prinsă de faţă.

Ordonă să se aducă ceai. Thich avea de gând să încerce să explice prizonierului justeţea cauzei lor. Încă nu îşi putea da seama de ce avea această dorinţă de a vorbi cu omul cu cicatrice. Dar o avea! Şi cine ştie, întotdeauna exista o şansă, puţin probabilă, dar totuşi o şansă să îl facă să se răzgândească dacă putea afla unde îi erau ascunse slăbiciunile sau care erau visurile sale.

Se mândrea că îi cunoştea pe oameni, că ştia ce anume îl făcea pe fiecare ceea ce era. Cu cheia corectă, oricine putea fi făcut să îşi vândă tatăl, mama sau ţara. Cu ce anume ar fi putut să îl înfrângă pe Legionar? Acest om luptase în armata germană. Poate că ar fi ajuns la acelaşi numitor comun cu el făcându-l conştient că Aliaţii împotriva cărora luptase odată erau acum inamicii poporului vietnamez.

Gândurile sale fură întrerupte de intrarea lui Langers în birou. Thich îi făcu semn să se aşeze. Sorbi din ceaiul aburind ţinându-l cu amândouă mâinile, se lăsă pe spate, aprinse o ţigară şi îi oferi una lui Langers.

— Vreau să-ţi spun ceva ce nu mulţi din rasa ta sau din lumea din afara acestor pământuri au auzit. După aceea cred că vei înţelege mai bine de ce trebuie să continuăm lupta noastră pentru libertate împotriva colonialiştilor francezi sau a celorlalţi care ar veni pe pământul nostru nepoftiţi.

Thich se opri ca să vadă dacă musafirul său era atent. Văzând că aşa era, îşi continuă expunerea.

— Ultimele luni ale ocupaţiei japoneze au fost vremuri foarte confuze, schimbări de putere având loc în fiecare zi. Japonezii îi dezarmaseră pe francezii ce conduseseră în numele guvernului de la Vichy. Dar, o dată ce francezii au trecut deschis de partea Aliaţilor, japonezii le-au băgat cea mai mare parte a soldaţilor la arest şi au impus starea de asediu tuturor civililor. Guvernul marionetă japonez al premierului Kim era o farsă. Singura rezistenţă adevărată împotriva japonezilor a venit din partea diferitelor grupuri naţionaliste cum ar fi Viet Minh-ul, Hoa Hoa sau Chao Dai. Aceştia şi mulţi alţii aveau toţi un scop comun: eliberarea ţării lor de sub străini. Dincolo de acestea, însă, toate ideologiile erau diferite. Numai împotriva japonezilor a existat o cooperare, iar aceasta adesea condiţionată. Fiecare grup acţiona după cum dorea, fără o conducere centrală, asta până când Ho Shi Minh s-a întors şi a stabilit Comitetul Central al Partidului Comunist şi a convocat un Congres al poporului, unde toate vederile şi opiniile au putut fi auzite fără teamă. Noi, cei din Viet Minh, am fost cel mai bine pregătiţi şi organizaţi. Toate grupurile ştiau că la un moment dat trebuiau să aibă de-a face cu noi, pentru că aveam un sprijin mult mai mare din partea ţăranilor. Numai noi, cei din Viet Minh, am fost capabili să menţinem ordinea după alungarea japonezilor. Niciodată n-am crezut că puterile vestice vor da înapoi pământurile noastre francezilor. Din nou am făcut concesii ca să evităm un război civil. Am fost de acord să formăm un guvern de coaliţie, unde fiecare facţiune politică şi religioasă putea vorbi şi putea fi ascultată – toate acestea când deja aveam controlul asupra celei mai mari părţi a ţării. Hanoi-ul se afla în mâinile noastre, ca şi Saigon-ul. Şi totuşi Conferinţa de la Potsdam din iulie 1945 ne-a vândut ca pe nişte sclavi. Adevăratul război a început în Saigon în momentul în care englezii, vechii voştri duşmani, au intervenit şi-au predat controlul asupra arsenalului şi porturilor Saigon-ului francezilor care au intrat cu ei şi au adus optsprezece mii de oameni pe vasele britanice, de la Calcutta. Generalul englez Gracey

ordonase ca toţi vietnamezii să predea armele şi să se supună autorităţii franceze. Chiar a ordonat japonezilor pe care se presupunea că îi luase în custodie, să îi ajute pe francezi în punerea în aplicare a cererilor sale, până acolo încât să tragă asupra vietnamezilor care refuzau să îi asculte ordinele. Francezii şi englezii *spuseseră* japonezilor să ucidă vietnamezii.

Vocea lui Thich se ridicase la un nivel aproape isteric, dar se străduia să recâştige controlul asupra emoţiilor sale.

— N-am avut altă şansă decât să rezistăm. După toţi anii în care am stat sub călcâiul opresorilor străini, nu avem de gând să ne plecăm capetele încă o dată. De data aceasta vom lupta şi vom câştiga. Este destinul nostru. Ştii prea bine că liderii tăi nu au nici un drept asupra acestui pământ. Dacă vor pleca acasă, crimele vor înceta în acelaşi moment.

Thich continuă în acelaşi ritm, povestindu-i lui Langers despre lucrurile care duseseră la momentul de faţă, la prezenţa lor atunci şi acolo. Ştia că Thich spunea adevărul aşa cum îl vedea el. În multe puncte era de acord cu el, dar nu în cele care contau mai mult. Când Thich în cele din urmă termină, se aplecă înapoi pe scaunul lui, ochii de culoare căprui fixându-i pe cei gri-albaştri ai lui Legionarului.

— Spune-mi acum – ce crezi despre ce ţi-am povestit? Mă crezi? Dacă da, ce părere ai?

Langers trase din ţigară şi încercă să nu se înece când inhală fumul înţepător.

— Cred că cea mai mare parte din câte mi-ai spus sunt lucruri adevărate şi, dacă n-ar fi fost un singur lucru, aş fi putut fi de partea voastră în această luptă.

Thich jubilă. Cuvintele sale loviseră direct la ţintă şi avuseseră un efect extraordinar asupra soldatului cu cicatrice.

Langers stinse ţigara înainte să termine de vorbit.

— Acel lucru este că urăsc comuniştii! Ştiu că eşti sincer în ceea ce spui şi crezi, la fel ca Hitler, Stalin, Mao sau Mussolini. Sunteţi toţi oameni sinceri care aveţi ceva în comun, în afară de sinceritate. Veţi minţi, fura, înşela, ucide şi mutila de dragul cauzei voastre. Am luptat împotriva comuniştilor destul de mult ca să mai fiu impresionat de o poveste ca aceasta. Cum am mai spus, sunt sigur că îmi spui adevărul. Oricum, adevărul are multe umbre. Nimic nu este absolut. Când zici că veţi fi stăpâni pe propriul pământ, te înşeli. Pentru fiecare glonţ sau puşcă pe care ruşii sau chinezii vi le trimit, există un preţ care niciodată nu va fi

pe deplin achitat. Guvernul de coaliţie pe care zici că vreţi să-l formaţi va dura numai până ce veţi avea puterea să îi înlăturaţi pe comunişti, când nu va mai fi nevoie de ei. Comuniştii sunt porci care îşi mănâncă semenii şi spun că fac asta pentru binele absolut. Ai mai spus şi sunt de acord cu tine, că francezii nu vor mai sta mult aici, dar poate că vă vom răni suficient de mult, astfel încât să nu puteţi să acaparaţi voi totul. Pentru mine este un motiv suficient ca să lupt. Sau, ca să fiu mai explicit, pur şi simplu nu-mi placi.

Thich era furios. Să fie batjocorit în propriul birou într-o tabără în care avea sute de soldaţi la ordinele lui!

Până la celulă Langers fu târât pe hol. O bătaie cu nuiele despicate de bambus era mai rea decât pisica-cu-nouă-cozi. Bambusul putea jupui carnea de pe spatele unui om la fel de uşor ca o răzuitoare. Pentru eforturile lor primiră însă o satisfacţie prea mică de la el. Singurele sunete pe care le scoase erau icnete involuntare, în timp ce nuielele îi smulgeau carnea de pe coaste şi spate. După cum îi spusese lui Thich, îndurase suplicii mult mai grele în viaţă.

CAPITOLUL VIII

Gus se săturase de porcăriile sergentului major Hermann. Despre raidul de la vilă povestise fiecare nenorocit de detaliu Legiunii şi fusese retrogradat ca soldat. Nu că l-ar fi deranjat pierderea gradului. Cu asta se obişnuise. Hermann îl enerva. Acum că Langers dispăruse, simţea că avea din nou controlul asupra companiei şi, mai nou, comandantul companiei, căpitanul Sarrault, era de partea lui. Ar fi preferat să îl pună pe Gus în faţa unui pluton de execuţie dar trebuia chiar şi el să admită că fostul tanchist era un luptător dat dracului şi era bine să îl aibă în preajmă când lucrurile se înrăutăţeau. Deci nu putea decât să îi facă zile negre lui Gus prin orice mijloace. Ultimul şiretlic era acela de a-l pune pe un subordonat al lui să îl anunţe de fiecare dată când Gus vizita târfa lui favorită de la bordelul Madame Collette. Era unul dintre puţinele astfel de locuri care fusese interzis soldaţilor încartiruiţi, dar Gus era nebun după o tânără fată, cu sânge amestecat francez şi chinez. Pur şi simplu nu putea să stea departe de ea şi de fiecare dată când Gus mergea să o vadă, Hermann îi lăsa destul de mult timp cât să îl prindă într-o poziţie compromiţătoare, apoi urca pe scări şi ciocănea la uşă, strigându-i lui Gus să se predea ca să fie dus cum se cuvine în faţa curţii marţiale.

Gus nu dorea să ajungă la curăţarea câmpului de mine sau să experimenteze alte pedepse similare care l-ar fi aşteptat în cazul în care era prins. Prin urmare trebuia să aleagă cealaltă cale prin care putea evita situaţia, sărind de la fereastra celui de-al doilea etaj al bordelului în câmpul de orez de sub ea. De obicei acest lucru se făcea în stadii variate de nuditate. Fie, căra hainele deasupra capului, fie avea pe el doar pantalonii şi bocancii, care de obicei se îndoiau spre degete şi crăpau când se uscau. Începu săriturile imediat după ce Langers fusese făcut prizonier şi, până luna următoare, aterizând în acelaşi loc, ajungea până la mijloc în apele „frumos” mirositoare ale câmpului.

Hermann stătea în fereastră cu târfa, râzând la vederea spinării şi feselor goale şi păroase străbătând apele îmbogăţite

cu îngrăşământ natural uman. Gus jura să se răzbune. Petrecea ore întregi pregătind cea mai bună modalitate de a se răzbuna pe Hermann. Moartea era prea uşoară, deşi era plăcută ideea de a lega o grenadă explozivă de organele genitale ale sergentului major.

Gus încruntă sprâncenele stufoase într-o adâncă concentrare, străduindu-se să vină cu ceva cu adevărat creativ, în această atitudine semăna cu un cărăbuş monstruos în haine de camuflaj. Făcând tot posibilul să fie analitic, încercă să pună în ordine lucrurile care îi plăceau cel mai mult lui Hermann. Îi plăcea să terorizeze pe alţii, să bea şi trăia cu o fată care fusese barmaniţă. Îi plătea toate facturile şi o păzea ca un şoim. În afară de faptul că îi plăcea să fie tiran şi să bea, fata era singurul lucru pe care Gus l-ar fi putut transforma în mijloc de răzbunare. Dar cum să ajungă la ea? O înghesuise când mai lucra încă la Francies, înainte ca Hermann să o ia şi să o transforme în proprietate particulară. Chiar şi atunci nu dorise să se culce cu el, indiferent câţi bani i-ar fi oferit, spunând:

— Oi fi eu curvă, dar n-am ajuns încă atât de rău încât să mă culc cu maimuţe!

Asta aproape că îl jignise.

Gus aşteptă având încredere în norocul său şi în dreptatea omului care nu a făcut niciodată rău unei alte persoane. Avea să vină şi timpul lui. Trebuia doar să aibă răbdare, până ce norocul i se prezenta cu o ocazie de răzbunare.

Nu dură mult până când soarta se ocupă de problema lui Gus. Traversa terenul de aterizare al elicopterelor când se întâlni cu Dominic Ciardello care se îndrepta în direcţia opusă. Ciardello era atât de drăguţ încât aproape că îl excită pe Gus. Păr şaten ondulat, ochi negri, gene lungi şi senzuale şi un corp parcă sculptat de Michelangelo.

— Hei, Dominic, hai la o bere, strigă Gus. Fac eu cinste.

Avea un plan în minte care se schiţă şi mai bine în momentul în care Dominic îi răspunse:

— Nu pot. Trebuie să merg la infirmerie ca să fac o injecţie cu penicilină.

Gus se aprinse ca un pom de Crăciun.

— Penicilină! Dragul meu băiat, nu cumva ai contactat, din întâmplare, o boală venerică?

Aproape leşină de plăcere când auzi răspunsul dat de Dominic.

— Dacă vrei să spui sculament, atunci ai dreptate. Şi ce-ţi

pasă ţie?

Gus jubilă, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru mila lui, filistinul fiind acum aproape gata de a fi pus în slujba dreptăţii. Punând o mână, de mărimea unei coapse normale de om, în jurul umerilor italianului, îl îmbrăţişă cât de blând putu, făcându-l pe Dominic să se teamă pentru integritatea coloanei sale vertebrale.

— Dragă băiete, unchiul Gus trebuie să îţi spună ceva, înainte să faci vreo prostie. Îţi aduci aminte când, luna trecută, iubitul nostru sergent major Hermann te-a pedepsit pentru că ai întârziat treizeci de secunde la apel? Şi îţi mai aduci aminte de gentilul său interes în bunăstarea ta, când te-a aranjat cu ultimele trei patrule datorită dragostei şi afecţiunii pe care el le are pentru italieni? Dacă da, atunci cred că soarta te-a dat în grija mea pentru o misiune care ne va restitui onoarea şi ne va creşte faima. Vino cu mine, fiule. Am pentru tine o mică sarcină şi crede-mă că nu e neplăcută, înainte de a-ţi da corpul în mâinile medicilor.

Gus îl luă cu el imediat în oraş şi chiar plăti pentru luxul de a merge cu o ricşă în misiunea lor sacră, până la casa orientalei Desdemona a sergentului Hermann. După ce fata lui Hermann îl privi pe chipeşul, răpitorul legionar italian, dură câteva secunde înainte să ajungă la o înţelegere. Câţiva franci îşi schimbară proprietarul, mai mult ca o chestiune de onoare pentru ea. Gus se gândi că, privindu-l pe Dominic şi comparându-l cu bruta cu care trăia, faţa l-ar fi plătit dacă italianul s-ar mai fi târguit un pic. Nu era însă momentul să fie zgârcit. Aşteptă într-un bar din apropiere, sorbind Pernod, până ce Dominic se întoarse din misiunea sa cu o expresie a feţei hotărât mulţumită. Împreună se întoarseră la unitate. Dominic să îşi facă penicilina, iar Gus să aştepte răbdător, până ce fructele răzbunării sale aveau timp să se maturizeze în gloria lor deplină şi arzătoare. Doamne, ce bine era să se răzbune!

Trei zile mai târziu, pe când traversa acelaşi teren de aterizare, Gus îl văzu pe Hermann îndepărtându-se.

— Domnule sergent major, o clipă, te rog!

Hermann aşteptă să fie prins din urmă înainte de a-i arunca o privire de un abia controlat dispreţ. Nu uitase ziua când, pe docurile din Haiphong, Gus îl făcuse de râs.

— Ce e, Beidemann? Sunt ocupat.

Gus adoptă o mină conciliatoare, în timp ce spuse cu mare

durere în voce:

— Sergent-şef, nu e nevoie să îmi vorbeşti atât de dur. Doar am venit să îmi ofer condoleanţele mele pentru starea ta nefericită.

Hermann păru confuz, apoi urâcios, în timp ce replică:

— Ce vrei să spui prin stare nefericită?

Gus abia reuşi să îşi înăbuşe un chiot isteric ce încerca să îşi croiască drum afară din gură. Îi trebui tot autocontrolul ca să păstreze un ton neutru, privindu-l compătimitor.

— Am vrut doar să spun că îmi pare rău că ai sculament.

— N-am sculament, babuin supraponderal, mormăi Hermann şi se întoarse, enervat de faptul că Gus îşi pierdea timpul cu asemenea poante răsuflate.

De-abia îl auzi pe Gus chicotind fericit după plecarea lui şi zicând:

— Ba ai!

Hermann se hotărî să îl ignore. Animalul doar încerca să îl influenţeze.

Următoarele zile Gus le petrecu într-o continuă veselie. Aştepta inevitabilul moment al triumfului său. Acesta veni în dimineaţa celei de-a şasea zile de la legătura lui Dominic cu fata lui Hermann. Gus se afla în sala de mese luând micul dejun când Hermann intră, merse până în spatele lui Gus şi îl lovi în ceafa cu unul din scaunele de metal de la masă. Gus căzu pe podea, deşi lovitura nu îl duruse deloc. Izbucni în râs când văzu faţa lui Hermann ce ţipa furios:

— Cum ai făcut-o nenorocitule?

Gus nu îi spuse, nedorind să îşi implice prietenul dacă nu era nevoie, mai ales că avea acum parte de o altă plăcere neaşteptată. Hermann fu dus în faţa comandantului pentru că lovise un subordonat în public. Era un bonus care îl făcu pe Gus aproape să îi ierte lui Hermann toate păcatele.

Singurul cui din plăcerea lui Gus era constanta îngrijorare ce îi stăruia în minte în legătură cu Langers. Nu se auzise nici o veste despre el, de la nici una din sursele lor. Langers era pentru el cel mai apropiat de un prieten adevărat, deşi niciodată nu se putuse apropia prea mult de el. Trecuseră împreună prin mai multe experienţe nebuneşti decât ar fi trecut în douăsprezece vieţi cei mai mulţi dintre oameni: câmpurile îngheţate din Rusia, marile bătălii cu tancurile de la Kursk şi Harkov şi o sută de alte bătălii unde, la sfârşit, numai ei rămâneau în viaţă. Restul echipajelor

lor rămâneau în urmă, ca să îmbogăţească solul negru al mamei Rusia cu carnea şi sângele lor. Acest lucru crease între ei o legătură pe care puţini oameni o cunoşteau. Supravieţuiseră, iar Gus nici un moment nu se îndoia că undeva, cândva, Langers îşi va arăta din nou faţa cu cicatrice. Adesea se gândea la acea faţă. Langers îşi purta anii mai bine decât toate cunoştinţele lui şi se întrebă dacă nu cumva îşi făcuse vreodată o operaţie estetică pentru întinderea pielii. Nu arăta cu nici o zi mai bătrân decât în ziua bătăliei de la porţile Moscovei. Un fel de atemporalitate putea fi atribuită fostului comandant tanchist, care nu se deteriora la gândul morţii. Langers avea să aştepte şi să îşi ducă viaţa mai departe ca întotdeauna. Cu siguranţă Langers nu ar fi vrut ca el să lâncezească, fizic sau moral, refuzând apetitul său normal pentru viaţă.

Hermann era într-o stare de spirit funebră. Omul din Neanderthal îl prinsese în cursă. Cum, nu ştia. Fata lui plecase, acuzându-l că îi adusese sculamentul. Spusese că prefera să împrăştie boala în fiecare zi mai degrabă decât să mai stea un minut cu el.

Pierduse un grad şi fusese umilit, mai ales după ce îl lovise pe Gus cu scaunul. Maimuţa îl ridicase ca pe un sac de orez şi îl aruncase la celălalt capăt al sălii de mese, spulberând tăvile şi oamenii ca pe nimic. Timp de o săptămână faţa lui fusese umflată de la palma pe care Gus i-o dăduse, după ce îl aruncase prin încăpere. Bestia nici măcar nu fusese pedepsită, pretinzând că acţiunile sale fuseseră cauzate de scaunul ce îl lovise la cap, provocându-i un moment de iraţionalitate. Deşi ştia ce se întâmplase, căpitanul Sarrault nu putuse lua în considerare provocarea relatată de Hermann. Aşa ceva nu putea fi admis. Acesta fusese singurul motiv pentru care nu îl degradase de tot pe Hermann şi nu întreprinsese nimic împotriva lui Gus. Era, la urma urmei, un francez cu un simţ sănătos, galic, al umorului şi dreptăţii.

După acest extraordinar succes, Gus începu să îşi canalizeze energiile spre un scop nobil. Avea să îl înnebunească pe Hermann. Pe sângele blând al lui Iisus, era bine să aibă un scop în viaţă. Hermann observă că Gus zâmbea mai mult ca de obicei când era el în preajmă. Gorila rânjea cu buzele groase, râdea obscen ca pentru sine şi pleca vorbind singur. Era un sentiment foarte neplăcut să vadă bestia făcând acest lucru. Ca şi cum ar fi fost de patrulă şi ştia că un trăgător de elită îl luase în bătaia

puştii, dar nu se hotărâse dacă să tragă sau nu.

Începură o serie de accidente care îl conduseră rapid pe Hermann într-o stare de paranoia.

Odată, când făceau exerciţii de paraşutism, nu se ştie cum, curelele sale fuseseră desfăcute. Hermann căzuse aproape 200 de metri în gol, înainte să îşi poată deschide paraşuta de rezervă. Investigaţiile arătară numai că cârligul curelelor se slăbise până în punctul în care catarama se rupsese în urma tensionării curelelor. Foarte ciudat. Lucrul care îi displăcea cel mai mult era acela că, chiar înainte de incident, Hermann îl văzuse pe Gus în compania unui mecanic paraşutist căruia Hermann îi făcuse odată probleme. Avea oare vreo legătură cu incidentul? Hermann începu să bea mai mult şi să doarmă cu un pistol în mână. Gus începu să facă planuri ca Hermann să nu mai doarmă deloc.

O duzină de astfel de evenimente avură loc, toate părând special plănuite să facă mizerabilă viaţa sergentului Hermann. Gus niciodată nu fusese într-o stare de spirit mai bună, dacă nu ar fi existat şi depresiile emoţionale pe care le trăia în momentele în care se întreba când avea să se întoarcă Langers.

CAPITOLUL IX

Sosi şi timpul. Langers se hotărî să se folosească de următoarea ocazie pentru a fugi. Durerea din spate dispăruse, dar amintirea bătăii era mai rea decât fusese durerea. Niciodată nu crezuse în răzbunare. Dorea să facă însă acest lucru, dar nu putea cât timp stătea închis.

La două zile după bătaie, norocul se schimbă în favoarea lui. În timpul ploii zilnice o formaţie de bombardiere îşi aruncă, din întâmplare, proiectilele, pe dealurile în care reţeaua de tunele se mărea în fiecare zi. Câteva loviră secţiunea în care era ţinut, distrugând tavanul unui lanţ de tunele. Ploaia pătrunse înăuntru, torentele noroioase curgând spre baza dealului, luând cu ele oameni şi echipamente. Dărâmăturile blocară multe dintre canalele de scurgere, stopând apele. Era aproape ca şi cum se aflau într-un submarin ale cărui laturi de oţel fuseseră sparte în timpul unui atac, lăsând oceanul să îi înece pe cei prinşi înăuntru.

Luminile se stinseră când puhoiul subteran scurtcircuită generatoarele şi luă cu el lămpile. Tabla ce acoperea celula lui Langers fu măturată de ape, la fel ca şi paznicii. O bucată de tablă tăie gâtul unuia dintre ei cu aceeaşi precizie cu care o baionetă ar fi străpuns un laringe.

Când prima serie de bombe lovi, Langers se gândi că era vorba de un cutremur. Pământul se ridică şi se ondulă sub picioarele lui. Auzi apoi exploziile, urmate de ţipetele de panică şi teroare. Apa îi pătrunse în celulă. Forţa ei îl târî afară, răsucindu-l de mai multe ori. Mâinile încercară să se prindă de ceva ca să nu mai fie împins în jos, spre tunele, în timp ce tone de fluid înecară nivelele inferioare ale reţelei. Se lovi de un zid căzut şi reuşi să îşi înfigă picioarele în el, afundându-şi degetele în laturi. Se prinse cu mâinile de o grindă căzută. Îşi ridică faţa deasupra lichidului gros ca să respire. Cu încăpăţânare rezistă, ştiind că se afla lângă nivelurile superioare ale tunelelor. Dacă rezista, apele aveau să treacă dincolo de el. Putea apoi încerca să iasă la suprafaţă, spre libertate.

Trei corpuri trecură pe lângă el. Unul ridică mâna şi îl apucă de

mânecă. Ochii plini de teroare cereau ajutor. Langers îl lovi în faţă ca să scape de el. Ţipetele omului fură reduse la tăcere de apele ce îi umplură gura şi îl purtară printr-o spărtură din perete spre nivelul de dedesubt. Oamenii aflaţi în tunelurile inferioare încercară să găsească o modalitate de ieşire, dar toate căile de acces se aflau deasupra lor, cu excepţia câtorva deschizături mici, tăiate în peretele muntelui pentru scurgere sau fugă. Corpurile lor blocară repede aceste mici ieşiri. Numai cei din nivelurile superioare scăpară. Nu putură însă face nimic ca să îşi scape camarazii prinşi în capcană. Una dintre celulele tunelului de sus căzu în momentul în care fundaţia tunelului următor se prăbuşi. Unsprezece dintre agenţii lui Thich nu aveau să se mai întoarcă la slujbele lor.

Thich şi un detaşament de soldaţi ai Viet Minh-ului se hotărâră să înfrunte bombele de afară, mai degrabă decât să mai stea acolo unde şuvoiul putea distruge totul într-o clipă, îşi urmară liderul care ieşise şi se îndreptară spre locul în care pământul era mai sigur. Cei care veniră după el se simţiră uşuraţi pentru faptul că Thich avusese suficientă minte să iasă din mormântul de ape. Ploaia fu ca *o* uşurare binevenită în comparaţie cu panica pe care o simţiseră la gândul că vor fi înecaţi în cavernele întunecate de jos.

Presiunea asupra corpului lui Langers slăbi. Intensitatea torentului trecu la fel de repede cum venise. Împingându-se înainte, lăsă curentul ce curgea contra sa să îl conducă spre exterior. De-a lungul întregului tunel se aflau rămăşiţele îmbibate cu apă ale celor care muriseră cu corpurile prinse de grinzi sau lăzi cu echipament militar. Tokarev-ul rusesc model 40 al unui trăgător de elită, cu lunetă, era atârnat între două lăzi de conserve. Eliberă arma, o analiză şi constată că era încărcată şi funcţiona bine. La şaisprezece metri în josul tunelului găsi corpul omului care fusese probabil posesorul puştii. Două banduliere de muniţie atârnau de umerii cadavrului. Langers nu putu să elibereze corpul de ceea ce îl ţinea. Faţa se afla încă sub un strat de noroi. Luă baioneta, tăie curelele care ţineau bandulierele şi le aruncă pe propriii umeri. Acum să încerce să îl prindă!

Ţinea capul jos, privind spre podeaua tunelului, când un şuvoi de apă îi udă gâtul. Se uită în sus şi văzu o gaură în acoperişul tunelului. O ieşire! Târî câteva lăzi şi construi un fel de scară până într-un loc în care se apucă de rădăcinile unui copac. Încruntându-se şi scuipând apa care îi curgea pe faţă, se ridică

până ce puse mâna pe trunchiul unui copăcel. Aşteptă câteva clipe ca să îşi recapete suflul, înainte să depăşească, cu ultimele eforturi, acoperişul tunelului. Ieşise la suprafaţă. Bombardamentul se oprise. Nu avea să mai dureze mult până ce Viet-ul îşi strângea rahatul şi dorea ca până atunci să ajungă departe.

Spălă putina începând să coboare dealul, neştiind pe care parte a muntelui se afla. Ştia însă că trebuia să ajungă jos ca să scape. Încercarea sa de a scăpa nedescoperit fu întreruptă de o rafală de PsH-41, gloanţele retezând câteva crengi de deasupra capului său. Se aruncă la pământ şi se răsuci astfel încât să stea cu faţa în direcţia din care veniseră gloanţele.

Thich era furios. Nu numai că furtuna cauzase stricăciuni severe, ruinând o muncă de luni de zile şi luând multe vieţi, dar acum prizonierul său scăpa. Furios, ordonă soldaţilor săi să îl oprească. Langers se aşează mai bine, fără să ştie cum era cătarea pusă pe puşcă şi ţinti spre centura soldatului cu arma PsH-41. Trase un singur glonte şi spulberă plămânul stâng al inamicului. Glonţul ieşi în apropiere de a şasea vertebră dorsală a coloanei vertebrale, între omoplaţi. Cătarea armei era reglată, estimă el, pentru cincizeci şi cinci de metri şi lovea puţin mai la stânga şi mai sus, la câţiva centimetri de locul în care ţintea el. Răspunsul la foc începu să fie prea greu. Nu mai putea să stea mult acolo, altfel îl prindeau sigur, mai ales că din ce în ce mai mulţi supravieţuitori ieşeau din tunele, spre a sări în ajutor. Blestemându-şi norocul, trase repede către Thich care ţipă şi căzu la pământ. Se retrase târâş pana ce fu sigur ca ieşise din raza lor vizuala, se ridica în picioare şi începu o cursa oarba în josul dealului, ignorând crengile şi rădăcinile care încercau să îi pună piedică. Alunecă şi derapă pe pământul acoperit de iarbă umedă ca un copil pe sanie. Gărzile aflate în serviciul normal de pază în jurul perimetrului muntelui stăteau încă în găurile lor, ascunzându-se de ploaie şi bombe. Unuia i se păru că aude paşi trecând pe lângă gaura sa, dar fusese cât pe ce să fie nimerit de bombe şi, încă şocat, nu se sinchisi să se uite.

Uitându-se spre cer, Langers ştiu că dacă putea să menţină avansul faţă de ei pentru încă o oră avea mari şanse să se facă pierdut în întunericul care se apropia. Încă o oră. Spera să îl fi rănit zdravăn pe Thich. Ofiţerul fusese lovit. Asta ştia, dar nu ştia cât de rău.

Probabil cătarea puştii era dereglată după ce fusese târâtă

prin tunel. Trebuia să o recentreze când se ivea ocazia.

Deşi pieptul îl durea, neobişnuit cu efortul brusc, se menţinu în faţa urmăritorilor săi care nu erau prea nerăbdători să se apropie de el după ce pierduseră doi oameni din două gloanţe. Thich clocotea. Glontele lui Langers brăzdase o cută în interiorul coapsei sale stângi, aproape înlăturându-i o parte din bărbăţie. Pe măsură ce oamenii ieşeau din tunel îi trimitea în josul muntelui ca să ajute fie la uciderea, fie la capturarea prizonierului. Îl vroia pe Langers foarte tare. Devenise acum o chestiune foarte personală. Simţi că dacă nu făcea ceva ca să îl înlăture pe Legionar din viaţa sa, omul avea să fie întotdeauna ca un blestem pentru el. Existau forţe în Univers care adunau oamenii, dar nu întotdeauna pentru bine. Langers trebuia omorât, de asta era sigur. De îndată ce rana sa fu îngrijită îi urmă pe vânători, refuzând oferta unei crengi care să fie folosită pe post de cârjă. Rana nu era atât de gravă. Doar îl durea puţin şi era deranjantă. Trebuia să fie de faţă la ucidere sau capturare.

Icnind, Langers ajunse la baza muntelui şi se trezi într-o vale înceţoşată. Se apropia noaptea iar el nu ştia încotro s-o apuce. Se afundă în apele adânci până la brâu şi se îndreptă spre o mlaştină „hrănită” de pâraie ce se scurgeau de pe fiecare parte a muntelui. Împreună cu întunericul veni o răceală care se instală în muşchii şi picioarele sale, fiecare pas începând să fie făcut cu un efort din ce în ce mai mare. Săptămânile de detenţie îl costaseră mult în privinţa tonusului muscular. Muşchii nu erau obişnuiţi cu această suprasolicitare bruscă. În curând trebuia să găsească un loc să se odihnească, în ciuda afurisiţilor de vietnamezi aflaţi pe urmele lui.

Ploile măriseră mlaştina în care se afla, transformând-o într-un mic lac cu multe gropi în care un pas neatent l-ar fi putut face pe un om să se scufunde într-o gaură de peste trei metri adâncime. Devenise o capcană care putea fi un mormânt de ape pentru oricine s-ar fi mişcat repede în întuneric.

Un ţipăt de groază departe în spatele lui îi spuse că un vietnamez căzuse într-una din gropile ascunse. Bun! Acum poate că renunţau la vânătoare, lăsându-l numai cu grija mlaştinii. Se uită grijuliu spre cer. Luna nu se vedea şi, dacă ceaţa stăruia deasupra apelor, nu aveau să se vadă nici stelele. Găsi o porţiune de pământ mai înaltă decât apele şi îşi făcu un culcuş într-un pâlc de bambuşi verzi, înalţi cât doi oameni bine făcuţi. Avea să fie un popas rece, fără nici un foc care să uşureze

durerea din oase sau care să usuce ceea ce mai rămăsese din uniformă. Pentru prima dată, în timp ce îşi analiză rănile corpului, deveni conştient de faptul că picioarele sale erau zdrobite. Se înjură pentru faptul că fusese un prost uitându-şi bocancii sau cel puţin ceva ce ar fi putut folosi ca să acopere membrele umflate. Era cam târziu să îşi mai facă griji acum. Poate că mâine ar fi putut face ceva în această privinţă. Aproximând, se gândi că nu putea să fie mai mult de ora optsprezece. Soarele apusese de mai bine de două ore. Se simţi de parcă ar fi alergat săptămâni întregi.

Se ghemui folosind genunchii ca să-şi încălzească pieptul şi stomacul şi îşi puse arma la îndemână, sprijinind-o de crengile de bambus. În aceste ape adânci până la brâu nu putea să fie luat prin surprindere. Putea fi auzit oricine înainte să ajungă prea aproape de el. Pentru moment avea nevoie de odihnă mai mult decât de orice altceva. Închise ochii, inspiră adânc şi expiră încet, ignorând răceala şi pământul umed pe care se odihnea. Dormi somnul uşor, iepuresc, al soldatului ale cărui urechi ascultă, deşi gândurile sunt departe... Departe, unde sunetele bătăliei erau acelea ale săbiilor, lăncilor şi armurilor, unde oamenii stăteau faţă în faţă căsăpindu-se unii pe alţii cu arme ascuţite, însă zgomotul era acela al tunetului uman de acum câteva secole. Hunii, mongolii şi vikingii, cavalerii castilieni şi burgunzi cu armuri uriaşe, toţi muriseră pentru vreo idee de obscură onoare. Flote măreţe de vase cu prove de bronz, însufleţite de braţele şi spinările sclavilor care vâsleau din greu, conduşi de biciul stăpânului, până ce inimile crăpau de efort. În mintea lui se perindau toate războaiele ultimilor două mii de ani. Fuseseră râuri şi oceane de sânge şi munţi de cadavre ale oamenilor care odată i se înfăţişaseră în luptă. Îi cunoştea pe toţi. Attila nu era un străin pentru el, cum nu erau nici marele Augustus sau Tiberius. Stătuse faţă în faţă cu Nero, asistase la arderea Romei şi la prima înfrângere a acesteia de către Alaric Vizigotul. De ambele părţi ale Marelui Zid Chinezesc mărşăluise şi luptase, fiecare pas, fiecare bătălie nefăcând altceva decât să îl apropie de următoarea. Chiar şi în somn picioarele îl dureră la amintirea frigului oribil al Rusiei suferit în timp ce urmase rămăşiţele armatei moarte a împăratului Napoleon. Fiecare durere, fiecare suferinţă trebuia tolerată în sine. Singura consolare pentru el era aceea că ştia că avea să treacă, aşa cum se întâmpla totdeauna. Durerea avea să îl lase un timp, până ce

o îndura pe următoarea…

Thich se opri la marginea mlaştinii, rotind un reflector în întuneric, mijind ochi ca să vadă dincolo de zidul de trestie de parcă dacă s-ar fi concentrat suficient de mult, ar fi putut vedea dincolo de raza de lumină. Cunoştea bine regiunea şi deja împrăştiase oamenii în jurul ei ca să izoleze cei opt kilometri pătraţi de trestie şi mlaştină de restul lumii. Undeva, acolo, era sigur că avea să îl găsească pe Langers. La ivirea zorilor vânătoarea putea începe cu seriozitate. Oamenii trebuia să se apropie din toate părţile, în aceeaşi manieră în care indienii foloseau hăitaşi ca să aducă tigrul în faţa vânătorului alb. Doar trebuia să îşi aleagă locul şi să aştepte prada să vină la el.

Thich rămase la marginea mlaştinii. Un acoperiş în pantă fusese construit pentru el. Restul vietnamezilor se descurcară cum putură la posturile lor din jurul apei. Singurul foc era acela al liderului care stătea singur în aşteptarea răsăritului. Pentru prima dată începea să înţeleagă fascinaţia pe care britanicii o arătau faţă de hăituirea unei vulpi cu câinii de vânătoare. Legionarul era vulpea, soldaţii erau câinii, iar el avea să îi conducă până ce o încolţeau.

Cu o oră înainte de răsărit. Thich trimise prima linie de soldaţi. Avea aproape două sute de oameni cu care să îşi captureze prada. Din ce în ce mai mulţi soldaţi se mobilizară, cu armele pregătite, ca să prevină o eventuală scăpare a lui Langers din mlaştină şi întoarcerea lui în junglă.

Ochii lui Langers se deschiseră imediat concentrându-se chiar şi în întuneric. Un clipocit uşor veni dinspre apă, urmat de înjurătura spontană a unui vietnamez care găsise o gaură. Ceaţa plutea încă deasupra mlaştinii în smocuri cenuşii, groase, care făceau ca totul să. Pară că se mişcă în imagini misterioase. O mică rază de lumină apăru deasupra ceţii în momentul în care, răsăritul atinse vârful muntelui. În curând avea să se facă ziuă. Ştiu că mai avea o oră sau poate două înainte ca soarele să alunge ceaţa şi să expună vederii suprafaţa apei. Până atunci trebuia să plece. Îşi atârnă puşca pe spate cu ajutorul curelei şi legă din nou capetele bandulierei în jurul mijlocului. Nu dorea să folosească arma decât dacă era nevoit. Ar fi atras prea mult atenţia asupra locului în care se afla. Trebuia să rezolve această situaţie într-o manieră mult mai tăcută. Ţinând baioneta în mâna dreaptă intră în apa până la brâu. Deşi pielea i se făcu ca de găină de frig, lăsă corpul să se scufunde până îi rămaseră afară

doar ochii. Încet, uşor, înaintă, greutatea puştii şi a bandulierelor acţionând ca greutăţile de la brâul unui înotător ce foloseşte un dispozitiv pentru respiraţia sub apă.

Un crocodil nu s-ar fi putut descurca mai bine ca el în înaintare, neştiind încă în ce parte a mlaştinii se îndrepta. Nu avea prea mare importanţă atâta timp cât ieşea de-acolo. Tuşea ţinui vietnamez îl direcţionă oarecum şi îi aduse aminte că avea nevoie de ceva să îşi acopere picioarele. „Ei bine, gândi el, primul venit, primul servit”. Cu ceaţa deasupra capului se mişcă în direcţia din care auzise tuşea, ştiind că vietnamezii se aşteptau probabil ca el să fie ascuns undeva, sperând că vor trece de el fără să îl vadă. Nu şi de data asta. Dacă dorea să scape, el trebuia să fie acela care să ia iniţiativa. Din jurul lui începură să se audă tot felul de zgomote: picioare prinse în noroi, apa agitată de corpurile oamenilor. Până şi sunetul respiraţiei lor îl auzi. O mulţime de nemernici se aflau pe urmele lui. Se întrebă dacă era şi Thich cu ei, sau dacă îl omorâse.

Camaradul Thich intră în cele din urmă şi el în mlaştină. Purta una din cele trei staţii radio aflate la dispoziţia vietnamezilor. Restul fuseseră stricate de torentul din tunele şi trebuia să fie reparate. Totuşi, cu acestea, putea avea un oarecare control asupra diferitelor grupuri implicate în căutare. Într-un fel sau altul avea să pună mâna pe Langers. Era sigur de asta. Urma să îl vadă din nou. Era destinul lui.

CAPITOLUL X

Langers îşi reperă ţinta. Un vietnamez scund îşi croia drum printr-un pâlc de trestii când Langers se ridică în faţa lui de sub iarba mlaştinii. Micul vietnamez încercă cu disperare să găsească un ţipăt undeva în gâtlejul său, dar nu reuşi decât să scheaune puţin. Era atât de patetic, încât lui Langers îi fu milă să îl omoare. În loc de aceasta, îl apucă pe omuleţ de gât şi îl strânse suficient de tare cât să asigure îngrozitului vietnamez binecuvântata inconştienţă. Ridică apoi corpul pe o tufa de trestie unde micul bastard nu se putea îneca. Nu îi luă decât jacheta. Era prea mică să o poată purta, dar mai târziu o putea rupe ca să-şi facă bandaje pentru picioare. Nu îi luă nici puşca. O prefera pe cea pe care o avea, celei cu ţeava scurtă Moisin Nagant.

Se scufundă din nou până acolo unde numai nasul şi ochii mai erau la suprafaţă şi înaintă, lăsând în urmă doar bule de aer provocate de nisipul deranjat de pe fundul apei. Sunetul oamenilor din depărtare deveni din ce în ce mai frecvent. Se opri lângă rădăcinile unui arbore mango şi ascultă, apa clipocind în jurul buzelor. Din stânga lui venea o figură întunecată, mai întunecată decât cenuşiul ceţii. Se afundă şi mai mult în apă. În spatele figurii conducătoare veneau alte două, toţi aflaţi în apă până la brâu, cu armele ţinute deasupra ca să stea uscate. Dacă nu îl vedeau primii, ar fi putut trece pe lângă el. Inspiră adânc şi intră cu totul în apă. Lăsă apele murdare să îl acopere şi se folosi de rădăcinile unui copac şi de greutatea echipamentului său ca să îl ţină dedesubt. Păru că trecuse mult mai mult, dar în zece sau douăzeci de secunde un genunchi îl lovi în nas, aproape rupându-l. Ar fi preferat să îi lase să treacă dar lovitura la nas îl forţă să se ridice, scuipând apă din gură, iar din nas curgându-i şiroaie de sânge. Se ridică chiar în faţa celui care îl lovise fără să vrea, cu baioneta îndreptată direct spre pântecele vietnamezului care nu mai avu timp să facă nimic. Răsuci lama cuţitului ca să o elibereze de muşchii stomacului ce se crispaseră în jurul ei, aruncă cadavrul într-o parte şi porni spre următorul care trăi cu două secunde mai mult decât camaradul său aflat acum sub apă.

Ţipă o dată înainte ca lama cuţitului să îi taie gâtul. Ultimul om avu timp să îşi pună arma la umăr şi să apese pe trăgaci. Făcuse însă o greşeală fatală. Uitase să tragă piedica. Chiar în timp ce degetele sale încercau cu neîndemânare să mânuiască arma, baioneta lui Langers era în aer. Aruncată cu putere şi precizie de la mai puţin de trei metri, lama lovi exact la ţintă. Pătrunse prin oasele pieptului şi se înfipse ferm în plămânul stâng, retezând pe parcurs o arteră. Langers smulse lama când trecu pe lângă corpul vietnamezului care se scufunda, împingându-l la fund şi ţinându-l cu un picior până ce reuşi să o elibereze din os. Din pieptul vietnamezului ieşi ultima răsuflare prin gaura lăsată de baionetă, eliberând în acelaşi timp un şuvoi de sânge agitat, ce se amestecă cu bulele de gaze ale mlaştinii.

Ţipătul celui de-al doilea om coincisese cu apariţia soarelui, ca un orb cherchelit, la est. Langers nu mai pierdu timp cu leşul. Se scufundă înapoi în mlaştină şi, pe jumătate înotând, pe jumătate mergând, înaintă în direcţia din care veniseră vietnamezii. Trebuia să existe o cale de ieşire şi, dacă reuşea să treacă de şirul de oameni care scotoceau mlaştina după el, ar fi avut o şansă să fugă.

Stând cât de jos putea, înotă sub suprafaţa apei întunecate şi murdare din cauza ploilor. Se ridica să respire şi apoi se afunda din nou, folosind rădăcinile copacilor sau mănuchiuri de trestie înaltă şi puternică ca să înainteze. De câteva ori trebui să se târască peste locuri unde era expus timp de câteva secunde, dar apoi aluneca din nou la adâncime şi nu se mai vedea. Singura modalitate ca cineva să îl vadă era să calce pe el, aşa cum se întâmplase cu soldatul ucis.

În cele din urmă trebui să se odihnească. Se întinse pe spate numai cu nasul la suprafaţă astfel încât să poată respira normal pentru un timp şi să hrănească organismul său privat de aer. Se ridică puţin mai mult şi ascultă. Sunetele urmăririi erau toate în urma lui. Aproape că scăpase. Se răsuci pe burtă şi privi în faţa lui. În spatele unui pâlc de bambuşi groşi cât trunchiul unui om şi galbeni de bătrâneţe se putea vedea marginea mlaştinii şi, la numai treizeci de metri dincolo de ea, linia copacilor. Odată ajuns acolo, avea să le facă zile fripte în încercarea lor de a-l prinde.

Thich se întorsese pe mal. Nu era infanterist ca să meargă prin noroi ca un ţăran. Şi apoi bănuia că detaşamentul scăpase prada. Trei oameni morţi şi unul încă inconştient erau dovada mută că se afla undeva aproape. Dacă ar fi fost el vulpea s-ar fi întors pe

loc şi ar fi fugit după ce ar fi creat o deschizătură în linia de urmărire. Prin radio nu mai primi nici o ştire de la oamenii săi, decât pe aceea că încă doi se înecaseră în găuri din mlaştină. Vietnamezii erau notorii drept înotători proşti, iar Thich nu făcea o excepţie de la regulă.

Langers ieşea din apă, noroiul curgând din hainele şi de pe faţa lui tocmai când Thich ajunsese la ţărm chiar cu câţiva paşi în faţa lui. Era ascuns vederii de trunchiurile unui pâlc de copaci.

Langers se opri când auzi sunetul unor cizme pline cu apă chiar în stânga lui. Se sprijini de un copac când Thich trecu pe lângă el. Langers rânji cu toată gura. Era prea frumos ca să fie adevărat. De data asta viermele nu îi va mai scăpa. Thich se întoarse la timp să îl vadă pe Langers alergând spre el, cu baioneta ţinută jos şi în faţă. Ţipă îngrozit şi căzu pe spate. Ţipătul său alertă doi dintre soldaţii ce stăteau lângă linia copacilor. Unul trase de la şold, aproape lovindu-l pe Thich. Fu suficient ca să îl facă pe Langers să îşi înfrângă elanul şi să se îndepărteze, fară să îşi mai atingă ţinta. Neavând nici măcar timp să îşi blesteme norocul se rostogoli şi se târî pe burtă până la tufişurile de la baza copacilor. Cu regret îi aruncă lui Thich o ultimă privire şi se pierdu în junglă. Data viitoare.

Thich se târî până la adăpostul oferit de oamenii săi. Prin radio ordonă tuturor soldaţilor să se întoarcă. Avea nevoie de protecţie. Era pentru a treia oară când străinul cu nasul mare aproape că îl omorâse. De peste tot trupele Viet Minh-ului răspunseră chemării lui.

Langers o luă la fugă încercând să câştige teren. Avea doar câteva minute înainte ca soldaţii să pornească din nou după el şi trebuia să folosească fiecare secundă. Din fugă îşi dădu jos de la umăr arma Tokarev Model 40. Cu degete stângace, ude, deschise micul zăvor de metal din patul de puşcă. Înăuntru ştia că avea să găsească ceea ce îi trebuia, scule de curăţare şi un mic tub de ulei. Un trăgător de elită întotdeauna trebuia să aibă la îndemână mijloacele necesare pentru întreţinerea armei. Din alergare, curăţă ţeava puştii şi unse mecanismul, ca să fie sigur că nu avea să se blocheze atunci când va avea nevoie. Reîncărcând se simţi puţin mai bine. Acum avea cu ce să se lupte de la distanţă. Se instruise într-o şcoală germană pentru trăgători de elită şi ştia cum să folosească arma la potenţialul ei maxim. Problema lui cea mai mare era aceea a lunetei. Tratamentul pe care îl primise de curând nu putuse să îi facă

prea bine. Se opri numai cât să ridice arma la umăr şi să ţintească. Luneta părea în regulă, fară apă în ea, lucru care îl mulţumi. Rupse o bucată de cârpă din tunica vietnamezului şi şterse cu grijă lentilele, cu cea mai curată parte pe care o găsi. Şterse apoi restul armei, folosind puţin ulei şi pentru patul puştii. Cu ceea ce îi mai rămase din tunică îşi înfăşură picioarele, oferindu-le astfel minimum de protecţie. Erau palide, umflate, cu tăieturi care nu mai sângerau.

Era probabil singura şansă pe care o avea ca să testeze ţinta puştii. Măsură douăzeci şi cinci de metri după ce făcu un semn pe trunchiul unui copac. Repede, cu mâini experimentate, trase o dată, verifică lovitura şi deplasă cătarea puţin mai jos şi mai la dreapta. Încă un foc fu suficient, lovind ţinta cu cătarea potrivită pentru trei sute de metri. Nu îi plăcea să facă asta, dar vietnamezii aveau deja o idee destul de bună despre locul spre care se îndrepta şi trebuia să ştie dacă arma sa funcţiona cum trebuie dacă îl prindeau din urmă. Testarea odată terminată, intră din nou în tufişuri îndreptându-se spre soarele ce răsărea.

Aproximă timpul cam în jur de ora nouă. Cu spatele spre vest se îndepărtă de munţii din jurul văii Dien Bien Phu. Alergând cu un pas regulat îşi asumă riscul calculat de a ţine poteca numai ca să câştige timp. Dacă ar fi înaintat prin tufişuri, probabil că vietnamezii ar fi ajuns în faţa lui. Nu făcu nici un fel de oprire ignorând chiorăitul din stomac. Putea însă să se îngrijească de setea sa tăind o creangă de bambus bătrân de la tulpină. Înăuntrul tubului se afla apă strânsă în timpul ploilor. Avea în jur mai mult decât suficienţi bambuşi ca să rezolve această problemă, dar îi era foarte foame şi nu avea timp să se oprească şi să caute hrană.

Când nu mai putu înainta alese un loc unde avea câmp deschis de foc spre direcţia din care venise şi spre cea în care se ducea. În spate se afla jungla deasă şi tufişuri. Aceea avea să fie calea lui dacă trebuia să o folosească. În tufişuri era egalul celor mai mulţi oameni şi, vietnamezii, cu toată propaganda lor, nu erau mai buni în tufişuri decât francezii. Cei mai mulţi dintre ei veniseră din oraşe şi sate şi, ca şi francezii, învăţaseră să se descurce în junglă. Cei mai primejdioşi erau montagnarzii, oamenii dealurilor din Muong, Meo, Thai şi triburile dinspre sud, Djarai, Bihnar, Rhade şi Sedang. Montagnarzii din Indochina se asemănau cu indienii din America. Existau zeci de grupări subtribale care considerau tribul de lângă ele complet străin, la

fel, dacă nu mai mult decât francezii şi vietnamezii. Unii se aflau de partea Viet Minh-ului care le promisese republică autonomă o dată ce colonialiştii erau daţi afară. Alţii se alăturaseră francezilor pentru că nu aveau încredere sau pur şi simplu pentru că îi urau pe vietnamezi care îi vânaseră odată ca pe nişte animale. Cuvântul vietnamez prin care erau desemnaţi era *Moi,* adică animal sau sălbăticiune. Erau puţin mai înalţi decât vietnamezii şi mai bine clădiţi. Dar cei mai mulţi erau indigeni în stilul de viaţă şi în cultură. Venerau spiritele câmpurilor şi apelor, animau pietre şi munţi dar şi spiritele strămoşilor lor. Vânau cu arbalete şi suliţe făcute de ei.

Langers tocmai se gândea la ei când cercetaşul vânătorilor vietnamezi apăru în raza lui vizuală pe poteca pe care înaintase şi el. Se întrebă cum ajunseseră la el atât de repede, apoi îl văzu pe omul aflat pe urmele sale aplecându-se la pământ şi trecându-şi mâna peste pământ. Cercetaşul purta o cămaşă kaki ca vietnamezii, dar de la brâu în jos era gol, cu excepţia unei pânze de culoare roşu şi negru în jurul coapselor. În mână purta o arbaletă indigenă ce trăgea cu săgeţi din bambus. Undeva vietnamezii luaseră un montagnard pe post de cercetaş şi se părea că nenorocitul făcea o treabă al dracului de bună. Probabil cel mai bun lucru pe care îl făcuse fusese acela că mai coborâse puţin pe potecă înainte să se ascundă, loc unde se afla în acest moment. Trebuia să mai meargă câteva sute de metri bune în interiorul luminişului, înainte să ajungă la locul în care părăsise poteca. Acolo unde avea să îi aştepte pe ceilalţi.

Cu regret îşi dădu seama că prima lui ţintă trebuia să fie montagnardul. Îi displăcea, dar nu îşi putea permite să cruţe această viaţă şi să îi lase pe vietnamezi să ajungă la el. Trebuia să moară.

Se puse pe burtă în spatele unor crengi care îi lăsau libertate de vedere. Sprijini ţeava puştii Tokarev pe un buştean şi se pregăti. Când avea să lovească, vietnamezii se vor fi aflat la patru sute de metri distanţă. Ştia acest lucru pentru că numărase paşii din momentul în care părăsise poteca. Apoi, odată ce luă poziţie, ţinti într-o buturugă de copac de înălţimea unui om de la brâu şi până în vârful capului. Felul în care ţinta îi apăru în telescop între semnele stadiilor confirmă judecata.

În spatele montagnardului venea restul vânătorilor într-un singur şir. Nu îşi asiguraseră flancurile! Asta ar fi luat prea mult timp şi ştiau că ghidul lor avea să îi ducă la pradă.

CAPITOLUL XI

Potrivindu-şi corpul în spatele puştii Tokarev aşteptă ca vietnamezii ce îl urmau pe montagnard să intre în luminiş. Cinci, zece, unsprezece cu tot cu indigenul. „Ia-o uşor, dă-le timp”, gândi el în timp ce ţinti spre cercetaş. „Încă puţin” îşi zise, chiar când indigenul ajunse la locul unde părăsise poteca şi se apleca la pământ ca să verifice.

Pământul umed făcea uşoară slujba montagnardului. Chiar şi cu cârpele în jurul tălpilor, greutatea lui Langers lăsase urme uşor de urmărit pentru cineva crescut în junglă. Se afla lângă locul decisiv. Soarele se afla deasupra capului, razele lui bătând pe pământul umed în timp ce aburi se ridicau pe teritoriul dintre el şi potecă. Ca să verifice vântul mută telescopul până ce valurile de căldură se mişcară direct în sus, fară nici o mişcare laterală. Asta însemna că vântul nu bătea suficient de tare ca să îşi facă griji în privinţa devierii glontelui. Avea să zboare drept spre ţintă. Roti telescopul până ce cuprinse cu privirea întregul corp al montagnardului. Încet dar sigur, degetul începu să i se crispeze pe trăgaci.

Ridicând mâna ce ţinea arbaleta, montagnardul făcu semn oamenilor din spatele lui să se oprească. Urma dispăruse. Asta însemna că prada sa se abătuse de la potecă, fie la stânga, fie la dreapta. Fără nici o grabă se uită în ambele părţi apoi se îndreptă spre locul unde începea iarba. Stând pe vine pe partea dreaptă a potecii se uită la iarbă. Calea pe care Langers o alesese era invizibilă pentru ochii neantrenaţi ai vietnamezilor, dar pentru cei ai sălbaticilor drumul era clar. Felul în care mici smocuri de iarbă se aplecau într-o direcţie diferită decât restul vorbea de la sine. Ochii săi urmară poteca până la copaci. O scurtă licărire de lumină dinspre umbra copacilor aduse un rânjet de satisfacţie. În acelaşi moment inima sa fu spulberată de un glonte de 7.62 mm, aruncându-l pe spate pe potecă.

Langers îl ţinu în colimator doar cât să fie sigur de lovitura sa, apoi schimbă ţinta mai jos. Vietnamezii se aruncaseră la pământ pe ambele laturi ale potecii. O mână se ridică deasupra

pământului şi începu să arate de-a lungul câmpului, în direcţia sa. Cineva dădea ordine. Acel cineva avea să devină următoarea lui ţintă. Se concentră asupra locului unde se ridicase mâna. Coborî privirea până ce văzu conturul unei căşti vietnameze artizanale. Faţa era ascunsă de iarbă. Calculând distanţa ţinti spre locul în care credea că ar trebui să fie bărbia. Chiar dacă era puţin cam departe, era totuşi suficient de precis delimitat. Inspiră, puse din nou degetul pe trăgaci, expiră şi trase. Glonţul lovi mai bine decât se aşteptase. Cartuşul izbi vietnamezul chiar în stânga nasului. Pătrunsese în corp în lungime şi coborâse prin măduva spinării. Contactul cu osul făcu ca traiectoria glonţului să fie neregulată. Când, turtit, glonţul cilindric în cele din urmă se opri, se afla sub coasta falsă din partea dreaptă. Trecuse prin plămâni, aortă şi artere, transformând interiorul pieptului într-o masă vâscoasă, groasă, de culoare neagră şi roşie.

Începu să se tragă liber, în direcţia sa cu o aproximaţie destul de largă. Încă nu îi localizaseră poziţia, dar încercau să îl ţină ţintuit pe loc până ce reuşeau să facă acest lucru. Ştia că trebuie să plece repede, înainte ca inamicul să se organizeze şi să îl înconjoare. Se rostogoli în locul în care stătuse şi mai devreme, sub copac şi la întunericul umbrelor se ridică în genunchi şi îşi odihni corpul pe călcâiul piciorului drept. Folosi cureaua puştii ca să o stabilizeze şi mai trase de două ori. Un glonte îşi lovi ţinta iar altul ră tă. Era timpul să plece. Trase cele şase cartuşe care mai rămăseseră în încărcător şi o luă din loc, deplasându-se în semicerc, în jurul marginii liniei copacilor, unde se afla în afara razei vizuale a vietnamezilor, chiar şi celei a flancurilor. Se opri într-un loc în care avea o vedere largă asupra zonei libere ce delimita linia copacilor. Se întinse într-un şanţ săpat de ploi, reîncărcă şi aşteptă, supraveghindu-i pe vietnamezi care porniseră de-a lungul luminişului, mişcându-se încet, gata să se arunce la pământ în cazul în care se mai trăgea asupra lor de pe poziţia lui, din şanţ, vietnamezii erau aliniaţi pentru el pe o linie orizontală frântă. De data asta nu mai putea trage la întâmplare. Mai degrabă decât să îi omoare, dorea să rănească suficienţi oameni, astfel încât ceilalţi să fie nevoiţi să renunţe la urmărire ca să îi îngrijească. Ajunseră la două sute de metri depărtare şi, dacă se mişca repede, ar fi reuşit să doboare doi sau trei dintre ei înainte ca aceştia să poată reacţiona. Îl alese pe omul cel mai îndepărtat din spatele liniei, ţinti în coapsa lui stângă şi trase. Fără să aştepte să vadă dacă ţinta fusese atinsă se deplasă în

josul liniei, golind încă o dată încărcătorul, apoi se retrase pe burtă până într-un loc în care se putea ridica în genunchi şi o putea lua din nou din loc. De data asta avea să meargă pe laturile potecii şi să se îndrepte spre vest. Mulţumit de treaba pe care o făcuse, era sigur că vietnamezii nu erau prea nerăbdători să îşi continue urmărirea. Dacă aveau puţină judecată nu o făceau.

Din cei aflaţi pe câmp, doar unul era mort. Omul pe care îl împuşcase prima dată şi un altul căzuseră la pământ, răniţi. Celălalt fusese împuşcat în stomac.

Cu corpul ghemuit, cu arma în faţă, Langers se îndepărtă de ambuscadă, mulţumit de realizările din ziua respectivă. O liană ruptă îl lovi peste faţă, în curmezişul rădăcinii nasului, deschizând o rană. Durerea făcu ca ochii să i se umple de lacrimi, orbindu-l pentru numai o secundă. Suficient de mult timp pentru că, în acea clipă în care nu văzu, lumea explodă în jurul lui. Un ciocan îi lovi pieptul aruncându-l de pe picioare cu spatele de un copac. Urmă o altă lovitură! Auzi zgomotul înfundat al gloanţelor ce îl secerară, dar durerea era depărtată, distantă. Picioarele nu mai erau la locul lor. Şi ele erau depărtate de parcă ar fi aparţinut altcuiva. Puşca de trăgător de elită căzu din degetele relaxate care nu mai avură puterea să fină cele patru kilograme. Sângele îi umplu gura şi curse peste tunica sfâşiată. La început se ridică în genunchi cu o mişcare lentă pentru că îl părăsise puterea. Apoi, la fel de încet, se încovoie şi căzu cu faţa la pământ, cu gura şi ochii larg deschişi.

Gura ţevii unei carabine M-1 de fabricaţie americană împunse faţa Legionarului ce zăcea chircit pe podeaua de muşchi verde a pădurii. *Chung Ui*-ul aflat la conducerea patrulei Viet Minh-ului formată din doisprezece oameni, care venise să investigheze împuşcăturile, simţi că îi sare inima din loc la auzul unui ţipăt de furie şi durere dinspre luminiş. Tovarăşul comisar Thich venea şchiopătând spre el, cu pistolul în mână, cu o curea legată în jurul coapsei ca să oprească sângerarea. Vederea lui Thich rănit şi furios îl sperie pe tânărul locotenent din Da ’Nang, mai mult decât îl speriaseră vreodată francezii cu ceva.

— L-ai omorât? A murit nenorocitul? Arată-mi. Trebuie să-l văd!

Chung Ui-ul se supuse, oferindu-şi braţul ca sprijin. Îl conduse pe Thich până la cadavru. Un trunchi de copac acoperit de iarbă şi frunze îi prinse piciorul bun. Căzu pe burtă aproape de obiectul

urii sale.

Dincolo de durerea din voce se auzi o voce de pură plăcere.

— Ai murit! În sfârşit, am scăpat de tine.

Faţa nu spuse nimic. Ochii de culoare gri-albastru se înceţoşau deja. Întinzând un deget murdar de sânge, Thich atinse una din orbite. Nu se întâmplă nimic, nici un fel de reflex al ochiului. Spatele tunicii lui Langers era sfâşiat şi murdar de sânge în locul unde două gloanţe trecuseră complet prin el. Fără să fie total mulţumit, întoarse cadavrul pe spate ca să poată vedea rănile. Bun! Vederea celor trei găuri din pieptul Legionarului aproape compensau durerea propriei răni. Omul era mort, de asta nu mai exista nici o îndoială. Thich, ca de altfel cei mai mulţi oameni în război, văzuse destul cazuri ca să ştie acest lucru. Totuşi, înainte să se ridice, puse mâna pe artera carotidă, apăsă cu putere ca să detecteze orice urmă de puls. În cele din urmă fu mulţumit că forţa vitală a prăzii sale se dusese în raiul sau iadul în care crezuse. Thich îi ordonă lui *Chung Ui* să arunce cadavrul pe potecă, ca avertisment pentru sătenii din regiune. Ar fi pus să se dezmembreze cadavrul, testiculele să fie tăiate şi vârâte în gura spintecată, dacă piciorul nu ar fi început să îl doară foarte rău. Un val de durere îl invadă ca un şuvoi de apă fierbinte. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos şi vomită pe corpul lui Langers.

Acesta era sfârşitul vânătorii. Thich nu avea de gând să rişte să sângereze până la moarte sau să se infecteze. Cea mai mare preocupare a lui, acum, era propria sănătate. Escortat de locotenent şi detaşamentul său, urcuşul muntelui fu o agonie a trupului şi a spiritului pentru Thich. Întotdeauna se mândrea cu faptul că este neemotiv şi raţional, dar un fel de nebunie îl măcinase, nebunie pe care unii oameni o simţeau numai pentru o femeie. Dorise din răsputeri să îl prindă pe Legionar, îl dorise atât de mult, încât acest lucru duruse aproape la fel de mult ca piciorul.

Cei doi răniţi fuseseră lăsaţi cu doi dintre oamenii locotenentului ca să fie aduşi mai târziu, după ce erau îngropaţi morţii. Între timp spera ca porcii sălbatici din junglă să se bucure de masa pe care le-o lăsase pe potecă.

Cei cinci oameni rămaşi îl purtară cu rândul pe o brancardă, îndurând muştruluiala lui, în timp ce se luptară pe potecile muntelui cu povara furioasă. Îi învinuia că sunt neglijenţi la datorie, că sunt bestii proaste care nu meritau să poarte uniforma revoluţiei. Se presupunea că sunt soldaţi. Cum l-au

putut dezamăgi într-un asemenea chip lăsând un legionar împuţit să îi trateze de parcă ar fi fost şcolari care nu îşi învăţaseră încă lecţiile? Când se întorceau avea să îi bage într-o clasă specială de reeducare, o clasă pentru cei care aveau nevoie de o reedificare a zelului revoluţionar. Urmau să primească o sută de ore de îndoctrinare cu principiile *Danh du Trach Nhiem,* onoarea şi responsabilitatea. Eforturile soldatului veteran al Viet Minh-ului de a explica fură retezate de ordinul sec să tacă din gură.

— Im Lang!

Tovarăşul Huong Nguyen Thich nu se afla în starea de spirit necesară ca să audă scuze. Fiecare pas pe care îl făceau provoca o undă de foc pentru piciorul care îl durea. Ştia că avea să fie norocos dacă nu îl pierdea. Doctorii Viet Minh-ului din păcate erau mai puţin eficienţi decât omologii lor europeni.

Acum că totul se terminase era greu pentru Thich să îşi amintească ce anunţe fusese acea fascinaţie pe care i-o provocase omul cu cicatrice. În orice caz terminase cu acea problemă şi acum se putea întoarce spre sarcini mai folositoare. Erau multe de făcut în următoarele luni. Tunelurile trebuia reconstruite şi extinse. De data aceasta era necesar să fie săpate atât de adânc şi de puternic, încât bombele să nu îi mai dea niciodată un motiv de îngrijorare. Tovarăşul general Giap îi pusese proiectul în braţe şi nu îşi putea dezamăgi vechiul prieten. La sfârşit munţii din jurul văii Dien Bien Phu trebuia să poată găzdui cincizeci de mii de oameni şi echipamentul lor. La timpul potrivit totul avea să fie gata. Se ridică într-un cot, îşi înjură purtătorii şi le spuse să fie mai atenţi şi să se mişte mai repede. Dorea să se întoarcă la tuneluri înainte să reînceapă ploile. Deja simţi un fior de frig, iar piciorul îl ardea.

CAPITOLUL XII

Langers zăcea cu faţa în jos pe potecă, cu corpul ghemuit şi cu gura deschisă pe pământul umed. Un centiped, în căutarea unor organisme inferioare de mâncare, făcu o scurtă şi neproductivă călătorie în gura deschisă. Târându-se peste dinţi, artropodul de culoare verde-galbenă pipăi limba acoperită de sânge cu antenele sale. Nu îi plăcu ceea ce găsi şi îşi răsuci multitudinea de picioruşe înapoi pe gingii şi buze, ca să caute o hrană mai convenţională. La două ore după plecarea vietnamezilor, trei săteni dintr-un cătun montagnard al tribului Mnong se apropiară de cadavru. Chiar dacă tunica şi pantalonii murdari de sânge erau capturi importante, le lăsară la locul lor şi păşiră în jurul corpului pe tălpile bătătorite, înfăşurând mai bine în jurul umerilor întunecaţi păturile făcute în casă, cu dungi roşii şi negre. Cel mai bătrân dintre indigeni făcu un semn cu trei degete ca să îndepărteze răul şi şopti o rugăciune către *Thanh Tien* al munţilor. Odată trecut de corp, scuipă o flegmă roşie printre dinţii negri de la nucile de betel. Nu era treaba lor. Tot ceea ce doreau să ştie şi ceea ce vroiau se limita la perimetrul micului lor sat. Nu înţelegeau motivul pentru care vietnamezii luptau contra francezilor şi nici nu le păsa. Ştiau doar că indiferent ce se întâmpla, nu aveau să fie ei cei care să conducă.

Cerul se întunecă. Vânturile începură să bată cu mai multă putere, lovind crengile copacilor, izbind grelele frunze verzi ale palmierilor şi bananierilor. Acolo unde pământul se uscase, nori de praf se ridicară, se răsuciră şi dansară pentru puţin timp, înainte ca primele picături grele de ploaie să îi culce la pământ. Deasupra deltei Râului Roşu vânturile aduseră nori grei. Venind dinspre mare, vânturile şi ploaia bătură peste Nam Dinh, se întoarseră apoi spre interiorul ţării, dincolo de Râul Negru, peste Hoa Binh şi Moc Chau, până în valea unde apele de culoarea ruginei ale râului Ma plutiră spre sud, până în Golful Tonkin. Cerurile se deschiseră din nou peste munţi, ploile grele curgând în torenţi de culoare maro ce inundară regiunile mai joase. Râurile ieşiră din mătci şi mlaştinile deveniră lacuri pentru o

vreme. Pe poteca unde zăcea, vântul şi ploaia biciuiră trupul lui Langers. Apă roşie de lut acoperi sângele ce cursese din gură şi din răni.

Ploile trecură şi, o dată cu aceasta, se lăsă întunericul. În satul Mnong bătrânii făcură vrăji şi sacrificară o tânără bivoliţă de apă. Ştiau că în munţi se întâmpla ceva ce nu era bine. Înainte, când venise întâia oară necazul, locurile înalte şi văile fuseseră refugiul lor. Acum dispreţuiţii omuleţi din ţinuturile de jos se aflau sus, iar tribul Mnong nu mai era bine primit în propriii munţi. Corpul *Dum Brun*-ului de pe poteca din apropierea satului lor era doar un alt semn că se apropia răul.

Se aprinseră focuri mari în centrul satului. Înţelepţii se aşezară lângă ele cu faţa către cele patru colţuri ale cerului şi pământului, aruncând praf de orez în vânt cu speranţa că spiritele elementare vor auzi şi le vor onora rugăciunile. Bărbaţii şi femeile tinere din sat dansară în două cercuri. Bărbaţi cu coapsele acoperite din cercul exterior se mişcară în direcţia opusă femeilor. Cu mâinile împreunate se clătinară. Cu paşi uşori, târâţi, în lături, începură ritualul. Un pas, doi şi se opriră. Ridicară mâinile către cer, le coborâră şi apoi repetară acţiunea, tot timpul în aceeaşi direcţie, în ritmul tobelor acoperite cu piei. Toată noaptea dansară în timp ce semnele se citiră şi se văzu viitorul în omoplatul ars şi tăiat al bivolului de apă. Înţelepţii îşi acoperiră feţele. În viitor nu se vedea nimic bun. Numai foc şi moarte se zăreau în omoplatul ars, moarte şi durere pentru zeci de mii de oameni iar ei, copiii muntelui, aveau să sufere de asemenea. Bătrânele satului începură să bocească în momentul în care auziră viitorul. Plânseră şi îşi zgâriară feţele cu unghii puternice şi negre, smulgând propria carne. Instinctul goni un leopard hoinar care venise să fure un câine din sat. Chiar şi el, cu inima lui de animal, ştiu că aceasta nu era o noapte în care să omoare. Jalea femeilor Mnong îl trimise înapoi la culcuşul lui, ca să vegheze în noapte cu ochii aurii, dar fară să vâneze. Pe dealuri se aflau alţii mai periculoşi decât el.

De două ori porcii veniră să miroasă corpul de pe potecă, dar nu îl mâncară. Carnea avea ceva care îi făcea să pufnească, să îşi ridice cozile drept în aer şi să se îndepărteze cu picioare băţoase. Nu era pentru ei cadavrul şi ştiau asta.

În zori sătenii căzură extenuaţi de rugăciuni şi incantaţii, îşi dăduseră toată silinţa. Acum totul depindea de zei. Focurile se consumaseră şi fuioare de fum se ridicară şi plutiră în vântul

blând al dimineţii atingând, apoi părăsind corpul nemişcat al lui Langers.

În noaptea minţii şi a sufletului o luminiţă cât un vârf de ac licări o dată, apoi din nou. Un tremur delicat alergă de-a lungul mezenterului cavităţii abdominale. Sângerarea dinăuntru încetase demult şi, în somnul său de moarte, corpul blestemat începu să facă paşi spre vindecare. Plămânii plini de sânge se mişcară din proprie voinţă. Cilii micuţi şi păroşi se ondulară înlăturând sângele picătură cu picătură, ghidându-l către gât unde laringele se contractă, forţând gura să se deschidă ca să elimine cheagurile negre. Scânteia din minte crescu din ce în ce mai mult, gândurile începând să curgă în şuvoaie. Mii de chipuri se amestecară, plutiră şi se dizolvară. Blestemul care îl urmărise nu dispăruse. Trecuse însă atât de mult timp de când îi simţise influenţa, încât aproape începuse să se îndoiască de propria realitate. Blestemul ce îl urmărea îi fusese dat cu multe secole în urmă, pe muntele Golgota, unde trista faţă a lui Iisus se uitase în jos, spre el, de pe cruce, apoi devenise mânioasă când lancea sângerândă a unui legionar roman fusese trasă din corpul său. Iisus privise spre faţa înfricoşată a soldatului roman şi îi spusese cuvinte ce rivalizau puterea furtunii şi a vânturilor din acea zi:

— Soldat, eşti mulţumit de ceea ce faci. Rămâi, prin urmare, astfel, până când ne vom reîntâlni!

El, Casca Rufio Longinus, era condamnat să trăiască, să meargă pe pământ până la a doua venire. Iarăşi şi iarăşi peste secole încercase să moară şi ar fi trebuit să moară, dar de fiecare dată acest lucru îi fusese refuzat, aşa cum i se refuza acum. Nu era un om neobişnuit. Simţea, iubea şi suferea la fel ca restul lumii. Cunoştea frigul şi foamea, toate lucrurile pe care muritorii le ştiau – cu excepţia morţii. Era condamnat să fie nu mai mult decât fusese în acel moment în Iudeea, un soldat. Destinul său era să lupte în bătălii nesfârşite, până la cea de-a doua venire a lui Iisus când, în cele din urmă, avea să i se dea pacea. Dulcea pace a somnului din care să nu se mai trezească niciodată.

Inima bătu o dată, de două ori, de trei ori, apoi îşi reluă ritmul. Sângele începu să curgă prin vene şi artere rigide. Plămânii mai tresăriră o dată, inspirând aerul ca să hrănească şuvoiul vieţii. Soldatul timpului clipi. Lacrimile îi umeziră ochii, văzu lumina şi plânse după moartea sa pierdută.

Încă mai simţea durerea rănilor şi dacă nu ar fi fost lovit de gloanţele rapide acoperite cu cupru ale carabinei M-1, probabil

că i-ar fi fost mult mai rău. Nu avea alternativă, decât să continue. Era ceea ce era, nimic mai mult. Înţepenit şi cuprins de dureri se ridică de pe potecă, se uită la soarele de dimineaţă şi porni pe picioarele rigide, cu stângăcie. Mai trecură câteva ore bune înainte ca toate părţile corpului să poată funcţiona cum trebuie din nou şi i se făcu foame. Lângă un râu găsi o altă potecă şi porni pe ea, urmărind o urmă des folosită. Se bucură pentru faptul că începea să cotească spre sud-vest, o direcţie care avea să îl ducă cu siguranţă la regiunile controlate de francezi, asta dacă nu nimerea într-o ambuscadă vietnameză, sau dădea peste vreo patrulă. De două ori în acea zi văzu bombardiere Gruman F8-1B zburând, pe deasupra capului său, în direcţia Laos-ului. Se opri numai când începu ploaia de după-amiază, sub un fel de acoperiş oferit de rădăcinile unui copac şi folosind o frunză de palmier drept umbrelă ca să-şi ferească faţa şi capul de furtună. Un şarpe de iarbă, de un metru şi douăzeci de centimetri, ieşit din gaura sa din cauza ploii, alunecă ud pe la piciorul său, oferindu-i lui Langers o masă. Carnea era tare şi cu gust dulce, ca şi peştele crud, dar îi umplu golul din burtă care îl necăjise toată ziua.

Următoarele patru zile jucă de-a v-aţi ascunselea cu patrule hoinare vietnameze. Satele pe lângă care trecu în primele două zile erau toate montagnarde. În cea de-a treia zi începu să treacă pe lângă unele locuite de vietnamezi, semn sigur că se apropia de civilizaţie. Tentaţia de a intra în unele dintre ele nu fu greu de evitat. Ştia că dacă satul nu era neapărat un sprijinitor activ al Viet Minh-ului, cu siguranţă că locuiau acolo cel puţin luptători de gherilă din trupele neregulate. Din unul reuşi totuşi să fure câteva găini. Acestea, combinate cu ceea ce putu să vâneze pe potecă, şopârle, ouă de păsări şi chiar furnici, acoperi strictul necesar de hrană. În zorii cele de-a cincea zile de la ambuscada patrulei Viet Minh, ieşi din zona tufişurilor într-o câmpie presărată cu pâlcuri de copaci şi păşuni. Dincolo de ele se afla un oraş destul de mare, nu unul dintre micuţele cătune sau sate. Nu ştia care era numele oraşului, dar orice aşezare de asemenea dimensiuni trebuia să găzduiască o garnizoană guvernamentală. Totuşi, doar ca să se asigure, se opri la circa trei kilometri de prima clădire, într-un loc din care putea observa maşinile ce intrau sau ieşeau din oraş. Nu la mult timp după aceea văzu trei maşini blindate îndreptându-se spre sud-vest. Pe aripile lor se afla însemnul diviziei 1 REC. Se afla pe teren prietenos.

Brusc botul primei maşini explodă, aruncând în aer una din solidele roţi de cauciuc şi le dislocă pe celelalte de la locul lor. Cu motorul în flăcări se roti pe stradă şi se opri într-unul din canalele de irigaţie ale câmpului de orez. Langers se lăsă mai jos pe partea sa de drum. În timp ce echipajul maşinii încerca să scape din vehiculul arzând, membrii acestuia căzură seceraţi de o rafală de mitralieră uşoară DPM, ascunsă într-un pâlc de copaci. Trăgătorul ce mânuia arma *Degtiarev* ştia cum să îşi facă meseria. Trăgând rafale scurte, controlate, elimină cu uşurinţă cei cinci oameni din maşină.

Celelalte două maşini se opriră şi trăgătorii spulberară fiecare parte a câmpului de orez, căutând arma ascunsă ce primea acum ajutorul unui mortier de 60 mm. Şoferii se dovediră a fi suficient de înţelepţi ca să nu înrăutăţească situaţia. Stăteau ghemuiţi şi, neştiind cu ce se confruntau, cel mai bun lucru pe care îl puteau face era să lase înţelepciunea să predomine în faţa forţei şi să se întoarcă dracului în oraş. Roţile scârţâiră şi şoferii începură să dea înapoi. Mitralierele uşoare făceau tot posibilul să le arunce în aer. Langers se gândi că aceasta era o bună şansă să ajungă în oraş, de vreme ce maşinile se îndreptau în acea direcţie. Ridicându-se din locul său, alergă către maşinile blindate. O rafală dintr-o armă de calibru .30 aproape că îi nimeri piciorul în timp ce striga, ridicând mâinile deasupra capului.

— *Je suis un Legionnaire. Cessez de tirer.*

Strigătul „Sunt legionar. Nu mai trageţi!” fu ascultat, încetiniră puţin pe când alergă către ei. Feţe surprinse îl priviră iar mâini întinse îl traseră. Maşina începu să prindă viteză, el fiind încă atârnat în spatele ei. Pentru o clipă, temându-se că picioarele sale atârnate vor fi prinse sub roţile autoblindatului, îşi dori să fi rămas pe pământ şi să îşi încerce norocul cu vietnamezii. Şoferii conduseră în marşarier până ce ieşiră din raza vizuală a inamicului ce împroşcă cu gloanţe de mitraliere uşoare DPM laturile şi boturile maşinilor. Numai atunci le întoarseră pentru restul călătoriei. Când încetiniră Langers fu ridicat peste marginea din spate a maşinii, zgâriindu-şi nasul de podea şi aproape pierzându-şi un ochi când se lovi de colţul unei lăzi cu muniţie de mitralieră. Se întoarse pe spate, se uită la feţele slabe ale legionarilor şi spuse:

— *Je suis heureux de vous voir.*

O voce răguşită îi răspunse cu accent german:

— E drăguţ că te bucuri că ne vezi, *kamarade.* Dar ce *Schleiss*

făceai acolo şi de cine aparţii?

Ţinându-se de cutia de muniţie, în timp ce maşina masivă făcu o întoarcere bruscă, Langers strigă peste zgomotul motorului:

— 2 BEP. Tocmai am evadat.

Langers amână răspunsul la alte întrebări până ce îşi recăpătă suflul. Cele două maşini blindate intrară în oraş, trecând pe lângă două buncăre din saci de nisip situate pe fiecare latură a drumului. Nu le putuse vedea din cauza unei zone mai înalte din faţa oraşului. Dacă le-ar fi văzut, ar fi mers direct spre ele, scutindu-se de această ultimă tortură. Se întreba câteodată dacă era cu adevărat făcut pentru o astfel de „meserie”.

CAPITOLUL XIII

Gus mergea clătinându-se, printre numeroasele case şi barăci cu acoperişuri din tablă, în josul străzilor, pe alei, ignorând mirosul de peşte şi de foc de cărbune care se amesteca cu izul de excremente din canalele de drenaj aflate de-a lungul străzilor, al căror conţinut se scurgea dinspre aleile unde locuiau năpăstuiţii sorţii. Una peste alta, nu fusese o zi prea rea. Buzunarele erau burduşite de franci, iar gura lui era gata pentru un *chateaubriand,* chiar dacă acesta era tăiat de la fundul unui bivol de apă. Lucrul cel mai bun era acela că planul de a-l înnebuni pe Hermann evolua destul de bine. Acum că avea un aliat în comploturile sale, era mult mai uşor să se dea la fund în momentul în care se desfăşura acţiunea, înlăturând de deasupra capului său bănuiala de vinovăţie pentru starea de nervozitate din ce în ce mai acută a fostului sergent major. Ciardello avea o minte cu atât mai înşelătoare cu cât faţa lui era foarte drăguţă. Hermann se afla la mila lor, mai ales de când Dominic începuse să îl vorbească de rău pe Gus în faţa lui. Chiar se luase la bătaie cu maimuţa umană, ca să îl convingă pe Hermann că era de încredere. Bineînţeles că Gus nu îl lovea cu adevărat. O dată trăise cu o tipă din Dresda, ce practica wrestling profesionist şi învăţase multe din trucurile ei. Mişcările arătau bine, dar de fapt nu se făcea vreun rău mai mare decât un nas sângerând şi o mulţime de gemete.

Întotdeauna se aflau cu cel puţin un pas înaintea lui Hermann. Fiecare mişcare răzbunătoare pe care acesta o făcea era repede parată şi, aşa cum se procedează la orice acte de terorism, fără milă. Gus îi pândea fiecare mişcare cu hotărârea unui fanatic religios care încearcă să aducă un suflet rătăcit pe calea cea dreaptă. Cu ajutorul eforturilor chipeşului camarad italian, tocmai colectase recompensa unei alte lovituri. Gus furase o invitaţie la un joc de cărţi, unde avea să fie prezent şi Hermann. Acestuia îi plăceau jocurile de noroc şi era un trişor inveterat. Pur şi simplu nu putea rezista tentaţiei de a însemna cărţile, sau de a strecura o pereche de zaruri trucate, chiar şi când juca cu propriii

camarazi. Nu era însă un bun meseriaş ca să lucreze cu fracţiuni de secundă. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să folosească zaruri şi cărţi de joc trucate pe care le comanda dintr-un depozit american de ciudăţenii din Kansas City, Missouri. Avusese loc un mare joc de cărţi într-un local chinezesc, cunoscut sub numele de Cafeneaua Lunii de Vară, unde membrii forţelor franceze mergeau să se relaxeze într-o securitate relativă. Proprietarii plăteau Viet Minh-ul ca să se protejeze, garantând astfel clienţilor faptul că, chiar dacă erau inamici, nu aveau să fie deranjaţi la intrarea şi la ieşirea din local. Aranjamentul lucra în avantajul tuturor, iar Gus îl considera admirabil şi destul de logic. Viet Minh-ul avea nevoie de bani, chinezii aveau nevoie de clienţi, iar francezii de un loc unde să nu fie prinşi distrându-se.

Chiar înainte ca Hermann să părăsească barăcile pentru jocul de noroc din sâmbăta obişnuită, cărţile marcate pe care le ţinea în dulap fuseseră înlocuite de Dominic Ciardello cu cele care îi aparţineau lui Gus. De data asta, când Hermann avea să îşi folosească pachetul de cărţi, urma să aibă o adevărată surpriză. Şi nu avea să mai poată face nimic în această privinţă. Gus era singurul care putea „citi” ziarul adus de Hermann. Iar Gus ştia că dragul de Hermann avea să aştepte până ce potul era corect, iar el avea o mână bună. Apoi avea să schimbe cărţile cu cele trucate, ştiind că putea citi ceea ce aveau ceilalţi. Cel puţin credea că putea face acest lucru.

Gus păşi pe cadavrul unei pisici, chicotind cu o plăcere diavolească, amintindu-şi evenimentele ultimelor minute. Trăise o plăcere aproape trupească în momentul în care Hermann schimbase cărţile pentru marele pot. Înfrângerea fusese grea. Participanţii la joc fuseseră doi sergenţi cu priviri agere de la 2 BEP, unul de la 13 DBE şi un caporal de la una din companiile marocane. Expresia de pe faţa lui Hermann fusese de-a dreptul admirabil de văzut. Pe când se întindea să adune câştigul de pe masa de joc, expresia feţei i se schimbase de la îngâmfare la nedumerire în momentul în care Gus îl oprise, punând jos propriile cărţi care băteau mâna lui Hermann. Şocat, Hermann uriaşe:

— Nenorocitule, astea nu sunt cărţile pe care ţi le-am dat!

Prin urmare dăduse de înţeles celor de la masă că trişase, în timp ce ceilalţi îşi vărsau îndreptăţită mânie pe Hermann, Gus alesese calea cea bună şi plecase înainte să îşi dea seama

ceilalţi că şi el trebuie să fi trişat. Ca să nu fie ulterior înjurat, aruncase o sumă bunicică de franci în urmă, ca să o împartă între ei. Nu era cât pierduseră, dar ca întotdeauna se putea prefăcea că nu ştie nimic. Niciodată nu îi fusese greu să facă acest lucru. Estimă, cunoscând temperamentul celor lăsaţi în urmă, că Hermann nu va sta în spital mai mult de cinci sau şase săptămâni. După cum îl văzuse la plecare lucrurile erau previzibile. Cu spatele la perete, opunându-se atacatorilor cu piciorul unei mese din lemn de tek, Hermann implora ajutorul lui Gus care declinase invitaţia. Avea chestiuni mai presante de îndeplinit, cum erau împărţirea banilor cu Dominic, apoi cum să îl facă pe italian să îşi cheltuie jumătatea din câştig pentru o petrecere pe care dorea să o organizeze.

Faţa de buldog al lui Hermann era roşie de transpiraţie, sânge şi ură în timp ce izbise cu piciorul mesei în tigva unui paraşutist polonez de la 1 BEP. În acelaşi timp marocanul încercase să îi scoată maţele cu o baionetă. Lovind arabul între picioare cu bocancul, folosise corpul polonezului ca scut ca să răzbată printre feţele furioase din jurul lui. O sticlă spartă îi retezase lobul urechii drepte. Sângele începuse să îi curgă pe faţă. Blocase pumnul greu al unui sergent de la 13, aruncase corpul inconştient al polonezului către ei şi o luase la fugă, dărâmând mese şi scaune în graba cu care gonea spre ieşire. Pe când năvălise pe uşa din faţă o sticlă de vodcă îl lovise într-unul din oasele groase ale capului cu zgomot puternic. Ceilalţi jucători se bătuseră atunci între ei pentru banii pe care Gus îi aruncase pe podea. Îl puteau aranja pe Hermann mai târziu dar nici unul nu dorise să lase banii în urmă, ştiind că aveau să dispară până la întoarcerea lor.

Hermann jurase să se răzbune în timp ce alerga pe alei. Ignorând privirile uimite ale ţăranilor şi muncitorilor, îşi croise drum printre ei precum berbecele de la prora unei galere romane, cu uniforma ruptă şi murdară de sânge, cu urechea smulsă pe jumătate, umflătura din ceafa crescând cu repeziciune.

Hermann se afla într-un mare rahat. Nu ştia cum se întâmplase acest lucru, dar ştia cine îl făcuse să se întâmple şi era hotărât să îi pună şi el sula în coaste.

Îndreptându-şi uniforma şi înclinându-şi chipiul astfel încât să aibă unghiul şmecheresc potrivit stării sale de spirit, Gus îşi făcu intrarea în bistroul Chat Blanc unde avea rendez-vous cu

Dominic. Dură câteva clipe până ce ochii se adaptară la lumina slabă din interiorul bistroului. Fu întâmpinat cu un oarecare tremur de o mică gazdă vietnameză care îşi dădea toată silinţa să arate ca o fată de pe străzile Parisului. Ar fi făcut mult mai bine dacă ar fi rămas în îmbrăcămintea *ao dai* mai fină, din mătase şi bumbac, tradiţională pe pământul ei natal. Gus îi dădu chipiul rezistând tentaţiei de a bate cu palma fesele mici şi tari ale micuţei fete. Se grăbea să îi transmită lui Dominic rezultatele ultimului lor complot. Ceilalţi clienţi îl priviră atent pe germanul masiv în timp ce acesta trecu pe lângă ei, unii devenind umili la amintirea unor întâlniri anterioare. Doi părăsiră barul în acelaşi timp. Dominic îl văzu pe Gus îndreptându-se spre el, trecând pe lângă bar şi ignorând invitaţiile fetelor de „serviciu” care stăteau pe taburete înalte. Cu oarecare silă Dominic dădu la o parte cele trei fete care stăteau cu el şi pe el. Era unul dintre puţinii oameni pe care îi cunoştea Gus şi cărora fetele de la bar le cumpărau de băut. Dacă Dominic ar fi fost târfa, în şase luni s-ar fi putut pensiona pe viaţă, trăind într-un lux deşănţat la Cannes.

Fetele erau supărate, întrebându-se ce anume bestia semiumană i-ar fi putut spune lui Dominic şi era mai important decât ele. Din cel mai depărtat colţ al barului se ciuliră urechile. Fetele dezvoltaseră abilitatea de a auzi clinchetul banilor de la o distanţă incredibilă. Într-o secundă câteva dintre ele îşi schimbară părerea despre Gus. Banii pe care el îi punea în mormane pe masă ar fi putut face şi-un crocodil malaiez de apă sărată atrăgător. Se comandă pentru toţi vin şi cognac de calitate superioară. Un lucru pe care îl ştiau din experienţa lor cu Gus, era acela că atunci când avea bani îi cheltuia. Dominic râdea atât de tare încât nu observă că Gus plăti vinul din teancul său de bani.

Hermann ştia că nu se poate întoarce la cazarmă în starea în care era. Se opri la un doctor vietnamez ca să îi trateze cele mai grave răni. În vreme ce tăieturile şi zgârieturile erau îngrijite, puse o infirmieră a doctorului să îi scoată uniforma pentru o spălare rapidă, ca să scoată sângele din ea. În timp ce aştepta, clocotea de ură pentru subumanul care îi provocase asemenea suferinţe. Singura plăcere deosebită fusese aceea când prietenul monstrului, celălalt provocator de necazuri, Langers, fusese capturat. Spera din tot sufletul ca moartea lui să nu fi fost prea rapidă. Porci ca el trebuia să sufere cât mai mult posibil.

Gus era într-o formă de zile mari, sorbind vin şi răcnind din

răsputeri balade de pe frontul de est. Dominic adormise iar două fete de la bar încercau să îl dezbrace, fiecare cu câte un bocanc în mână, certându-se care să fie prima. Când Gus atacă versurile unuia dintre cântecele vechi, *Jeh hat ta einen kameradenn,* o baladă de jale despre un prieten mort, izbucni brusc în plâns. Într-o clipă starea lui de spirit se schimbă de la exaltare la părere de rău. Se gândi la Carl, dulcele, înţelegătorul Carl Langers şi se învinovăţi pentru capturarea prietenului său. Gemete de durere izbucniră din pieptul său păros, speriindu-le pe fete atât de tare încât acestea scăpară picioarele lui Ciardello. Plin de remuşcări, Gus deschise gâtul şi turnă pe el un litru întreg de Pinot Noir. Vederea legionarului mătăhălos într-o asemenea stare le impresionă atât de mult pe fete, încât atunci când acesta adormi îi lăsară jumătate din bani.

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, în pat lângă el se mai aflau trei persoane, Dominic şi două din fetele de la bar. Dură ceva timp până îşi dădu seama care erau picioarele sale de vreme ce nu îşi mai simţea membrele inferioare. Gemând îşi dădu seama că începuse să îmbătrânească. În trecut, o petrecere micuţă, ca şi cea din noaptea trecută nu i-ar fi lăsat mai mult decât o vagă sete. Rostogolindu-se din pat dădu jos una dintre fete. Cu blândeţe ridică corpul mic şi delicat şi îl aşeză pe pieptul lui Dominic, apoi pomi cu greutate pe hol spre baie. Era timpul să îşi revină. Un război aştepta, iar viaţa trebuia să meargă mai departe.

Spălarea de dimineaţă fu întreruptă de ciocănitul lui Dominic la uşa băii.

— Nu poţi să aştepţi până ce îşi goleşte omul vezica, broscar păduchios?

Dominic era obişnuit cu proasta dispoziţie pe care Gus o avea dimineaţa. Şi apoi îi era prea rău ca să se mai supere pentru asta.

— Langers e în drum spre casă. E liber! zise Dominic.

Gus ieşi ca o vijelie din baie cu pantalonii pe jumătate traşi. Îndreptă un deget păros spre faţa răvăşită a lui Dominic.

— Nu-ţi bate joc de mine. N-am chef de asta!

Dominic îşi ţinu capul în mâini încercând să amortizeze sunetul urletelor.

— E adevărul. Ştefan de la centrul de comunicaţii al Cartierului General tocmai m-a trezit. Langers a scăpat şi a ajuns până la Na Sam de unde a fost luat ieri. În câteva ore va veni aici cu un

convoi.

Gus plânse ca un copil, lacrimile curgându-i în jurul ochilor ca nişte mărgele pe faţa nerasă. Dominic şi cele două fete îl spălară şi îl îmbrăcară. Fiind italian, Dominic înţelegea sentimentele pe care Gus le avea pentru Langers. Erau ca o familie şi nimeni nu putea rupe această legătură. Odată ce îl scoaseră pe Gus afară făcură semn unei ricşe care să îi ducă înapoi la cazarmă. Gus îşi recâştigă controlul asupra emoţiilor, înainte de a se da jos din ricşă şi de a trece de poarta principală pe sub ochii neîncrezători şi suspicioşi ai celor doi jandarmi de pază cărora li se dăduseră suficiente motive să nu îi îndrăgească pe paraşutiştii Legiunii.

Hermann blestemă fiecare Dumnezeu din fiecare religie pentru acest calvar nedrept care îi apăsa pe umeri. Acum că Langers se întorcea niciodată nu avea să mai aibă pace. Gus era destul de rău, dar Langers era inteligent şi mult mai greu de înfrânt. Plănuise să îl omoare pe Gus la următoarea patrulă, dar dacă acum făcea acest lucru, Langers ar fi fost pe urmele lui şi l-ar fi prins. În lume nu exista dreptate. Îşi vărsă o parte din mânie aruncându-l afară din apartament pe băiatul tonkinez de zece ani care îl servea. Copilul nu spuse nimic, nici nu plânse. Văzuse prea multe în viaţa lui ca să îl supere doar o lovitură. Ca să se răzbune îşi propuse să toarne zahăr în rezervoarele a cel puţin trei tancuri în acea zi.

CAPITOLUL XIV

Când ştirea evadării lui Langers fu transmisă prin radio la cartierul general din Hanoi, imediat generalul Navarre primi o înştiinţare despre acest lucru. În munţi se petrecuseră lucruri care nu prea îi plăcuseră. Toate încercările lor de a patrula prin zonă, întâmpinaseră o rezistenţă fanatică. Poate acum putea afla de ce acei munţi erau atât de importanţi pentru Giap. Ordonă ca Langers să fie instalat în primul convoi ce plecă din Na Sam.

Henri Navarre nu era mulţumit deloc de evoluţia lucrurilor de când primise comanda de la generalul Salan, în luna mai. Ştia că este un bun strateg, dar această ţar-ă sfida toate raţionamentele logice. Chiar şi aşa, considera că nu făcuse o treabă prea rea. „Operaţiunea Rândunica”, opera lui, chiar dacă nu era un succes militar complet, nu fusese o înfrângere. Atinsese câteva obiective, unul fiind asaltul paraşutiştilor asupra Langson-ului unde mari depozite de arme ale Viet Minh-ului fuseseră distruse. Nu putea însă pretinde că făcuse ceva foarte bine. Forţele sale încă ucideau mai mult decât pierdeau, dar ştia că războaiele nu erau câştigate de numărul celor morţi, decât dacă erau ucişi mai repede decât arăta rata natalităţii. Şi situaţia devenea mai rea în fiecare zi, mai ales de la semnarea Armistiţiului Coreean de pe 17 iulie. Sprijinul pe care chinezii îl dădeau Viet Minh-ului devenise prin urmare masiv. Proviziile care ar fi trebuit să susţină diviziile chineze din Coreea erau acum redirecţionate spre Viet Minh. Era imperativ să recâştige iniţiativa înainte ca vietnamezii să dobândească superioritate logistică în faţa forţelor sale împărţite şi, din ceea ce spionii săi raportaseră despre aportul crescând de material, acest lucru avea să se petreacă curând. Odată ce se întâmpla asta, nu mai putea face nimic ca să preîntâmpine un dezastru major. Nu putea permite să se întâmple acest lucru. Era un general al Franţei şi nu putea tolera ca reputaţia sa să fie târâtă prin noroi. Dacă era nevoie, avea să sacrifice fiecare viaţă aflată sub comanda sa ca să se asigure că un astfel de dezastru nu va avea loc niciodată.

Generalul Navarre se holbă prin ochelarii cu ramă roşie la

harta Indochinei atârnată pe perete, de parcă liniile şi culorile de pe ea deţineau soluţia necazurilor sale. Era prea mult pământ şi prea puţini oameni care să îl asigure. Dacă guvernul nu ar fi dat o lege atât de stupidă! Nu şi-ar fi putut imagina o situaţie mai ridicolă decât aceea că trebuia să lupte într-un război nepopular, la 16 000 de kilometri departe de casă, neputând folosi decât voluntari ca armată regulată. Tineri recrutabili nu se reuşise a fi trimişi. Ridicol! Trebuia să se bazeze prea mult pe voluntari străini şi, mai recent, calitatea puterii umane pe care o primea ca înlocuitor, nu era la fel de bună ca altădată. Terenurile de antrenament de la Sidi Sliman şi Sidi-Bel-Abbes se transformaseră nici mai mult nici mai puţin decât în fabrici de soldaţi, scoţând pe bandă rulantă carne de tun.

Avea nevoie disperată să îl atragă pe Giap într-o bătălie deschisă, unde principala forţă inamică ar fi fost în sfârşit comasată. O dată ce acest lucru ar fi fost îndeplinit, războiul ar fi fost condus în termeni civilizaţi, fară ascunderile şi ambuscadele neîncetate. Pur şi simplu nu era elegant să lupte în acest fel. Oftând frustrat din cauza multor probleme, se întoarse la teancurile de hârţoage de pe birou.

Era uimitor cât de mult puteau întări un om o noapte de somn şi un stomac plin cu mâncare. Langers nici nu se simţea, nici nu mai arăta ca fiinţa răvăşită care făcuse autostopul cu autoblindatul cu numai o zi în urmă. Când schimbă uniforma plină de sânge şi sfâşiată cu una nouă, explică simplu găurile de gloanţe din tunică:

— Am luat jacheta unui vietnamez mort.

Mai dificil era să evite un control medical al doctorului batalionului. Reuşi în cele din urmă acest lucru, neprezentându-se decât când era prea târziu. Convoiul era gata de plecare şi, pentru că nu prezenta răni vizibile, doctorul îi dădu drumul după o morală minoră şi îi spuse să meargă la spital când va ajunge la Hanoi. Călătoria spre cazarma din afara Hanoiului se desfăşură cu mai multă atenţie ca de obicei. Vietnamezii deveneau din ce în ce mai curajoşi, cu fiecare zi ce trecea. Ambuscade se aşteptau în orice moment, indiferent cât de mare sau bine înarmat era convoiul.

Un camion fusese avariat la doi kilometri de Na Sam. O mină aruncase în aer un cauciuc. În afară de camionul de două tone şi jumătate nu mai avuseseră loc şi alte incidente, iar maşina avea să fie remorcată mai târziu în acea zi, asta dacă nu era complet

dezmembrată de localnici.

Langers călători pe locul din faţă al unui jeep. Trecură pe lângă vehiculul avariat, întrebându-se ce urma să se mai întâmple. În aer se simţea tensiunea şi ceva trebuia să se întâmple în curând. Toată lumea ştia acest lucru. Doar că nu ştiau unde şi când. Aveau însă să afle acest lucru. Călătoria nu fu prea diferită de altele pe care le mai făcuse. Doar numele şi feţele erau diferite. În timp ce treceau pe lângă grupuri pestriţe de ţărani, care purtându-şi recoltele pe drum către piaţă, care lucrând pe câmpuri, se întrebă dacă se ascundea ura în spatele feţelor inexpresive, sau dacă purtau în căruţe o duzină de puşti mitraliere care să fie folosite împotriva lor în aceeaşi noapte. În mod special suspectau pe toţi cei care aveau vârsta între 14 şi 60 de ani, ani între care oricine putea purta o armă. Chiar şi aici, francezii făceau aceleaşi greşeli pe care germanii le făcuseră în Rusia. Se întrebă de ce se scriau istoriile militare, dacă nimeni nu învăţa nimic din ele. În Rusia, de exemplu, erau trimişi câţiva cercetaşi într-un sat ca să ucidă câţiva dintre germanii care avansau. Cercetaşii dispăreau apoi, lăsând satul la mila germanilor care arestau pe toţi cei care ar fi putut să poarte arme şi ucigând câţiva, dacă nu toţi sătenii. Bineînţeles, acest lucru nu convenea localnicilor care de obicei decideau că, dacă erau ucişi sau arestaţi pentru că nu făcuseră nimic, apoi poate că ar fi trebuit să facă ceva, chiar dacă nu îi plăceau pe roşii. Era mai bine să fie maltrataţi de propriii conaţionali decât de străini.

Reflecţiile lui Langers reveniră la timpul prezent în momentul în care şoferul răsuci brusc volanul ca să evite o groapă de pe drum unde o mină întrerupsese înaintarea unui alt vehicul. La numai trei kilometri de Hanoi! Vânturile tocmai începură să bată când trecură de jandarmii de la intrarea principală a curţii Cartierului General. Şoferul jeep-ului lui Langers se opri la poartă ca să ceară informaţii asupra direcţiei.

— *Ou est le quartier general?*

După ce primi răspunsul, îi salută pe jandarmi şi opri pe o parte a drumului, lăsând convoiul să livreze pasagerul generalului Navarre. Gus şi Dominic trebuia să mai aştepte puţin înainte să îl poată vedea.

După ce se identifică, Langers fu împins în faţa unui maior de la serviciul de spionaj care făcu o mică grimasă de dezgust la apariţia lui neîngrijită. Deschizând uşa biroului lui Navarre, maiorul intră primul, apoi păşi într-o parte ca să îl lase pe

Langers să raporteze.

Păşind la distanţa regulamentară, cu chipiul la subraţ, salută comandantul tras la faţă al forţelor franceze din Asia.

— *Mon General Caporal Langers de 2me Bataillon Etrangere des Parachutistes.*

Navarre îi răspunse la salut, făcând un semn cu mâna şi spunând că se bucură că îl vede.

— *Je suis heureux de vous voir.*

Trecu apoi drept în miezul problemei.

— Spune-mi pe unde ai fost şi ce-ai văzut şi ai auzit cât ai stat în munţii din Dien Bien Phu.

Navarre nu avea timp să se preocupe de tratamentul pe care omul îl primise în mâinile inamicului. Avea lucruri mult mai importante de rezolvat. La îndemnurile maiorului, Langers trecu peste fiecare faţetă a capturării şi detenţiei sale de doisprezece ori. Cel mai important era localizarea exactă a tunelurilor. Navarre era puţin iritat de răspunsurile vagi ale lui Langers. Adesea referindu-se la harta sa, el şi Langers încercară să presupună unde ar fi putut fi deţinut, în funcţie de timpul care îi luase ca să atingă punctele cunoscute marcate pe hartă. Mărimea reţelei de tuneluri şi numărul proiectilelor de artilerie erau în mod particular neliniştitoare. Navarre nu credea că vietnamezii erau prea dotaţi cu *de gros canons.* Poate că lăzile erau goale, fiind folosite pentru depozitare. La urma urmei Legionarul nu raportase că văzuse arme mari în timpul evadării sale, nici nu auzise sau văzuse ceva care să îl ducă cu gândul la posibilitatea existenţei unei artilerii deosebite în munţi. Ceea ce îl tulbură fu viteza cu care se construia. Mărimea instalaţiei îl făcu să caute cel mai probabil loc unde ar fi putut fi amplasată reţeaua subterană. Dien Bien Phu nu avea altă semnificaţie strategică decât aceea că era aşezat în mijlocul unei regiuni prospere pentru opium, la şaisprezece kilometri de graniţa cu Laosul. Satul Dien Bien Phu se afla în inima unui bazin acoperit cu câmpuri, înconjurat de munţi joşi, foarte împăduriţi şi abrupţi. Din acel loc evadase Langers. Viet Minh-ul din acei munţi nu reprezenta o ameninţare imediată pentru francezi, care deţineau oraşele şi coastele din Vietnamul de Nord. Dacă Viet

Minh-ul planifica un atac pe scară largii, ar fi construit sistemul mai aproape de liniile franceze de comunicaţie şi aprovizionare, în apropiere de frontiera cu China, nu la cea cu Laosul. Şi deja aveau structuri majore în regiunea Viet Bac din Tuyen Quang,

Bak An, Ha Giang şi Thai Nguyn de unde în mod logic ar fi putut declanşa o asemenea operaţiune. Atunci de ce aleseseră Laosul?

Lui Langers i se dădu drumul o dată cu mulţumirile generalului. Maiorul nu spuse nimic. Şi el se uita la frontiera vulnerabilă unde ruta de sud ducea în *Plain des Jars.* Laosul întotdeauna fusese un punct slab, pentru ei dificil de aprovizionat prin sute de kilometri de junglă şi munţi ce hotărniceau China şi Vietnamul. El, ca şi generalul, ajunsese la o concluzie. Viet Minh-ul avea de gând să întreprindă o pătrundere majoră în Laos. Raportul Legionarului cu cicatrice doar confirma ceea ce deja aflase de la agenţii săi se pe teren. Giap mutase patru din diviziile sale de elită în zona Dien Bien Phu, inclusiv preţuita sa Divizie 351, care, din câte ştia, era singura divizie a Viet Minh-ului echipată cu un număr destul de mare de arme de 105 mm, donate de chinezi. Câte arme de calibrul 105 aveau, nu ştia, dar nu puteau fi prea multe pentru că Giap le-ar fi folosit până în acel moment. Chiar şi fară sprijinul artileriei, patru divizii ale foiţei principale erau destul de puternice ca să reprezinte o ameninţare foarte reală pentru Laos. Dacă cucereau acea ţară, ar fi fost capabili să lovească chiar în inima francezilor şi ar fi avut noi resurse de putere umană şi provizii pe care să le exploateze, ceea ce pentru ei ar fi însemnat victoria. Trebuia să fie Laosul. În timp ce Langers părăsi biroul generalului, îl auzi spunând cu o disperare tăcută în voce:

— *Nous n'avons pas de temps a perdre.*

Langers consideră că generalul avea dreptate. Nu era timp de pierdut.

CAPITOLUL XV

Gus îl aşteptă pe Langers până când acesta ieşi din biroul lui Navarre. Dominic făcuse rost de un taxi Citroen, doar ca să îi facă pe plac lui Gus care dorea cu fermitate ca Langers să fie dus acasă cu tot confortul. Aveau să mai treacă cel puţin câteva ore înainte ca şoferului să i se facă dor de maşină. Plătise trataţia proprietarului vietnamez într-un local tonkinez unde se fuma opium.

Langers avea ceva care îl deranja pe Gus. Mai văzuse acest lucru şi înainte, în Rusia. Un fel de tristeţe distantă care nu putea fi exprimată în cuvinte. Dominic nu spuse nimic. Se afla acolo ca să se asigure că Gus nu intra în nici un fel de necaz atât de aproape de Cartierul general.

Luptându-se cu tendinţele sale normale, Gus îşi ţinu gura. Instinctul îi spuse că nu era momentul să pună întrebări. Dacă Langers era gata, vorbea şi singur. Până atunci nu avea rost să încerce să scoată ceva de la el.

Călătoria înapoi spre cazarmă se desfăşură în linişte. Langers era profund tulburat de ultimele cuvinte ale lui Navarre. Luptase în prea multe bătălii, în prea multe războaie, ca să nu poată citi semnele ascunse ce spuneau că omul nu era în elementul său. Navarre nu îşi avea aici locul. Nu înţelegea felul în care trebuia să conducă o campanie cu tactică antigherilă. Mintea sa era încă blocată în tacticile demodate ale Liniei Maginot care duseseră la dezastrul francez din al doilea război mondial.

Călătoria către zona diviziei 2 BEP din apropierea aeroportului se desfăşură pe neobservate pentru Langers. Nici nu văzu, nici auzi nimic din ceea ce se desfăşura, în timp ce îşi croiră drum pe străzile înţesate cu rasele amestecate ale Asiei de Sud-Est.

Chiar şi răzbunarea lui Gus împotriva lui Hermann fu uitată de călători, dar nu şi de proprietarul ochilor roşii care aruncară fulgere în spatele lor în momentul în care trecură pe lângă el nepăsători.

Hermann reuşise să şi-i dea jos din cârcă pe ceilalţi jucători plătindu-i printr-un intermediar. Acum, cel puţin, nu avea să fie

ucis în somn sau trezit cu o grenadă legată de boaşe. Hermann simţi că ura lui împotriva lui Gus era mai mult decât justificată. Nici pe Langers nu îl plăcuse vreodată. Omul avea ceva pe care nu îl putea pricepe. Sub nici o formă nu l-ar fi putut speria. Lui Hermann nu îi plăceau oamenii pe care nu îi putea înspăimânta. Gus era altfel. Ca şi Langers, masivul german nu se temea de nimic, dar într-o manieră diferită de a prietenului său cu cicatrice. Gus nu era mai mult decât un animal. Langers avea ceva anume, ceva ce i se putea citi în ochi din când în când şi îl speria pe Hermann. Era moarte în ochii fostului soldat tanchist, dar nu era propria moarte. Ca şi cum acei ochi văzuseră mai mult război şi măcel decât un om ar fi putut trăi în douăsprezece vieţi.

Hermann părăsi colţul din care îi văzuse pe cei trei trecând. Avea lucruri mai importante de făcut. Nu mai putea tolera să fie atacat şi insultat. Cineva trebuia să plătească şi să plătească neîntârziat. Îşi trecu degetele peste cuţitul cu resort marca Solingen, în timp ce coti pe *rue d'Eau,* strada pe care locuise cu târfa care îi dăduse sculamentul. Nimănui nu avea să îi fie dor de ea. Era doar o prostituată, iar moartea ei urma să fie pusă pe seama Viet Minh-ului. Nu era neobişnuit ca cele care se culcau sau colaborau cu francezii să se trezească cu gâturile tăiate şi corpurile mutilate. Era o modalitate de operare standard pentru terorişti.

Aşteptă până ce începu să plouă şi intră în fosta lui casă. Fata stătea în pat, dormind. Fusese o noapte grea. Hermann rămase în tăcere, lângă pat, privind-o, amintindu-şi momentele când era deasupra ei. Fusese foarte, foarte bună. Aproape că regreta ceea ce era pe punctul să facă. Ciuli urechile ca să se asigure că zgomotul furtunii era destul de puternic. Nu dorea să o omoare în somn. Vroia ca ea să ştie că fusese el. Sunetul lamei ce se deschise o făcu pe fata adormită să se mişte puţin. Zgomotele furtunii erau normale, familiare. Clinchetul metalic al lamei de oţel inoxidabil era însă străin.

Hermann se aplecă şi o sărută pe buze. Ochii fetei se deschiseră imediat, concentrându-se pe chipul familiar. Cunoştea atingerea fostului iubit şi îl plezni peste faţă cu mâna dreaptă, spărgându-i buza de jos. O înşfacă de părul des, lung până la brâu şi negru şi îi trase capul spre spate, răsucindu-i gâtul astfel încât să nu îl poată mişca fară să îl rupă. Fata văzu cuţitul. La început îl imploră încet să nu îi facă rău. După ce începu să o taie, gemetele se transformară în icnete guturale, apoi ţipete de

teroare şi durere în timp ce lama zimţată a cuţitului zgârie pielea întinsă şi netedă de pe abdomen şi sâni. Îi luă aproape o oră ca să moară. Când plecă Hermann fu bucuros că furtuna nu se terminase. Ploaia ajuta la spălarea sângelui de pe uniformă şi mâini.

Până ce ajunse la cazarmă sângele dispăruse de pe haine. Şi corp. Era doar ud până la piele şi foarte obosit, dar o oboseală dublată de o senzaţie de satisfacţie. Santinela de la poartă crezu doar că caporalul se bucurase de o partidă bună de sex.

Langers trebuia să repete povestea noului ofiţer executiv, locotenentul Jean Paul Villon. Tocmai sosit de la Sidi Slimane după absolvirea Academiei St. Cyr, Villon era unul din acei tineri foarte sinceri, care credeau în cauze. Avea ochi căprui, inteligenţi, păr negru, moale şi gura fermă ce releva o putere interioară deosebită. Se afla în ţară de şase săptămâni şi, din câte îi spusese Gus, avea toate trăsăturile unui bun ofiţer, asta dacă trăia suficient de mult. Cu rata pierderilor din ultimii câţiva ani, se puneau chiar bani pe astfel de pariuri. Dacă un om supravieţuia primelor nouăzeci de zile, atunci avea şanse să scape cu viaţă, dar numai dacă îşi învăţa bine lecţia.

Villon ascultă cu atenţie răspunsurile primite, luând note pe care să le prezinte ofiţerului superior la raportul de după-amiază. Langers nu menţionă faptul că i se ordonase să se prezinte la doctor pentru examinare, declarând numai că fusese la medicul din Na Sam şi totul era bine. Villon îi dădu voie să plece.

— Ia trei zile libere, dar să fii prezent la semnalul de deşteptare în fiecare dimineaţă în caz că mai avem să te întrebăm ceva, ordonă el.

Biletul de voie deja fusese pregătit de copistul companiei şi i se dădu în momentul în care părăsi biroul. Gus şi Dominic îl aşteptau în taxi.

— Ţi-ai luat biletul de voie? întrebă Gus rânjind.

Langers i-l arătă fară să răspundă. Se întreba câteodată ce ar fi făcut Gus dacă ar fi fost general.

Făcură o călătorie rapidă până la cazarmă, unde Gus îşi pregăti echipamentul, bocanci noi şi lustruiţi, iar pe pat o uniformă kaki. În seara aceea ţineau o reuniune, o petrecere aniversară. Langers nu credea că este gata pentru nici un fel de petrecere, dar faţa bucuroasă, zâmbitoare a lui Gus, cu singurul dinte de aur strălucind, erau prea mult pentru el ca să poată rezista. Dacă nu se ducea la petrecere, Gus ar fi stat îmbufnat

patru zile.

— Ce dracu vrei să spui prin aniversare? întrebă el suspicios.

Gus sări pe loc, executând vechiul salut nazist în timp ce lătră în manieră militară prusacă:

— Domnule, eu, Gustaf Beidemann, cândva luptător împotriva forţelor bolşevice în marea cruciadă a altădată sfântului nostru german, Fuhrer-ul Adolf Nu-Ştiu-Cum, doresc să raportez că pe data de 17 septembrie, anul 1943, dumneavoastră, pe vremea aceea *Stabsfeldwebel* Carl Langers, aţi primit din mâinile graţioasei sale înălţimi, Mareşalul Eric von Manstein, cunoscut şi sub numele de Omul de Foc, Ordinul Cavaleresc al Crucii de Fier pentru vitejie în faţa şi în spatele inamicilor civilizaţiei.

Îl duseră pe Langers înapoi la taxi. Fiecare dintre ei acum echipat cum se cuvine cu uniforme curate, chipiuri albe şi eşarfe albastre legate în jurul taliei. Erau gata de acţiune. Conduse Domn i lucru pentru care Langers fu recunoscător, amintindu-şi timpurile când Gus trecuse prin peretele unei *dacha*[1] în Rusia, în timpul bătăliei de la Kursk. Oprise tancul în mijlocul bătăliei ca să nu dea jos de pe masa din casă o sticlă de vodcă. Gus întotdeauna avea priorităţile lui. Aceste amintiri produseră o revărsare de emoţii aproape uitate pentru Langers. Încă se mai gândea la ele când începuse petrecerea. Se făcu noapte, vinul şi vodca curgând în râuri. Băură şi cântară cântece vechi despre o epocă trecută şi prietenii pe care îi cunoscuseră. În mijlocul aburilor alcoolului Langers trebui să scuture capul ca să se asigure că Teacher nu era acolo, în faţa lui. Teacher, omul blând, dur şi atent care nu dorea nimic de la nimeni, decât să fie bun. El fusese acela care îl adusese pe Langers la limita critică cu naziştii când dăduse ultima declaraţie la căile ferate de lângă Sulwalki, în estul Prusiei. Einsatz Truppen ale SS Totenkopf şi omologii lor ucraineni încărcau evrei în vagoanele pentru animale, lucrând cu fervoare pentru „Soluţia Finală.” Teacher putea suporta războiul, dar acest măcel al inocenţilor era prea mult pentru el. Păşise către un grup ce SS-işti zâmbitori fără nici un fel de emoţie şi îi secerase cu o rafală lungă din puşca sa mitralieră Schmeisser. Langers pornise către el, dar Teacher îl făcuse să stea la locul lui, spunând că era ceva ce trebuia să facă singur. După ce îi omorâse pe SS-işti, Teacher îngenunchease, mâinile ţinând în faţa lui o grenadă. Scosese cuiul. Cu ochii plini de lacrimi privise către cer şi spusese:

---

[1] Casă ţărănească rusească.

— Doamne, iartă-mă că n-am făcut asta mai devreme.

Doi Sturmmen SS, văzându-l în genunchi, cu arma la pământ, se repeziseră spre el la timp ca să i se alăture în moarte în momentul exploziei grenadei.

Langers clătină din cap ca să scape de imagine. Hohotele de râs ale lui Gus şi vodca îl ajutară să scape de amintiri, la fel cum făcură şi buzele calde ale unei delicate fete tonkineze care simţea o atracţie ciudată pentru omul cu cicatrice, ce părea că poartă o mare povară. Gus comandă băutură pentru toată lumea, zbierând mai tare ca zgomotul iritant al unui picup.

Dominic stătea în colţul barăcii, prezidând o ceartă între trei fete de la bar, care să fie cea care să stea cu el în noaptea aceea. Mâna unui soldat de la 13 DBE atinse umărul uneia dintre fetele lui Dominic, cu intenţia să o ia la masa lui. Mâna se opri şi se retrase repede când un stilet îi atinse gâtul. Dominic, care odată fusese aruncător de cuţite la un circ, îi vorbi cu blândeţe:

— *Mon ami,* pentru un om care înfruntă moartea în mâinile Viet Minh-ului, de ce vii să o cauţi mai repede la masa mea? Pleacă şi lasă pe altcineva să te omoare..

Înainte ca soldatul să se întoarcă la masă, aruncă priviri pline de ură celor trei paraşutişti, apoi se alătură camarazilor săi. Fetele de la masa lui Dominic ajunseseră la ultimul stadiu al competiţiei şi licitau pentru el, Gus făcând pe adjudecătorul.

Omul pe care îl ameninţase Dominic se alăturase celorlalţi cinci camarazi ai săi şi priveau toţi acum spre masa unde cei trei legionari adunaseră cele mai frumoase femei din bar. După mai multă băutură, teama soldatului se transformă, în timp ce cognacul reconstrui ego-ul său rănit. El, la urma urmei, mai avea doi oameni în plus de partea lui şi nu făceau şi ei parte din *Legion Etrangere*? Prietenii săi adoptară rapid aceeaşi atitudine indignată ca şi camaradul lor. Dacă el era insultat, atunci şi ei erau insultaţi. Acest lucru nu putea rămâne aşa. Aveau de apărat mândria semibrigăzii 13. Gus observă mişcarea de la masă cu coada ochiului şi îi spuse lui Dominic pe un ton jos, astfel încât să nu mai poată auzi nimeni:

— Ţine-ţi cuţitul în teacă. Hai să nu-i omorâm. Doar să îi zdrobim puţin, simpaticul meu Dago Lothario.

Dacă altcineva în afară de Gus sau Langers i s-ar fi adresat altfel, s-ar fi trezit cu maţele întinse pe podea. Dar Gus insulta pe toată lumea şi, dacă nu îţi spunea ceva jignitor, asta însemna că era furios pe tine.

Cei cinci oameni din brigada 13 înaintară în dugheană, înainte să ajungă prea departe, Gus îi opri cu o întrebare.

— Ce anume vă aduce la noi cu feţe atât de serioase, camarazi? Pot să fac ceva pentru voi?

Oamenii se uitară unii la ceilalţi, apoi cel al cărui gât fusese zgâriat de cuţitul lui Dominic îşi apropie faţa de cea a lui Gus.

— Da, grămadă măreaţă de seu. Vă vrem femeile şi o scuză din partea prietenului vostru antipatic.

Gus râgâi scoţând un nor de alcool etilic.

— Cu siguranţă, nu cred că este nerezonabil de vreme ce, la urma urmei, suntem *camarades* de arme şi aşa mai departe. Dar orice decizie executivă trebuie să vină de la liderul nostru.

Arătă către Langers a cărui faţă era vârâtă la căldura din ceafa delicată a fetei, străin de ceea ce se întâmpla în jurul lui. Gus se gândi că poate puţină acţiune avea să îl refacă pe Langers ceea ce fusese altădată. Un lucru ştia că, chiar şi mort de beat, Langers era probabil singurul om pe care îl întâlnise şi îl putea depăşi în folosirea oricărei arme, exceptând poate cazul puterii brute, dar nu era prea sigur. Îl văzuse pe fostul său sergent făcând nişte lucruri destul de ciudate de-a lungul anilor.

Soldatul îl bătu pe Langers pe umăr.

— Hei, *cochon,* uită-te la mine când îţi vorbesc. Vrem femeile voastre. Pentru început cred că o voi lua pe a ta. N-ai nimic împotrivă, *n'est-ce pas?*

Cuţitul pe care Dominic îl ţinuse la gât îl speriase, dar când Langers dădu drumul fetei ca să se uite la el, soldatul văzu moarte în ochii de culoare gri-albastră ce păreau mai bătrâni decât Creaţia. Langers se ridică încet în picioare. Cămaşa sa era deschisă acolo unde fata se jucase cu părul de pe piept. Soldatul văzu cicatrici care îl făcură să simtă durere în propriul corp doar privindu-le. Prin ceaţa vinului şi băuturii, Langers întinse o mână ţintuindu-l pe loc cu privirea, înfipse degetele în gâtul omului, degetul gros pe artera carotidă iar celălalt pe banda groasă de muşchi ce constituie sternomastoidianul. Apăsă şi apoi răsuci. Intensificând puterea din mână, îl răsuci pe soldat în jurul călcâielor, până ce echilibrul său dispăru şi căzu. Era un lucru bun faptul că era deja inconştient, altfel spărtura din cap pe care o primise în momentul în care se lovise de colţul ascuţit al mesei l-ar fi durut. Langers se întoarse către ceilalţi în timp ce Gus şi Dominic i se alăturară. Toată furia şi frustrarea multor ani izbucniră într-un ţipăt care nu mai fusese auzit de secole. *Odin!*

Năvăli în mijlocul oamenilor brigăzii 13. Întregul bar se alătură încăierării cu un entuziasm interesant de observat. Fetele ţipară, apoi luară apărarea iubiţilor şi celor mai buni clienţi în momentul în care aceştia erau încolţiţi sau atacaţi. Dominic căzu la pământ sub greutatea a doi caporali. Mai bine aceştia s-ar fi dus după Gus sau Langers pentru că le-ar fi mers mai bine. Femeile lui Dominic săriră să îl salveze, atacând caporalii cu agrafe de păr şi cuţite. Odată eliberat, fetele deciseră să se alieze şi să îl împartă, ca să prevină posibilitatea unei deteriorări a frumosului chip al italianului. Îl târâră afară din luptă, în dosul unei alei, unde se aflau camerele lor.

Gus scutură oamenii de pe el ca pe mătreaţă, bătându-se şi bând în acelaşi timp, în vreme ce un legionar micuţ de la brigada 3 REI se postă la mică distanţă şi izbi în stomacul masiv al gigantului. Când Gus termină sticla de Pernod din care bea, îl lovi uşor pe micuţ. Cu mâna deschisă şi îi rupse maxilarul. Langers era încolţit de şase oameni din unităţi diferite când Gus ajunse la el. Împreună curăţară locul, lăsând în jurul lor sticle sparte şi soldaţi bumbăciţi. Gus avea câteva zgârieturi, iar Langers urla ca un luptător scandinav, cu ochii roşii şi sticloşi. Nu avea să se oprească nici după ce bătaia se va fi terminat şi Gus ştia că jandarmii aveau să vină în curând la faţa locului. Ca o favoare pentru cel mai bun prieten al său îl pocni pe Langers care căzu jos inconştient, îl aruncă pe umăr, înşfacă două fete şi dispăru pe uşa din spate, mulţumit pentru faptul că încă o dată fusese salvarea prietenului său.

A doua zi de dimineaţă „echipajul” ce se prezentase la raport era bolnav şi slăbit… slăbit, dar unit şi pregătit pentru orice le-ar mai fi pregătit zeii războiului.

CAPITOLUL XVI

Colonelul camarad Thich reciti comunicatul de la Giap. Din greşeală lovi cu mâna peste o scrumieră. În timp ce se apleca pentru a o recupera, în picior simţi un spasm de durere, încă o dată blestemă ziua în care îl întâlnise pe Legionar. Doctorii spuseseră că va şchiopăta uşor pentru tot restul vieţii. Filosofic, încercă să se gândească la rană ca la încă o dovadă de loialitate, sacrificii pe care trebuia să le facă pentru cauza revoluţiei.

Reîntorcându-şi atenţia către scrisoare, îşi scărpină involuntar capul şi se lăsă pe spate în scaun. Pereţii întunecaţi ai tunelurilor erau acum familiari, la fel cum fusese casa tatălui său înainte să fie luat în junglă cu Giap. Totul se desfăşura conform planului. Din ceea ce i se raportase ştia că Navarre va face o mişcare curând şi, dacă era la fel de previzibil în viitor ca şi în trecut, în sfârşit aveau să obţină victoria, una care ar înfrânge dorinţa poporului francez de a mai sprijini pe Navarre şi acoliţii săi. Dintr-o sută de surse, puse cap la cap imaginea viitorului, care demonstra încă o dată înţelepciunea planificării metodice şi atente a lui Giap. Proviziile medicale erau stocate, coşciugele erau comandate, muniţia fiind încărcată în lăzi pentru transportul aerian. Toate aceste indicii îi dădeau răspunsuri de care era destul de mulţumit. După ce forţele revoluţionare cuceriseră avanposturile franceze la Na Sam, aceştia nu mai aveau nici o altă cale de acces spre ei. Doar pe calea aerului puteau ajunge, iar vietnamezii exact acest lucru îl doreau. Fără nici o îndoială generalul Navarre avea să facă o mişcare în cel mult o săptămână. Oamenii nu puteau sta într-o asemenea stare de tensiune la infinit. Inamicii veneau şi totul era gata ca să le organizeze o petrecere pe care nu o vor uita prea curând.

Apăreau uşor zorile de zi, aducând cu ele răsuflarea rece de bun venit a unei noi zile, alungând încet greutatea nopţii. Aeroportul din Hanoi zumzăia de activitate şi sunetul motoarelor ce se încălzeau. Langers, Gus şi Dominic îşi potriviră unul altuia curelele paraşutelor, ca să fie în cea mai bună formă. Era inconfortabil ca cineva să îşi prindă gonadele între componentele

echipamentului în timpul deschiderii paraşutei. Ceva de acest fel ar fi putut strica întreaga zi. Cu toţii erau echipaţi cu jachete americane de camuflaj marinăreşti, peste pantalonii francezi de culoarea măslinei. Până şi căştile erau de fabricaţie americană. Armele erau la fel de amestecate ca şi hainele.

Langers privi către cer. Ziua avea să fie senină, cu o vizibilitate completă. Se întrebă ce fel de recepţie aveau să primească în momentul în care aterizau. Dacă Viet Minh-ul îi aştepta pe când erau încă în aer, era ca şi cum ar fi tras în fructele unui pom. Cel puţin ploile se terminaseră. Luna noiembrie în zonele înalte era timpul când nopţile erau reci iar zilele plăcute, dar Langers ştia că şederea lor în vale nu avea să fie la fel.

Hermann îşi potrivi singur curelele dar numai pentru că aveau atât de puţini oameni calificaţi, încât ofiţerul superior trebuia să şi le îngrijească singur. O dată ce rangul îi fusese repus pe umeri, Hermann se reîntorsese la vechea personalitate. Planul lui Gus de a-l înnebuni fusese temporar abandonat în momentul în care începuseră pregătirea pentru operaţiunea viitoare. Acolo spera Hermann că va găsi ocazia să scape de toate problemele sale. Existau multe feluri în care se putea face acest lucru. O grenadă în mijlocul nopţii, în locul în care dormeau. O rafală de mitralieră în spate, în timpul unui atac vietnamez. Cu o plăcere sadică trecea în revistă fiecare metodă de eliminare a celor trei nemernici.

Hermann primi încuviinţarea coordonatorului de zbor şi ordonă plutonului său să se îmbarce pe Douglas C-47. Urcară în avion, fiecare aruncând câte o privire lungă către coada aparatului de zbor, întrebându-se de ce n-o lovise nimeni pe când se pregăteau de îmbarcare[2]. Plutonul lui Hermann era singurul din 2 BEP care pornea în lansarea iniţială. Restul avea să vină mai târziu. Pentru moment erau ataşaţi la 1 BEP. Datorită succeselor din trecut în patrulare şi activitatea de cercetaşi, urmau să fie folosiţi ca grup mobil de tragere, ca să îi ţină ocupaţi pe vietnamezi pe dealuri până ce văile puteau fi asigurate.

La 3600 de metri formaţia de aparate de zbor C-47 se apropiase binişor de ţintă, acoperind cei 270 km de la Hanoi la Dien Bien Phu într-o oră, pe când ultima călătorie a lui Langers durase câteva zile. De pe cer ţara părea înşelător de paşnică. Câmpurile erau întretăiate de lanuri de orez, iar bivolii de apă îşi

[2] Superstiţie aviatică.

croiau drum prin mocirlele dense. Oamenii pescuiau pe marginea râurilor şi izvoarelor, trăgând plase cu peşte din care o parte urma să fie uscat şi transportat în oraşele de pe coastă. Veni apoi şirul de copaci cu coroane bogate, în timp ce trecură peste ceea ce fusese punctul întărit Na Sam. Se mai aflau încă oameni acolo, dar nu francezi. Garnizoana Na Sam fusese evacuată cu succes pe calea aerului. Generalul Giap nu făcuse nici o încercare să intervină asupra transportului aerian, lăsându-l pe Navarre să tragă concluzia că, dacă el dorea, va putea aproviziona şi întări pe calea aerului forţa principală. Iar acum se hotărâse să facă chiar acest lucru.

Formaţiunea de avioane trecu peste un sat montagnard izolat. Localnicii priviră spre cer şi făcură semne ca să îndepărteze răul. De câteva zile stăteau pregătiţi. Deja lucrurile lor fuseseră strânse în legături şi boccele. Dintr-un instinct primar ştiau că acesta nu era un loc în care mai puteau sta. Urmau să se îndrepte spre regiunile îndepărtate dinspre vest, până ce trecea răul ce se profila. Conducând animalele înaintea lor, arătau la fel ca orice trib de acum zece mii de ani, un trib primitiv în căutarea siguranţei.

Colonelul Thich îşi potrivi uniforma kaki, luă tija pe care o făcuse ca să ajute piciorul înţepenit şi merse spre intrarea principalului complex de, tuneluri. Venea Giap. Ziua cea mare începuse. De la agenţii săi aflase că deja francezii sunt pe drum şi, după cum ordonase Giap, nu avea să se opună rezistenţă la aterizarea paraşutiştilor, deşi mulţi dintre comandanţi doreau să îi prindă pe francezi cât mai erau în aer şi să îi măcelărească. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple. Străinilor trebuia să li se permită să se stabilească în vale şi apoi să fie atraşi încet în reţeaua pregătită atât de meticulos pentru ei. Oricine trăgea un singur glonte în timpul primei aterizări avea să fie executat. Toate forţele Viet Minh-ului trebuia să stea ascunse în dealuri.

Dorinţa bruscă de a urina îi cuprinse pe o mie de oameni aproximativ în acelaşi timp, când avioanele începură să coboare la 270 metri deasupra fundului văii ce se apropia. Venind dinspre sud doreau să încerce să îi lanseze în acelaşi tur pe toţi, la câteva secunde unii de ceilalţi. Primii care săreau erau cei ce trebuia să asigure securitatea perimetrului. Restul aştepta câteva minute, până ce vedeau de ce fel primire avea parte forţa de securitate de jos. Dacă totul era liniştit, oamenii rămaşi din 1 BEP săreau conform programului. Lumini roşii se aprinseră în trei

avioane, iar comanda de ridicare şi pregătire se auzi peste zgomotul motoarelor.

Manşele erau gata când oamenii îşi verificară încă o dată echipamentele. Voci îşi strigară numărul la manşă. Douăzeci bine, nouăsprezece bine, optsprezece bine şi aşa mai departe în josul liniei. Cel care coordona paraşutarea oamenilor îşi ridică degetele. Mai erau două minute până la locul lansării. Hermann se îndreptă spre uşă. Ţinându-se strâns cu mâinile de marginile avionului, privi înainte şi văzu la distanţă câteva sate mici în fundul văii cu formă de inimă. Vântul îi biciui faţa în vreme ce zgomotul motoarelor. Acoperi toate celelalte sunete. Simţi o bătaie pe umăr, coordonatorul ţipă „Sări!” şi se trezi căzând, corpul fiind aruncat prin aer de tornada provocată de elicele avionului. Şocul deschiderii vechii paraşute T-7 făcu să îi trosnească şira spinării şi să îi clănţăne dinţii. Se făcu apoi tăcere când avionul se îndepărtă. Deasupra lui, atârnat afară ca becurile de streaşină unui cabaret, era restul plutonului. Fiecare om privi spre pământ, sperând că inamicul nu îi aştepta şi că nici un trăgător de elită nu avea corpul său plutitor în bătaia puştii. Cele şaisprezece secunde cât stătură în aer li se părură minute întregi. Apoi, unul câte unul, începură să aterizeze cum fuseseră instruiţi, cu degetele înclinate în jos, picioarele uşor îndoite, bărbiile în piept. Căzură la pământ şi se rostogoliră, îndepărtându-se de paraşutele lor cât de repede puteau. Eliberându-şi armele, se răspândiră şi se aruncară cu faţa la pământ, în iarba înaltă a câmpului dinaintea liniei copacilor ce îi înconjura.

Gus înjură ca un nebun când luă un contact dur cu solul şi fu răsucit de o rafală bruscă de vânt ce îl târî într-un pâlc de tufişuri de mărăcini. Langers şi Dominic se descurcară mai bine. Ajunseră uşor cu picioarele pe pământ, alergară la Gus şi tăiară corzile pânzelor ce îl acopereau. După pe eliberară masivul om îşi ocupară şi ei poziţiile şi aşteptară să se întâmplă ceva, în timp ce priveau desele păduri prevestitoare de rău. Nimic. Tăcerea domnea peste tot. Nu se trase nici un foc de armă. Lui Langers nu îi plăcu acest lucru. Ştia că vietnamezii erau pe acolo pe undeva. El, mai bine decât oricine altcineva, ştia că inamicul îi supraveghea. Era cumva o cursă? Aveau să aştepte vietnamezii până ce întreaga forţă ajungea pe pământ şi apoi să îi atace într-un asalt general?

Căpitanul aflat la comanda unităţii 1 BEP de la sol aşteptă

câteva minute apoi îi spuse operatorului radio să îi dea receptorul. Avioanelor care aşteptau le transmise că era tăcere şi că urma să îşi extindă perimetrul de acţiune către linia copacilor. Ajungea acolo până ce se apropiau ele şi dacă ceva nu era în regulă mai aveau încă timp să anuleze restul lansărilor. Aceasta nu era însă o idee care îi plăcea, pentru că însemna că puţinii oameni de la sol erau pe cont propriu, fără nici un sprijin, cu excepţia unei singure formaţii de bombardiere care nu ar fi putut face mare lucru, decât să îi acopere pentru un timp scurt, până ce trebuia să se întoarcă acasă pentru realimentare. O dată ce plecau, era puţin probabil că va supravieţui prea mult timp cineva din paraşutarea iniţială. Semnalând plutonului său să înainteze spre copaci, dădu receptorul înapoi operatorului, verifică dacă piedica puştii sale mitralieră Mats-49 era ridicată şi o luă înainte. Plutoanele din celelalte două avioane care săriseră o dată cu el făceau acelaşi lucru. Unul se poziţionă pe fiecare latură a văii, iar unul rămase pe câmp ca să asigure foc de acoperire în caz de nevoie.

O mulţime de ochi îi privea din munţi. Generalul Giap coborî binoclul cu lentile Zeiss etalând o faţă plină, frumoasă, ce exprima inteligenţa. Scund, îmbrăcat cu o uniformă curată de culoare kaki, la fel ca Thich, era un bărbat dur, dedicat total cauzei sale şi lui Ho Shi Minh. Şobolanul francez băgase capul în cursă ca să miroasă brânza, dar avea să mai treacă ceva timp până ce intra şi cu restul corpului. Lasă-i să construiască fortificaţii şi buncăre, să întindă sârmă ghimpată şi să ridice corturi. Lasă-i să ocupe cu totul această vale şi apoi încet-încet va aplica asupra lor o presiune căreia trebuia să i se răspundă, făcând imposibilă evacuarea văii şi, în cele din urmă, forţându-i pe francezi să recunoască înfrângerea în faţa asiaticilor. Mândria franceză era arma lui secretă. Acest lucru îi va îngropa în locul acesta izolat, singuratic, fără nici o valoare. Giap parcursese trei sute douăzeci de kilometri de la cartierul său general din nord doar ca să asiste la preludiul ultimelor planuri orchestrate. Putu vedea cum restul aparatelor de zbor acopereau acum cerul cu paraşute. Se întoarse către Thich, arătându-i unul din rarele zâmbete de aprobare.

— Bătrâne prieten, ne-am descurcat bine în această zi. Urmează cu stricteţe ordinele mele şi vom avea nu numai Vietnamul, dar tot sud-estul Asiei va fi domeniul nostru. Şi o dată ce vom avea resursele a o sută de milioane de oameni, cine ştie

unde vom putea ajunge cu revoluţia noastră. Lumea este deschisă şi sfâşiată. Democraţiile vestice s-au săturat de război şi au spiritul bolnav. Putrezesc în propria moliciune a sufletului. Noi suntem noua ordine a acestui secol. Schimbarea se apropie, schimbarea poate veni numai de la revoluţie. Supraveghează valea mea. Acum trebuie să plec, pentru că sunt multe, alte lucruri care îmi solicită atenţia. Dar mă voi întoarce şi voi fi cu tine când bătălia va începe.

Primul *Bataillon Etrangere des Parachutistes* era pregătit, aşezându-se în evantai, asigurând punctele cheie. Pe dealuri totul era tăcut, aşa cum era cerul acum gol. Erau singuri, dar nu intenţionau să rămână astfel mai mult decât era nevoie. În mai puţin de o oră deja începuseră să cureţe câmpul pentru un teren de aterizare. Lucrară cuprinşi de febră, ştiind că această singură bucată de pământ era unica legătură cu lumea de afară şi singura şansă de supravieţuire dacă vietnamezii îi loveau în forţă. Urma o noapte lungă înainte de primul răsărit, când mai mulţi fraţi de arme urmau să fie aduşi cu avionul ca să li se alăture. Cu ajutorul celorlalţi, terenul de aterizare putea fi deschis traficului, iar o serie de adăposturi aveau să fie ridicate în câteva zile. O dată ce terminau de făcut aceste lucruri, atunci vietnamezii nu aveau decât să vină în vizită, pentru că ei erau *Legion Etrangere.*

Thich îşi luă rămas bun de la comandantul său şi se întoarse la locul din care putea privi acţiunile inamicului din vale. Concentrând lentilele pe un grup de oameni reperă unul care, chiar şi la distanţă, avea dimensiuni monstruoase. Avu brusc un sentiment dezgustător. Se afla prea departe ca să vadă bine trăsăturile particulare dar unul dintre oamenii care stăteau lângă individul masiv avea ceva care îl nelinişti. Tulburat de ceva ce nu putea exprima, luă binoclul de la ochi şi plecă la o întâlnire cu unul dintre ofiţerii de stat major ca să hotărască cursul acţiunii pentru următoarele câteva zile.

Generalul Henri Navarre era foarte entuziasmat că paraşutarea se desfăşurase atât de bine şi că oamenii săi se stabileau cu o asemenea rapiditate în vale. Spuse în seara aceea ofiţerilor de la club:

— Dien Bien Phu va fi lovitura majoră a acestui război. Vă garantez că îl vom deţine şi îl vom folosi ca o nicovală pe care vom zdrobi forţele lui Giap şi ale ţăranilor săi.

Ofiţerii de faţă ridicară paharele în semn de salut, plini de

admiraţie pentru general şi pentru planul său. Dien Bien Phu putea fi gloria ce va încorona armata franceză, nu numai una ce va intra în cărţile de istorie ca exemplu de curaj şi devotament ale soldatului francez. Avea de asemenea să demonstreze lumii o dată pentru totdeauna că toate armatele Franţei erau o forţă de renume. *Vive La France! Vive la Guerre!*

CAPITOLUL XVII

Întăriri sosiră aproape în fiecare zi, adăugându-se forţei de luptă iniţiale. Munca era nesfârşită. Puncte întărite se ridicară la încrucişarea cu zonele de tragere, fiecare primind un nume de fată. La nord era Gabrielle, apoi în sensul acelor de ceasornic Beatrice, care acoperea poteca dintre munţi până la Râul Negru. Iar peste drumul de sud spre Na Sam, Isabelle, apoi Claudine urmată de Lalaine.

În timpul primelor săptămâni, patrulele franceze ţinură drumul deschis deşi nu era dobândit, aşa cum credeau ei, prin forţa armelor, ci datorită ordinelor lui Giap. Ambuscadele minore începură să crească în frecvenţă, dar niciodată atât de sever încât să stânjenească munca de construcţie. Giap ştia că nu era bine să îi facă pe francezi suspicioşi neoferindu-le nici un fel de opoziţie. Pur şi simplu totul avea să fie incredibil.

Giap începu să crească presiunea din ce în ce mai mult. Patrulele de apărători căpătară o zonă de acţiune mai mică în asigurarea rezistenţei. Drumurile erau minate şi întrerupte lăsând garnizoana să depindă în totalitate de aprovizionarea pe calea aerului. Până la sfârşitul junii ianuarie, Giap prinsese în urzeala sa douăsprezece batalioane de la 1 DBE, 2 şi 3 REI şi 1 BEP. Dădu încă o lovitură de maestru înainte de a-şi întoarce întreaga atenţie spre Dien Bien Phu. Ştiind că Navarre întotdeauna se aşteptase să invadeze Laosul, trimise unităţi din mult preţuita sa divizie 316 spre Luang Prabang, depăşind garnizoana franceză de la Moung Khoua. Pe data de şaptesprezece februarie elementele din avangardă din 316 ajunseră aproape de Luang Prabang. Navarre procedă aşa cum se aşteptase Giap şi trimise cinci batalioane să apere oraşul, batalioane care, deci, nu puteau fi trimise în Dien Bien Phu. Generalul vietnamez le ţinu acolo ocupate un timp, apoi ordonă diviziilor sale să se înapoieze. Avea mai mare nevoie de ele, acum că îşi făcuseră datoria în Laos. Dădu ordine ca un număr finit de arme să fie introduse în luptă, dar nu cu toată puterea. Nu sosise încă timpul. Trebuia să obosească inamicul şi să îl

priveze chiar şi de confortul somnului. Le măcina nervii până ce fiecare om era extenuat. Oamenii în asemenea stare fac greşeli, iar acum Giap avea timpul de partea lui.

Pentru moment plutonului lui Langers i se atribuise Beatrice, acolo unde se afla cantonată vechea sa unitate 13 DBE. Patrulele circulau după ceas, mai ales noaptea, folosind întunericul să se deplaseze după stilul pieilor roşii ca să caute poziţiile inamicului. Întindeau capcane proprii, mine, apoi se întorceau în siguranţa propriului hotar de sârmă ghimpată, înainte să îi găsească vietnamezii.

Când nu erau de patrulă, săpau. Langers şi ceilalţi excavau constant şanţuri noi, umpleau saci de nisip, construiau buncăre sau întindeau noi garduri de sârmă. Iritaţia de la subraţ îl mânca. Transpiraţia şi murdăria constantă, care se adunară înmiitele jachetei sale, transformară firele de păr în mici ferăstraie, zgâriind pielea un milimetru de fiecare dată când se mişca. Gus, stătea în colţul unui perete de saci de nisip, omorând păduchi cu unghiile sale groase. Din când în când căuta în masa întunecată de păr de pe piept şi braţe, scărmănându-se ca un babuin. Apoi, când găsea prada îl ridica să îl vadă toată lumea şi exclama triumfător:

— Iată, acum am demonstrat încă o dată invincibilitatea legionarilor în faţa forţelor perfide ale Indochinei.

Cu o bucurie răutăcioasă strivea apoi micuţa bestie între unghii.

— Aşa să moară toţi cei care neagă locul nostru de drept în această ţară, unde ar trebui să ni se permită să violăm, să jefuim şi să prădăm fară impedimente.

Ajuns în acest moment îşi atingea nasul cu degetul şi şoptea parcă unui conspirator:

— Ştii că violul şi jaful curăţă coşii, nu?

Langers văzuse această rutină de prea multe ori în Rusia ca să mai fie impresionat, iar Dominic doar zâmbea răbdător la glumele răsuflate ale prietenului său păros, continuând să ascută cuţitul de tranşee. Cele mai multe dintre frumoasele trăsături ale lui Dominic păliseră şi părea cumva mai mic în înălţime. Ochii erau duşi în fundul capului şi arzători. Cu fiecare zi se apropia mai mult de muchia de cuţit. Slăbea şi nu mai putea dormi. Totuşi zâmbea şi aproba dând din cap ceea ce făcea Gus şi continua să îşi ascută cuţitul.

Langers începuse să se îngrijoreze. Văzuse prea mulţi oameni

cu aceeaşi expresie în ochi, ochi care reveneau la viaţă numai când ucideau. Dacă nu erau atenţi, Dominic avea să fie omorât. Începuse să îi placă prea mult ceea ce făcea. Devenea iritabil dacă i se respingea dreptul de a merge de patrulă în fiecare noapte. Oboseala face ravagii pentru fiecare persoană în alt mod, iar în ceea ce îl privea pe italian, ea planta seminţele nebuniei. Ca să mai poată trăi, trebuia să se hrănească din propria putere. În fiecare noapte mânca încă puţin din sine şi în fiecare zi rămânea mai puţin din vechiul Dominic.

În noaptea de treisprezece martie, Giap dădu ordinul de atac. Începea marea bătălie. Artileria sa deschise focul cu toată puterea. Două sute de arme îşi revărsară şuvoiul de foc peste vale în timp ce oamenii începură asaltul. Avea acum cincizeci de mii de luptători sub comanda sa, împotriva a unsprezece mii de francezi. Primul obiectiv era bastionul Beatrice şi oamenii din 13 DBE. Cucerirea zonei Beatrice era vitală pentru artilerie. Dacă putea monta mitraliere pe creastă, un foc direct putea fi aţintit spre inima taberei principale. În plus, dorea să facă un exemplu din divizia 13. Când brigada debarcase în Indochina, era aproape în totalitate germană. Acum era aproape de jumătate vietnameză. Celor care îi serviseră pe francezi avea să le arate ce soartă îi aşteaptă. Nici un legionar vietnamez nu trebuia lăsat în viaţă. Cu mare satisfacţie dădu ordinul pentru *gros canons* să tragă.

Lumea se prăvăli pe ei. Gus se ridică din dărâmăturile unui cuib de mitralieră care servise drept casă pentru el şi prietenii lui. Ridică un butuc mare pe umeri să permită astfel lui Langers şi Dominic să se târască afară. În jurul lor flăcări luminau cerul nopţii în izbucniri de lumină ce ardeau ochii. Barajul continuă să se rostogolească înainte şi înapoi peste avanpost, făcând spărturi în gardul de sârmă şi croind căi de acces prin terenurile minate pentru valurile de „Voluntari ai Morţii” ai Viet Minh-ului, care avansau. La ora şase şi zece minute comandantul zonei Beatrice ceru ca armele franceze coordonate de colonelul Piroth să tragă spre poziţiile lui. La ora şase şi treizeci de minute el şi personalul său muriră în urma unei lovituri directe asupra buncărului în care se aflau. Alte atacuri se organizară în acelaşi timp în zonele Lalaine şi Gabrielle astfel ca acestea să nu poată oferi ajutor în Beatrice, principalul obiectiv al vietnamezilor.

Hermann era un imbecil, dar şi un soldat dur. Alergând aplecat aruncă o puşcă mitralieră către Gus şi îi spuse să treacă la

treabă. Langers căută prin molozul buncărului, îşi găsi arma Mats-49, înşfacă muniţie suplimentară şi se aruncă în spatele a ceea ce mai rămăsese dintr-un perete. Dominic lucra ca încărcător pentru Gus. Şocul iniţial al barajului se ridica acum ca să permită infanteriei vietnameze să avanseze. Răzbunători, legionarii din 13 DBE ieşiră din ascunzătorile lor să înfrunte valul uman de feţe orientale ce curgea spre ei. Ignorând rănile, folosiră corpurile propriilor răniţi şi morţi pe care le aruncară în partea de sus a barierelor de sârmă ghimpată, apoi le folosiră ca pe nişte poduri peste care trecură. Din trei părţi vietnamezii năvăliră peste orice obstacol dintre ei şi obiectivul lor. Luau Beatrice în această noapte sau mureau în încercare. Câteva sute pieriră în primele cinci minute. Langers încercă să îşi aleagă ţintele, dar nu avea nici un rost. În nici un caz nu putea să rateze. Gus seceră cu arma dintr-o parte în alta ca o coasă, uşoara mitralieră doborând la pământ oamenii în grupuri, în vreme ce Dominic continua să alimenteze cu muniţie.

Urletele ce le anunţară sosirea se auziră din două părţi ale taberei. Fără să li se spună, legionarii din Divizia 13 îşi fixară baionetele, în timp ce primul val de inamici ajunse în perimetrul exterior. Ieşind din tranşee şi gropi, legionarii îi întâmpinară cu o barieră de oţel. O mie de lupte individuale începură în lumina arzătoare a focurilor.

Gus îşi ridică mitraliera. Nenorocita de armă se blocase şi nu avea timp să o repare. Răsuci arma de nouă kilograme ca pe o bâtă, zdrobind cutia craniană a unui vietnamez *Dai Ui.* Căpitanul inamic muri, dar în spatele lui veniră încă patru drept spre buncăr. Langers mai elimină doi oameni înainte să termine muniţia şi, ca şi Gus, nu mai avu timp să o reîncarce. Folosind lecţiile învăţate în Rusia, folosi unealta de săpat tranşee ca să îl înjunghie pe unul. Trebui să ţină la pământ corpul ce încă tresărea, ca să scoată lama ascuţită a lopeţii din pieptul victimei. Dominic nu mai aşteptă să ajungă la ei următorul. Sări peste marginea şanţului, uitând în focul bătăliei că singura sa armă era cuţitul. Îşi lăsase puşca în urmă. Parând ca un baletist se feri de o baionetă rusească şi tăie gâtul omului când trecu pe lângă el. Porni apoi după alţi doi pe care îi văzuse atârnaţi în sârmă. Când îl văzură vietnamezii venind o rupseră la fugă înapoi, lăsând înfipte în sârmă largi porţiuni din piele. Alergară înapoi pe unde veniseră doar ca să fie împuşcaţi imediat de propriii ofiţeri.

Hermann arunca grenade ca un nebun, cât de repede putea

scoate cuiele. Echipajele din gropile mortierelor îşi fixară armele astfel încât proiectilele reactive să zboare drept în sus, după care să cadă la câţiva metri de poziţiile lor. Trebuia să se regrupeze în spate şi aruncară grenade pe ţevile mortierelor ca nu cumva să le ia vietnamezii.

Ordinul unui maior Viet Minh de a lua prizonieri provocă o altă năvală a vietnamezilor în buncărul în care Langers se afla împreună cu ceilalţi. Nu mai ieşiră cu viaţă de acolo. Oamenii micuţi încercară să se caţere pe Gus, ca păduchii în părul de pe spate şi piept. Îi dădu jos scuturându-se şi le rupse gâturile cu labele mari. Sângera dintr-o mulţime de tăieturi. Dominic şi Langers îi măcelăreau pe aceia pe care nu îi omora Gus. Corpurile vietnamezilor morţi, la fel ca şi cele ale unora care nu erau chiar morţi, fură ridicate deasupra sacilor de nisip ca să le ofere o siguranţă suplimentară. Gloanţele mitralierelor propriilor camarazi puseră capăt plânsetelor de milă ale răniţilor Viet Minh-ului.

Dinspre peretele de nord se auzi ordinul „*Reculez*”, spunându-le să se retragă. Vietnamezii se aflau în mijlocul lor. Oamenii lui Giap intraseră într-un număr atât de mare, încât dacă armele terminau muniţia sau se blocau, posesorii lor trebuia să lupte cu ce le venea la mână. Aşa cum se întâmplase de atâtea ori pe frontul din Rusia, erau mult prea mulţi de omorât. O tranşee întreagă de legionari fu atacată de sute de vietnamezi care literalmente îi îngropară sub corpurile lor. Mulţi dintre ei, în dorinţa de a ucide, activau grenade de mână şi le ţineau lipite de corp în timp ce se repezeau asupra mult urâţilor legionari. Mureau, dar îşi atingeau scopul. O altă breşă se spărgea în linie şi încă o mie de camarazi se scurgeau într-un torent de sânge.

O grenadă de fabricaţie chineză explodă, speriindu-l pe Dominic. Gus îl ridică pe italian aruncându-l pe umăr în timp ce alerga. Înşfăcând mitraliera din mers se retrase spre o groapă de mortier aflată la douăzeci de metri în urmă, sub focul acoperitor al lui Langers. Vietnamezii îi împinseră pe inamici înapoi pas cu pas şi fiecare dintre ei plăti cu moartea. Oamenii stăteau adunaţi în pâlcuri, închişi, în lupta morţii. Operatorul radio al Diviziei 13 ceru cu frenezie un sprijin armat mai mare din partea celorlalte avanposturi. Nu primiră prea mare ajutor. Aveau propriile probleme de rezolvat. Folosindu-şi arma Walter P-38, operatorul omorî trei vietnamezi care năvăliseră pe uşa buncărului său, înainte ca o rafală din puşca PsH-41 a unui cercetaş să îi

ciuruiască pieptul şi să zdrobească radioul. Balanţa bătăliei se înclina când într-o parte, când în cealaltă, dar greutatea atacului Viet Minh-ului nu putea fi negată. Pentru francezi fiecare minut care trecea însemna mai puţini oameni care să reziste tăvălugului uman ce venea peste ei. La sfârşit mai deţineau un singur buncăr pe peretele de vest.

Gus îl făcu pe Dominic să îşi recapete cunoştinţa şi trecură din nou la treabă. Langers omorî doi vietnamezi aflaţi în spatele lui Hermann. Chiar dacă nu îl putea suporta pe nenorocit, aveau nevoie de fiecare om. Hermann nu gândi nimic despre acest lucru. Alte lucruri îl preocupau, de pildă să sugrume un sergent al Viet Minh-ului.

Dându-şi seama în cele din urmă că nu avea nici o şansă, Hermann îl strigă pe Langers şi pe ceilalţi ca să îl urmeze. Sărind peste cadavre alergară spre gardul de sârmă, căutând la lumina strălucitoare a flăcărilor micile semne colorate ce arătau drumul sigur afară din tabără. Târându-se şi împiedicându-se trecură peste corpuri, neavând timp să îi omoare pe vietnamezii răniţi. Puzderie de gloanţe şi grenade le urmări fuga. De un lucru erau siguri, acela că tabăra era condamnată. Nu puteau face nimic pentru a-i salva pe camarazii rămaşi în urmă. Chiar în acel moment erau trecuţi prin baionete în timp ce Viet Minh-ul le prăda corpurile, luând tot ce se putea folosi. Trupurile fură dezgolite de uniforme şi bocanci, iar inelele tăiate de pe degete umflate. Aproape 300 de oameni muriră din 13 DBE. Dar aproape 200 reuşiră să scape. Se îndreptară spre gardul de sârmă ce înconjura terenul de aterizare, răspunzând somaţiilor santinelelor ce stăteau cu degetele pe trăgaci, cu blesteme, în timp ce se târau pe sub gard. Doi oameni aflaţi în spatele lui Gus săriră în aer din cauza propriilor mine. Patru polonezi muriră pentru că nu răspunseră suficient de repede somaţiilor în limba franceză. După ce îi recunoscură, ceilalţi îi traseră peste margine.

Puţine întrebări se puseră referitor la ce se întâmplase. La lumina flăcărilor văzură cum e ridicat steagul roşu al Viet Minh-ului. Beatrice căzuse. Prima victorie îi aparţinea lui Giap, dar plătise scump pentru ea. Aproape 2000 din propriii oameni. Îşi trimiseseră spiritele la strămoşi şi cam tot atâţia se întoarseră în spitalele din munte cu răni.

Cu gurile uscate, inimile bătând nebuneşte, supravieţuitorii acceptară recunoscători gamelele oferite. Gus se ridică şi privi în jur ca să vadă cine mai rămăsese. Îi aruncă lui Hermann o privire

dispreţuitoare şi spuse:

— Văd că mai eşti încă cu noi. N-am noroc deloc.

Hermann era prea obosit ca să răspundă. Se întinse pe podeaua unei vizuini de vulpe. Îşi va aminti insulta mai târziu. Acum îi era greu să şi respire.

Atacurile terestre continuară până în zori, apoi artileria Viet Minh-ului intră în acţiune. Ţinta favorită, ca de obicei, se dovedi a fi terenul de aterizare. Focul continuu presără gropi de obuze pe pistă, orice încercare de aterizare a vreunui aparat de zbor devenind extrem de hazardată. Echipe de muncitori indigeni şi legionari munciseră la nesfârşit ca să îl ţină deschis. Nu mai exista acum cale de ieşire. Erau blocaţi. Singura lor speranţă putea veni numai de la lumea de afară, dar tot ceea ce avea să facă lumea era să stea şi să privească. Numai patru oameni din plutonul pe care îl paraşutaseră iniţial supravieţuiseră în acea noapte.

Două zile mai târziu li se ordonă să meargă la Isabelle ca înlocuitori. Lui Hermann nu îi plăcu prea mult ordinul. Isabelle era cea mai îndepărtată zonă de terenul de aterizare. Dacă cineva avea să scape cu viaţă, cu siguranţă nu se va întâmpla acest lucru acolo. Terenul de aterizare era singura cale de ieşire. Din când în când tot mai reuşeau să îi evacueze pe cei răniţi. Hermann se gândi la avantajele unei răni făcute chiar de el, apoi respinse ideea. Ţinea prea mult la propriul corp ca să îl poată vătăma în vreun fel.

La Isabelle, Hermann lăudă posibilităţile celor trei supravieţuitori ai săi, spunând că erau cei mai buni cercetaşi din Legiune. Lauda sa nu era destinată să le facă vreun bine. Tot ceea ce dorea Hermann era ca aceştia să fie împuşcaţi şi patrulele de noapte erau cea mai bună modalitate de a face acest lucru fară ca el să aibă de suferit, pentru că nu urma să meargă cu ei.

Un tânăr vietnamez slab şi musculos, numit Xuan, se ataşă de cei trei legionari. Făcuse parte din compania de voluntari *indigene* care sosise săptămâna trecută. Fusese trimis ca curier la Isabelle şi rămăsese acolo de îndată ce căpitanul Boissy aflase că odată locuise în această zonă şi cunoştea terenul. Părea logic faptul că, dacă urma să îi trimită pe cei trei oameni din grupa lui Hermann în cercetare, aveau nevoie de ajutorul unuia ca Xuan. Singurul avantaj pe care îl avusese atacul asupra zonei Beatrice era acela că îl scosese pe Dominic din nebunia sa progresivă.

Aceleaşi lucruri care îl înnebuniseră, acum îi băgaseră minţile în cap. Ca de obicei, lui Gus îi era foame.

CAPITOLUL XVIII

În timpul celei de-a treia săptămâni a lunii martie, între apărători începu să se intensifice senzaţia că lucrurile nu mergeau atât de bine precum păruse. Mai ales când pe data de cincisprezece martie, după căderea zonei Beatrice, colonelul Piroth, responsabil cu artileria de apărare, se scuză pentru eşecul său în faţa armelor Viet Minh-ului şi apoi îşi detonă o grenadă lipită de corp.

Spionajul îşi formase în cele din urmă o idee destul de apropiată de realitate referitoare la posibilităţile vietnamezilor, raportând că stocaseră cantităţi uriaşe de muniţie pentru mortierele şi armele antiaeriene ale artileriei, cantităţi mult mai mari decât se crezuse că pot strânge. Iar acum aveau posibilitatea să controleze toate căile de acces spre Dien Bien Phu, pe uscat sau aeriene. Nimic din toate acestea nu îi surprinse pe cei aflaţi în vale. Lucrurile deveniră foarte clare pentru generalul Cogny, când într-o vizită la generalul Navarre, avionul său fusese atacat cu un foc constant şi intens de arme 105 vietnameze, care distruseseră alte câteva avioane. Reuşise să scape ca prin urechile acului.

În spatele primelor culmi muntoase, generalul Giap îşi privi planurile la lumina unei lămpi cu petrol. Se afla împreună cu Thich şi ofiţerii lui într-un buncăr subteran, unul din seria de tunele de serviciu. Giap jură că de astă dată va învinge. Era locul şi momentul potrivit. Mai făcuse o dată greşeala de a încerca să lupte înainte să fie pregătit. Rezultatele acestui lucru fuseseră dezastruoase, dându-i înapoi cu mulţi ani în planurile de război. Nu avea să mai facă aceeaşi greşeală de două ori. Lecţia învăţată cu mulţi ani în urmă i se imprimase în fiecare gând. Dacă nu interveneau americanii, aici va câştiga. Cunoştea personalitatea franceză şi reticenţa cu care priveau tacticile noi. Se adaptau foarte încet la schimbare. Germanii dovediseră acest lucru. Avea să folosească acele slăbiciuni provocate de mândrie şi încăpăţânare ca să îi secătuiască de puteri. Trebuia să plătească pentru violarea acestei ţări şi a poporului ei.

Langers se întrebă cât sânge va costa Franţa deţinerea acestei inutile proprietăţi. Înaintă, se înclină încet, puşca sa mitralieră Mat-49 ţinând-o în faţă, gata de tragere. Căldura nopţii se resimţea într-un mod deosebit, aşa cum numai la tropice se poate întâlni. Producea o îmbâcseală grea, umedă, care secătuia puterea şi amorţea simţurile. Transpiraţia curgea liberă pe corp, sarea îmbibându-se în uniformă, desenând propriile linii de camuflaj. Chiar în faţa lui se afla Xuan. Silueta lui slabă se deplasă înăuntrul şi în afara umbrelor nopţii, amestecându-se câteva clipe, până la dispariţie, cu trăsăturile mai întunecate ale copacilor şi tufişurilor, ca să apară apoi, pentru o secundă, când lumina lunii pătrundea prin baldachinul de frunze de deasupra capetelor lor.

Era o misiune de recunoaştere, nu o patrulă a morţii. Trebuia să evite, pe cât posibil, acţiunea. Căpitanul Boissy de la 1 BEP îi ordonase lui Langers să încerce să localizeze zona dinspre care va veni următorul atac de la înălţime, care să îi nimicească.

Xuan înaintă încet dar ferm, aplecându-se ca să se ferească de ramurile înalte ale tufişurilor şi de crengi. În spatele lui Langers era Dominic, foarte priceput la uciderea fără zgomot. Langers şi Gus ştiau de cariera lui la circ, dar nu ştiau ce anume îl adusese în acel loc. Moartea a două partenere, în timpul spectacolului său, îl determinase să accepte ospitalitatea Legiunii, ca să evite întrebări stânjenitoare referitoare la viaţa amoroasă.

După ce părăsiseră propriul perimetru, descriseseră un semicerc, iar acum se aflau la aproape trei kilometri nord-est de avanpostul lor, în pădurile dinspre zona Isabelle şi fortificaţiile de la Dien Bien Phu. Langers sâsâi încet ca să îi atragă atenţia lui Xuan şi îi făcu semn să caute un loc în care să se odihnească puţin. Xuan îl conduse fără greşeală spre un loc unde aveau vedere clară asupra văii Dien Bien Phu, de sub ei. Puteau de asemenea să privească flashurile cercetaşilor vietnamezi ce trăgeau focuri de avertisment. Langers scoase binoclul din husă şi îl puse la ochi. Scană încet zona, cercetând poziţiile inamice şi însemnându-le pe hartă. Mulţumită nopţii clare şi lunii pline, puterea suplimentară a binoclului îi permise să observe clar tot ceea ce nu era ascuns de copaci şi tufişuri. Un om putea afla multe doar dacă stătea într-un loc şi privea. Dacă ştia să analizeze ceea ce vedea, puţine lucruri puteau însemna mai mult decât păreau. Dominic rămase puţin în urma lor, mai jos pe deal, într-un pâlc de tufişuri, ca să se asigure că nu fuseseră văzuţi sau

urmăriţi. Dură ceva timp, dar în cele din urmă Langers zări ceva ce părea important. Un şir de vietnamezi ieşi dintre copaci, traversă un luminiş aflat la câteva sute de metri mai jos de ei şi se îndreptă spre joncţiunea dealurilor dintre ceea ce fuseseră satele Ban Ten şi Ban Nhong Nhai. Îi făcea interesanţi era faptul că purtau tărgi, iar Langers văzu cum câţiva dintre ei aveau atârnaţi în curelele de umăr rucsacuri, îşi notă direcţia lor şi îi arătă lui Xuan. Ridică mâinile, arătă un deget şi atinse cu el ceasul. Xuan dădu din cap aprobând ordinul nerostit şi porni în josul dealului, după purtătorii de tărgi. Langers trebuia să îşi confirme suspiciunea, dar pentru moment tot. Ceea ce putea face era să aştepte. Îi dăduse lui Xuan o oră, înainte să se întoarcă. Dacă nu se întorcea în acest timp ei urmau să plece şi să spere că Xuan va reuşi să se întoarcă în zona Isabelle pe cont propriu.

Un bubuit provocat de om făcu să răsune dealurile în timp ce un baraj de artilerie vietnameză aruncă un val de distrugere asupra bazei principale. I se dădu un răspuns similar din partea armelor grele ale decedatului colonel Piroth. Fiecare traseră câte trei salve, apoi se făcu tăcere ca să lase armele mai mici să îşi încerce şansa. Mortiere de 81 şi 60 mm din ambele părţi aruncară proiectile dintr-o parte în alta în întuneric, în vreme ce cercetaşii lor încercau să localizeze poziţiile inamicului. Urmăriră dâra slabă a focului lăsată de încărcăturile arzânde ale cozilor mortierelor ce zburară tăcute pe deasupra pământului, lovindu-se mohorâte fie în tufişuri, fie în buncărul de saci de nisip. Un ţipăt depărtat veni de pe dealul unde lovise una din bombe, apoi se făcu din nou linişte, fiecare parte aşteptând următorul eveniment.

După zece minute, Langers pocni degetele de două ori, semnalându-i lui Dominic să urce. Italianul se târî pe burtă şi veni lângă Langers. Chiar şi în întuneric dinţii lui Dominic păreau de două ori mai albi şi mai bine aranjaţi decât ar fi avut dreptul un alt om. Nu întrebă unde era Xuan şi nici nu îi păsa. Ştia că Langers făcea ceea ce era bine. Îşi pusese întrebări referitoare la sergentul său de mai multe ori. Deşi omul luptase alături de germani, nu părea să fie unul dintre ei şi vorbea şi italiana, deşi uneori folosea fraze care erau foarte vechi. Avea, de asemenea, un accent pe care nu îl putea localiza. Însă mulţi oameni care vorbeau mai multe limbi aveau accente care rezultau din amestecarea limbilor pe care le cunoşteau.

O pasăre de noapte ţipă undeva. Plânsetul se stinse în ceva ce păru ca râsul unei femei isterice. Un fior le străbătu trupurile, acum că stătuseră nemişcaţi destul de lung timp ca să se elibereze de căldura eforturilor lor. O adiere de vânt trecu peste ei, răcorindu-le pielea. Dominic îşi supse dosul dinţilor dorindu-şi ca în acel moment să se afle la Roma, pe Via Veneto, bând cafea şi privind fetele cu şoldurile rotunde ale Romei trecând pe lângă el. Femeile astea orientale aveau fundul prea mic pentru ca un bărbat să îl poată apuca bine cu mâna. Dori să simtă din nou plinătatea unei europence mature.

Langers se uită la ceas. Xuan mai avea la dispoziţie încă douăzeci de minute, după care trebuia să plece. Nu îi plăcea să stea prea mult în acelaşi loc. Întotdeauna avea mintea mai limpede când se afla în mişcare. Se întoarse către locul în care putea privi bine umbrele întunecate ale muntelui din spatele său. Faţa sa atinse puşca mitralieră. Mirosul uleiului de armă nu era neplăcut. „Ai grijă de armele tale şi ele vor avea grijă de tine”, îşi zise el. Umbra întunecată ce se ridica în spatele lor era locul din care pornise focul artileriei vietnameze. Îşi dori să îi poată repera cu precizie, dar vietnamezii erau inteligenţi şi în cea mai mare parte a timpului trăgeau de pe partea opusă a muntelui, astfel încât focul de la ţeava armei să nu poată fi văzut uşor. Îşi schimbau locul destul de frecvent. O singură trosnitură îl făcu să îşi întoarcă capul. Ochii încercară să străpungă întunericul căutând sursa zgomotului care se repetă. Respiră puţin mai uşurat, coborî arma, continuând însă să fie pregătit de tragere, dacă era nevoie. O siluetă întunecată se desprinse de trunchiul unui copac mango şi se apropie cu agilitate de el. Xuan se întinse lângă el. Langers simţi mirosul transpiraţiei lui în timp ce omuleţul încercă să îşi recapete răsuflarea. Vorbiră în şoaptă. După ce Xuan termină de raportat, Langers făcu semn şi celorlalţi să înceapă călătoria de întoarcere spre siguranţa îndoielnică a zonei Isabelle. Mai aveau încă două ore până în zori. Nu dorea ca răsăritul de soare să îi prindă în afara poziţiilor. Dominic îşi reluă locul în coada minicoloanei în vreme ce Xuan o conduse din nou, folosind de data aceasta o altă rută decât cea pe care veniseră. Era mai înţelept să nu folosească aceeaşi cale de două ori, dacă acest lucru putea fi evitat. Mai devreme sau mai târziu drumurile bătute erau moarte sigură. Cu toţii ştiau acest lucru şi nu protestară când drumul întoarcerii se dovedi a fi mai dur decât cel pe care veniseră.

Cea mai delicată parte a misiunii lor era aceea a apropierii de propria limită de sârmă ghimpată. Atunci aveau şansa cea mai mare să fie detectaţi de vietnamezi şi, dacă nu se identificau suficient de repede, riscau să fie împuşcaţi de proprii oameni. Nu era neobişnuit ca Viet Minh-ul să ştie parolele. Le aflau prin torturarea prizonierilor şi le foloseau ca să se apropie de gardul de sârmă ghimpată. Şi apoi, Hermann era de gardă în seara aceea şi Langers bănuia că va profita de ocazie ca să exagereze puţin în momentul apariţiei lor. Se întâmplase de mai multe ori ca membrii unei patrule să fie împuşcaţi de propriii camarazi la întoarcere.

Se opriră câteva clipe ca să îşi recapete suflul la marginea unui pâlc de bambuşi. Langers îi trimise apoi pe fiecare să vadă dacă vreun vietnamez se afla în apropierea lor. În cinci minute se întoarse fiecare, clătinând din cap, a negaţie. Nu văzuseră nimic, ceea ce nu însemna decât că vietnamezii erau bine ascunşi.

Aveau să se întoarcă pe partea estică a taberei şi Langers speră că apărătorii înţeleseseră bine semnalele. De data aceasta preluă el conducerea. Dacă îl lăsa pe Xuan în frunte, patrula ar fi putut deveni iritată. Dominic se aşeză lângă Langers şi părăsiră târându-se pe burtă zona bambuşilor, prin iarba înaltă, până ajunseră la şanţul ce ducea în vadul râului. Langers îşi dori să fi avut protecţii pentru coate şi genunchi. Mersul târâş din ultimele zile le provocase răni ce se infectaseră.

Mai aveau 200 de metri de mers, dintre care 50 până ce ajungeau la râu. Încremenind pe loc, Langers adulmecă în aer. O adiere dinaintea răsăritului îi adusese la nas un miros suspect. Mirosul de *nouc man!* - sosul iute de peşte – fără de care nici un vietnamez care se respectă nu ar lua masa. Cum Xuan se afla în spatele lui, însemna că în faţa lor se afla altcineva care, mai mult ca sigur, nu era prea prietenos.

Dominic şi Xuan se opriră. Arătând înainte, Langers făcu un gest interogator cu palma deschisă. Dominic dădu din cap în semn de înţelegere şi ridică şi el capul ca să adulmece. Xuan îşi reaminti unde se află. Riscul de a face zgomot în încercarea de a trece pe lângă Langers ca să preia conducerea era prea mare.

Langers prinse cuţitul de luptă din teaca ataşată la bocanc şi înaintă, ţinând catarama curelei ridicată la câţiva centimetri de pământ, astfel încât hainele sau echipamentul să nu scoată nici un sunet prin târşâit. Înaintă cu atenţie centimetru cu centimetru. Şanţul în care se aflau vira la dreapta. Aproape că

puse mâna pe talpa groasă a unei sandale făcută dintr-un cauciuc de maşină. Inima i se opri pentru o clipă. Încercă să îşi concentreze privirea ca să vadă mai departe, dincolo de figura vietnamezului în spatele căruia se afla. Distinse alte câteva siluete şi în umbrele unei gropi crezu că vede figurile a şapte oameni ghemuiţi unul într-altul. Probabil erau un grup de genişti cu torpile şi alte explozive menite să facă găuri în gardul de sârmă ghimpată al taberei.

Dacă era vorba de o unitate, trebuia să fie mai mulţi în zonă. Şi erau alţii pregătiţi să asigure foc de acoperire camarazilor care în curând vor încerca să îşi croiască drum dincolo de gard. Aceasta însemnă că mai exista cel puţin o mitralieră uşoară pe care nu o putea vede. Simţi o mână pe picior şi aproape că sări în sus. Dominic îl atinse într-o manieră întrebătoare, dorind să ştie ce dracu se întâmplă şi de ce se oprise din nou. Langers întinse arma sa Mats-49 şi îl bătu pe Dominic de două ori pe umăr, apoi încă de două ori, ceea ce însemna că văzuse patru oameni cu certitudine. Dominic îi transmise acelaşi mesaj lui Xuan. Se aflau prea aproape de inamic pentru a ţine o conferinţă, deci rămaseră în aşteptare, gata să urmeze planul lui Langers, indiferent care ar fi fost acesta. Ştiau că ceva se va petrece în curând. Zorii începuseră să se ivească. Din vadul râului ceaţa se ridica în fuioare fantomatice peste iarba înaltă şi se împrăştia prin fiecare crăpătură şi groapă. O uşă se deschise în tabără, probabil cea de la buncărul de comunicaţii, lăsând să se vadă o lumină slabă ce se stinse câteva secunde mai târziu, când uşa se închise. Mai aveau de mers şaisprezece metri şi trebuia să îi parcurgă acum, înainte ca vietnamezii să înceapă atacul. Dacă nu făceau acest lucru, aveau să fie prinşi între liniile de foc.

Dominic şi Xuan simţiră încordarea lui Langers. După ce luptaseră împreună atât de mult timp, nu mai trebuia să vadă lucrurile ca să ştie că ele se întâmplă. Era ca şi cum ar fi lucrat cu muzicieni buni care mai cântaseră de multe ori. Instinctiv ştiură care va fi următoarea notă a fiecăruia dintre ei. Vietnamezul din faţa lui Langers îşi mută puţin poziţia. Mişcând piciorul aproape că îl lovi pe Langers în faţă. Trebuia să fie omorât. Langers îşi puse jos arma Mats-49 şi scoase uşor de la bocanc cuţitul de luptă. Se ridică pe vârfurile degetelor de la mâini şi picioare şi îşi desprinse corpul de pământ, centura fiind udă de la umezeala ceţii şi propria transpiraţie. În tăcere îşi trase picioarele sub el, atent să nu facă nici cel mai mic zgomot. Cu o

mişcare lină acoperi corpul vietnamezului cu propriul trup. O mână i-o puse la gură ca să înăbuşe orice ţipăt, în timp ce cuţitul se înfipse adânc sub partea dreaptă a cutiei toracice. Langers se folosi de greutatea corpului său ca să ţină inamicul mai mic de statură ţintuit locului şi îl înjunghie încă de trei ori. În momentul în care Langers atacă, Dominic înaintă şi ţinu nemişcate picioarele vietnamezului ca să nu bată în pământ. Pentru un timp ce păru o eternitate omuleţul se zbătu sub greutatea omului din spatele său. Vigoarea lui slăbi proporţional cu forţa vieţii ce se scurse din plexul solar în cavitatea abdominală. Prudent, Langers nu dădu prea curând drumul gurii. Dădu încet mâna la o parte astfel încât ultima răsuflare prinsă în plămânii vietnamezului să nu se elimine într-un horcăit care să poată fi auzit de camarazii săi din faţă.

Dominic şi Xuan se alăturară lui Langers în iarbă, urmărind cu privirea ţeava puştii lui ce indică locul unde stăteau adunaţi pionierii vietnamezi. Din zona înconjurătoare imediată aceştia începură să şoptească, să lovească uşor ţevile puştilor şi să-şi schimbe poziţia corpului. Dacă aveau de gând să facă ceva, trebuia să o facă acum. Langers îşi atârnă de umăr puşca mitralieră şi ridică cuţitul de luptă. Ceilalţi îi urmară exemplul. Dominic şi Langers se aflau în faţă. Nu aveau destul loc în şanţ ca să se mişte toţi în acelaşi timp. Ţinându-şi răsuflarea se apropiară de spatele echipei vietnameze sinucigaşe. Erau în total patru. Se vedea că aveau cu ei plase elastice cu explozivi. În momentul în care ajungeau la gard nu numai că făceau în el o gaură, dar aveau să sară şi ei în aer.

Nu aveau nevoie să discute despre ce aveau de făcut, înaintară aproape de pământul umed, stând mai jos de nivelul ierbii de pe coama tranşeei. Năvălind cât de tăcut se putea în aceeaşi gaură cu geniştii, cuţitele loviră. Unul încercă să ţipe dar Xuan îşi vârî pumnul în gura deschisă a omului, înăbuşind ţipătul, în timp ce baioneta deschise abdomenul inamicului. Aşezaţi cu toată greutatea pe victimele lor, cei trei aşteptară inspirând profund ca să recapete oxigenul pe care îl consumaseră teama şi efortul.

O voce şoptită din stânga lor îi întrebă în vietnameză ce se întâmplă. Xuan răspunse în aceeaşi manieră:

— Nu s-a întâmplat nimic. Mi s-a făcut rău de la stomac şi am vomitat.

Un râset scurt le confirma că povestea fusese crezută. Nu era

ceva neobişnuit pentru un om aflat pe punctul să se sinucidă să îşi verse maţele..

Se aflau acum la circa zece metri de prima linie de sârmă şi de locul în care trebuia să găsească poteca corectă printre mine şi capcane. În mod normal, când ajungeau la o aruncătură de băţ strigau parola, apoi erau lăsaţi să treacă dincolo de gardul de sârmă fară să se tragă asupra lor. Acum. Trebuia să încerce să treacă fară să fie omorâţi de vietnamezi. Dacă nu se mişcau suficient de repede şi se deschidea focul, aveau să fie prinşi între cele două părţi.

Se consultară rapid în şoaptă şi hotărâră să o ia la fugă în speranţa că vietnamezii îi vor confunda cu geniştii lor suficient de mult timp cât să iasă din raza de acţiune. Fixând bine călcâiele pe fundul gropii, îşi încordară muşchii picioarelor ce tremurau în urma lungii nopţi de patrulă. Fiecare inspiră adânc apoi o luă la fugă ţinând corpul aplecat. Alergară prin ceaţa ce plutea deasupra ierbii până la înălţimea brâului, cât de repede puturâ. Langers se afla la conducere, cu Dominic foarte aproape de el. Picioarele mai scurte ale lui Xuan încercară să acopere diferenţa mişcându-se de două ori mai repede decât prietenii săi. Străbătură jumătate din drum când se trase primul foc. Fuseseră recunoscuţi iar vietnamezii încercau acum să îi doboare la pământ. Gloanţele zburară pe la urechile lor. Unul se înfipse în jacheta lui Langers. De îndată ce începu să se tragă, el şi Dominic ţipară către legionarii din spatele peretelui din saci de nisip să nu deschidă focul. Strigătele se auziră la timp cât să îl oprească pe Hermann să apese pe trăgaciul mitralierei sale uşoare. Nu pentru că dorea asta, ci pentru că o mână îl apucase de încheietură şi strânsese uşor, aproape rupându-i osul. O voce părintească spuse:

— Nu vrei să faci cu adevărat asta, nu-i aşa? L-ai supăra foarte tare pe unchiul Gus.

Cu regret luă degetul de pe trăgaci, ştiind că pierduse o ocazie bună să îi ucidă. Dar *c'est la guerre.* Poate data viitoare şi, dacă avea noroc, poate că prindea şi gorila în vizorul său.

Ajunseră la prima împrejmuire de sârmă pe sub care trecură târându-se pe burtă. Blestemând şi strigând se strecurară pe sub reţeaua de sârmă acolo unde aceasta nu fusese prinsă cu ţăruşi în pământ, lucru care le permise să treacă fără să rupă hainele sau să se încurce în ea. Dinspre partea franceză li asigură foc de acoperire, pe deasupra capetelor lor, distrăgând atenţia

vietnamezilor. În palme şi genunchi se târâră de-a lungul potecii sigure până ce ajunseră lângă următorii pereţi din saci de nisip. Pe rând, fiecare dintre ei se aruncă bezmetic peste parapet, cu un ultim efort. Xuan sări ultimul şi ateriză direct peste Dominic care stătea încovoiat din cauza unei crampe musculare. Italianul jură că ajunsese la limită. După ce se termina cu acest război avea să se întoarcă în lumea spectacolului.

O labă păroasă îl ajută pe Langers să se ridice în timp ce nările sale fură asaltate de mirosul de vin amestecat cu cel de bere de casă. Fără să se uite în sus îşi dădu seama cine era. Gus!

Gus rânji către Langers, arătând strălucirea palidă a singurului dinte de aur aşezat în faţa cavernei ce îi servea drept gură.

— Cât o să mai trebuiască să am grijă de tine? Dacă n-aş fi fost eu, ai fi murit de foame în Rusia, în ’43. Acum trebuie s-o iau de la început. N-ai învăţat nimic de la mine. Dacă ai sta şi tu în rând cu ceilalţi încartiruiţi, n-ai mai fi trimis în atâtea patrule.

Langers murmură o replică sarcastică şi apoi plecă mai departe, urmat de Xuan, în tranşeea ce ducea spre interiorul taberei şi postul de comandă. Lui Dominic i se permise să meargă să se odihnească. Nu i-ar fi putut spune căpitanului Boissy ceva ce Xuan şi Langers nu ştiau. Ridicând prelata, Langers intră să raporteze, lăsându-l pe Gus să se gândească la ce vor servi la micul dejun. Stomacul său ghioră la gândul unei fripturi delicioase de cinci centimetri grosime de… Bineînţeles, ar fi fost la fel de mulţumit de posibilitatea consumării părţii de nord a unei hiene ce se îndreaptă către sud.

Langers dădu jos de pe cap boneta când intră în buncăr, înăuntru era întuneric, iar aerul era închis şi neplăcut. Căpitanul Boissy stătea sprijinit de o cutie cu muniţie, cu ochii închişi, dar Langers ştia că era treaz. Pe faţa lui slabă se putu vedea un tic nervos pe care îl căpătase cu o săptămână în urmă. Îi pierea de pe chip doar când dormea. Langers văzu tremurul uşor al muşchilor de pe maxilarul lui Boissy care însă nu deschise ochii.

— Ce se petrece afară?

Nu se sinchisise să iasă. Micul schimb de focuri care avusese loc deja se stinsese. Vietnamezii se retrăseseră după ce încercarea lor de a crea o breşă în gardul de sârmă ghimpată eşuase. Aveau să se întoarcă mai târziu, la noapte, aceea, sau poate a doua zi de dimineaţă, dar aveau să se întoarcă. De acest lucru erau siguri.

Langers se aşeză cu toată greutatea pe o cutie de provizii

alimentare. Îşi deschise bidonul şi luă un gât ca să alunge uscăciunea de pe gât, înainte să răspundă. Xuan găsi un colţ în care să stea şi îi privi, aşteptând momentul în care i se cerea să îşi prezinte informaţiile.

Boissy îşi deschise ochii roşii:

— Ei bine! repetă el. Ce se petrece?

Langers scuipă o parte din apă.

— Au de gând să lovească în curând, după părerea mea, poate la noapte sau mâine dimineaţă devreme. Am observat un grup de infirmieri deplasându-se. L-am pus pe Xuan să-i urmărească. Spune-i ce ai văzut, Xuan.

Xuan se depărtă de zidul pe care se sprijinise.

— Viet Minh-ul a mutat aici un punct de îngrijire medicală.

Se apropie de harta de pe birou şi arătă pe ea.

— După numărul oamenilor şi al proviziilor de medicamente pe care le aduc aici, cred că va avea loc un mare atac. Au plănuit cu siguranţă o mare acţiune.

Boissy verifică locul indicat pe harta sa.

— Deci pe noi ne vor lovi. Sunt prea departe ca să poată face ceva în Lalaine sau Beatrice. Nu! Vom fi din nou noi, domnilor. Destul de bine. Vom aştepta. Bineînţeles că nu avem alternativă, decât să aşteptăm, adăugă el cu amărăciune. Mergeţi acum şi dormiţi, sau faceţi ce doriţi. Sunteţi liberi în restul zilei, doar dacă nu are loc vreun atac.

Arătă cu degetul către Langers înainte ca acesta să plece.

— Vrei să faci, te rog, ceva, pentru Gus? M-a înnebunit cerându-mi un bilet de voie pentru cel mai apropiat sat. Zice că vrea doar să vadă dacă au vreun restaurant decent.

În ciuda oboselii un zâmbet se schiţă pe faţa brăzdată de cicatrice a lui Langers.

— Dacă nu există un restaurant aici, pun pariu că în două ore poate aranja ca Viet Minh-ul să construiască unul doar pentru el.

Boissy clătină din cap.

— Vorbeşte serios? Nu pot să-mi dau singur seama de asta.

Langers aprobă dând din cap.

— Dacă Gus vorbeşte despre mâncare, femei sau băutură şi numai despre asta vorbeşte, atunci e foarte serios.

— Aşa am crezut şi eu, zise Boissy, dar cum să-l refuzi? Nu poate să iasă din tabără şi nu vor exista bilete de voie. Bilete de voie! râse el. Omul ăsta e nebun. Ştii asta, nu?

Langers răspunse cu un rânjet.

— Nu sunteţi primul care gândeşte astfel, domnule. Dar dacă lucrurile se înrăutăţesc, ţineţi-l pe Gus lângă dumneavoastră. Nu veţi regreta.

Plecă să îşi caute patul de campanie care consta din două pături, într-o nişă tăiată pe un perete al buncărului subteran. Nu se putea plânge. Fuseseră timpuri când a avea o astfel de groapă era un lux de nedescris. Singurul subiect de interes pentru acea zi era faptul că Gus găsise câţiva şerpi de iarbă în timp ce săpa o nouă tranşee. Văzând strălucirea ochilor porceşti ai lui Gus, Langers aproape că îl compătimi pe Hermann pentru orice ar fi avut de gând Gus în privinţa lui. Nimeni altcineva în zona Isabelle nu mai era demn de o astfel de atenţie. Probabil că avea să afle a doua zi la ce se gândea prietenul său păros.

CAPITOLUL XIX

Hermann se mişcă, neliniştit, în somn. Aerul nopţii era greu, iar visurile sale deranjate de flash-uri alternative ale memoriei. Amintirea fetei pe care o omorâse şi cea a urii sale pentru Gus şi prietenii săi. Visurile sale îl împiedicară să audă paşii moi, târşâiţi, ce intrară în buncărul său. La fel de încet degete mari ridicară pătura de culoare kaki la capătul patului de cazarmă provizoriu. Lumina unei lanterne aflată în afara camerei era suficientă cât să se distingă fiinţele verzui, mişcătoare dintre degetele groase ce strecurară şerpii sub cuverturi, apoi aşezară cu blândeţe capetele acestora. Silueta se strecură înapoi în holul tunelului şi în josul coridorului ca să aştepte.

Hermann se mişcă în somn. Îşi dăduse cămaşa jos, dar avea încă pe el bocancii şi pantalonii. Oricum, nasturii erau desfăcuţi şi deschişi la şliţ ca să îi facă odihna mai uşoară. Ceva rece îi atinse carnea caldă din regiunea pubiană. Un alt muşchi lung, sinuos, alunecă pe părul de pe piept. Hermann gemu şi se sperie în somnul său. Formele alunecoase de sub păturile sale explorară noile împrejurimi, scoţând mereu limbile bifurcate, gustând emanaţia noii lor gazde. Unul dintre ei era obosit de tratamentul grosolan pe care-l primise mai devreme şi alese căldura de la subraţul lui Hermann ca loc de odihnă. Se strecură în mijlocul părului şi începu să se încolăcească.

Ochii lui Hermann se deschiseră brusc, mintea lui devenind imediat conştientă de faptul că ceva nu era în regulă. Şarpele de la brâu porni în sus, spre piept. O transpiraţie de gheaţă îi acoperi tot corpul.

Dumnezeule! gândi el. *Am cobre pe mine.* Îi era frică să se mişte sau să ţipe. Acest lucru ar fi putut enerva cei doi paraziţi alunecoşi. Încercă să şoptească o cerere de ajutor dar nimic nu-i ieşi din gura brusc uscată, cu o limbă grea ce nu dorea să se mişte. Un tremur incontrolabil îi străbătu corpul iar şerpii se mişcară ca răspuns al acestei activităţi. Hermann aproape leşină. Unul dintre ei înaintă pe sub pătură înspre faţă. Îl simţi târându-se prin părul de pe piept. Ştiu că urma să fie muşcat. Cu bărbia

lăsată cât de jos putea, simţi fiinţele nevăzute înaintând de-a lungul corpului. Inima aproape i se opri când şarpele îşi ivi capul de sub pătură şi scoase limba la el. Hermann ţipă. Nu mai putu suporta. Sări înnebunit din pat, şerpii căzând de pe el. Îşi înşfacă arma Mats-49 şi ciurui pereţii încăperii. Explozia gloanţelor aproape îl asurzi în mica sa cameră subterană.

Ţipete urmate de câteva rafale lungi de puşcă automată deschiseră ochii lui Langers. Paşi alergând şi gemete se făcură auzite în timp ce oamenii alergau să îşi ocupe poziţiile gândindu-se că erau atacaţi. Se opriră însă la apariţia lui Hermann se ţinea într-o mână puşca mitralieră Mats-49 iar în cealaltă resturile a doi şerpi de iarbă de circa un metru şi douăzeci de centimetri fiecare. Ţipa, cu faţa albă, ochii rătăciţi şi transpirat.

— O să-l omor pe nenorocit. O să-i tai boaşele şi o să i le dau să le mănânce. Unde e grămada aia mare de căcat de câine?

Porni în josul holului spre locul în care dormea Gus şi se lovi cu capul de una din grinzile de lemn, căzând aproape la pământ. În timp ce se ridică în genunchi se repezi la o stivă de încărcătoare pentru puşti mitralieră. Aruncă la pământ resturile şerpilor şi vârî în armă un încărcător plin.

— O să-i scot maţele şi o să le dau la porci.

Pe jumătate dezmeticit, Langers se dădu jos din pat complet îmbrăcat ca întotdeauna. Îşi luă pistolul şi ieşi în hol. Hermann tocmai trecea pe lângă nişa sa ca să ajungă la camera lui Gus când simţi ceva rece apăsând pe ceafa.

— Nu cred că vrei cu adevărat să faci asta, sergent Hermann, pentru că dacă o faci, atunci va trebui să-ţi zbor creierii. E târziu. De ce nu te duci înapoi să te culci? Nu ştii sigur dacă Gus a fost cel care ţi-a băgat şerpii în pat. Poate că s-au târât aici singuri şi te-au ales pe tine pentru că eşti creatura cea mai apropiată de ei.

Înghiţind cu greu aerul, Hermann coborî încet arma, simţindu-şi pieptul greu de teamă şi furie. Clocotind, se întoarse şi îl privi în faţă pe Langers ignorând pistolul îndreptat acum direct spre nasul său.

— Ţine minte, într-una din zilele astea mă voi răzbuna. Nimeni nu poate să-mi facă aşa ceva şi apoi să scape nepedepsit. Va plăti şi asta repede.

Langers coborî pistolul.

— Ei bine, dacă ai de gând să te răzbuni, ar fi bine s-o faci mai repede: Pentru că cred că micuţii noştri prieteni de la munte vor

încerca să ţi-o ia mai înainte. Aşa că taci naibii din gură şi o să-i spun lui Gus să se joace în altă parte.

Dominic veni pe coridor ducând cu el o conservă de carne, raţia sa pe ziua respectivă. Îl ignoră pe Hermann şi i se adresă lui Langers.

— În noaptea asta vine restul din 2 BEP. Ar trebui să ajungă aici într-o oră. Crezi că ar trebui să ieşim şi să vedem dacă le putem da vreun ajutor?

Hermann îşi apropie brusc faţa de cea a lui Dominic.

— Dă-mi mie raportul. Sunt încă cel mai mare în grad de aici!

Dominic se holbă la el de parcă sergentul era retardat şi scuipă pe podea.

— După cum am mai zis, crezi că ar trebui să ieşim afară? îi repetă el lui Langers. Probabil că vor avea nevoie de mult sprijin ca să coboare în viaţă de acolo…

Hermann merse cu paşi apăsaţi înapoi în camera sa, continuând să bombăne ceva referitor la moarte şi răzbunare.

Langers clătină din cap. Poate Gus mersese prea departe cu agasarea lui Hermann. Poate că ar fi fost mai bine să îl omoare pe nenorocit şi să termine o dată cu asta. Dominic ieşi primul la suprafaţă. Chiar şi în întuneric iminenţa unui conflict aprig se simţea peste tot. Dacă cineva nu era atent şi-ar fi putut rupe piciorul sau gâtul doar încercând să se deplaseze dintr-un loc în altul. Atacurile din ultimele zile transformaseră avanposturile altădată îngrijite într-o îngrămădire de lemne sparte, buncăre dărâmate şi gropi de obuze.

Dezordinea războiului se vedea peste tot. Cartuşe goale, cutii goale ale mortierelor şi puşti fără recul zăceau pretutindeni. Nu era timp să se facă curăţenie. Reuşiseră doar să ţină buncărele în stare de folosire.

Cel mai puternic buncăr era acela în care stăteau răniţii sub îngrijirea unui infirmier somalez, un mulatru imens care mai purta încă semnele cicatricelor tribului său pe faţa întunecată şi unsuroasă. Îşi trata pacienţii cu o atenţie de necrezut, având grijă de fiecare în parte de parcă ar fi fost propriul copil.

În munţi, trăgătorii vietnamezi îşi pregăteau deja armele pentru ţintele din următoarea zi. Ca de obicei, pista de aterizare reprezenta una din ţinte. Ştiau că dacă ţineau terenul de aterizare inoperant, tabăra duşmană cădea. Avioanele de luptă şi bombardierele forţei aeriene franceze fuseseră incapabile să le reducă eficacitatea. Mulţimea armelor antiaeriene ascunse în

copaci şi printre stânci făceau ravagii prea mari în numărul mic de aparate de zbor franceze operaţionale şi mai erau şi alte nevoi de acoperit, în alte părţi.

Claudine era atacată din nou, ca şi Lalaine. Câteva avanposturi fuseseră pierdute şi recucerite de trei sau patru ori şi de fiecare dată inamicul era cu ceva mai puternic, iar Legiunea ceva mai slăbită. Pe data de 25 martie francezii pierduseră o parte din Lalaine şi acum Legiunea şi Viet Minh-ul se omora reciproc zilnic, de la o distanţă de mai puţin de 25 de metri. Viet Minh-ul începuse deja programul de săpare a tranşeelor către poziţiile franceze. Cu fiecare zi se apropiau puţin mai mult şi cu toţii ştiau că, în momentul în care ajungeau suficient de aproape, aveau să atace, iar lupta urma să fie foarte echilibrată.

Avanposturile îşi menţineau activitatea la minimum, păstrându-se pentru momentul apariţiei avioanelor. Soldaţii de întărire din 2 BEP aveau să încerce să se paraşuteze pe terenul de aterizare, astfel încât să se afle într-o zonă prietenoasă. Langers ştia că mulţi dintre ei, în întuneric, urmau să aterizeze în afara siguranţei relative a terenului de aterizare şi că trebuia să treacă înăuntrul lui cât de repede puteau. O dată ce motoarele avioanelor erau auzite de Viet Minh, în munţi, iadul se dezlănţuia deasupra văii. Era 9 aprilie şi Langers se întrebă câţi oameni urmau să mai fie trimişi în tocătorul de carne. Dacă nu avea loc ceva miraculos care să schimbe circumstanţele, toţi oamenii prinşi în această vale ruinată urmau să fie ucişi sau luaţi prizonieri. Vietnamezii traseră câteva rachete luminoase cu mortierele lor peste Claudine şi Gabrielle. Nu primiră nici un răspuns din partea celor ce se apărau. Aveau ordine stricte. Trebuia să aştepte. Nu mai dura mult. Ceea ce la început păru bâzâitul câtorva ţânţari, treptat se transformă într-un zgomot distinct. Veneau avioanele.

Toate luminile de poziţionare şi control erau stinse – aparatul de zbor care se apropia se confunda cu noaptea. Aflat pe terenul de aterizare, Langers reuşi să vadă un fel de lumină aprinzându-se. Lămpi cu petrol fuseseră aprinse ca să marcheze zona de aterizare şi să călăuzească avioanele. Aveau o singură şansă. Avioanele erau aproape acum, trecând pe deasupra capetelor. Pe cerul nopţii păreră ca un stol de rândunici întunecate. Presupuse că vor sări de la trei sute de metri, fără paraşute de rezervă. De la acea distanţă nu mai aveau timp pentru a doua şansă.

Noaptea începu să erupă. Dinspre partea Viet Minh-ului o mulţime de flăcări şi rachete luminoase străluciră pe cerul nopţii. Apărătorii răspunseră cu tot ceea ce aveau în dotare, trăgând propriile rachete luminoase asupra munţilor ca să orbească ochii trăgătorilor vietnamezi. În acelaşi timp traseră şi cu ceea ce mai rămăsese din cele o sută cinci obuze, ca să acopere aterizarea paraşutiştilor. La Lalaine, singurul detaşament care mai rămăsese, acoperea latura de vest în vreme ce toate unităţile de tragere se deschiseră într-o imagine nebunească de foc rapid. Trasoarele străbătură întunericul ca nişte săgeţi sângerânde şi Viet Minh-ul răspunse pe măsură. Isabelle se afla prea departe ca să poată face ceva cu ajutorul armelor uşoare, dar mortierele lor lucrau cu fervoare, secerând jungla şi tufişurile ca să ofere camarazilor din aer o secundă în plus înainte să sară în noapte şi să întâlnească focul mitralierelor inamicului.

La lumina a o duzină de flăcări, Langers şi oamenii săi distingeau paraşutele şi corpuri minuscule atârnând neajutorate pe cerul nopţii, sperând că nu vor rata terenul de aterizare. Se apropiară rapid de pământ. Aproape patru sute de oameni atinseră solul, se rostogoliră şi ieşiră rapid de sub paraşutele lor periculoase ca să înşface arme şi să alerge către siguranţa celui mai apropiat buncăr. Peste cincizeci căzură în afara perimetrului şi fură nevoiţi să lupte ca să ajungă în interior, ignorând tirul tot mai intens al armelor automate vietnameze. Peste o duzină muriră în gardul de sârmă sau din cauza minelor şi capcanelor întinse de propriii camarazi, dar majoritatea ajunseră în siguranţă în buncărele care înconjurau terenul de aterizare. Un avion aflat în coada formaţiei de zbor îşi schimbă cursul ca să nu intre într-un şuvoi de foc antiaerian, direcţionat drept spre el. Cel ce coordona salturile trebuie să fi fost nerăbdător, pentru că două paraşute mici ieşiră pe uşă şi căzură în apropierea gardului de sârmă al perimetrului exterior din zona Isabelle. Langers nu observă că li se alăturase Xuan până ce omuleţul nu îi atinse braţul, arătând spre gardul din partea stângă, acolo unde nişte pachete cădeau la pământ. Înainte să aterizeze, Gus sărise deja peste parapet şi alergă după ele. O rafală de mitralieră ridică praful în jurul lui dar era foarte hotărât să obţină pachetele. Tăie firele dure ale paraşutelor, se întoarse şi sări peste gardul de sârmă ca o gazelă. Ultima săritură îl aruncă peste peretele din saci de nisip, având în fiecare palmă un pachet pătrat cu latura de un metru, înfăşurat în pânză.

Langers aproape că îl plesni peste faţă.

— Ce dracu’ crezi că faci, prostule? Nu ştii că puteai să fii omorât acolo? Ce e aşa de important la blestematele alea de pachete. Ştii măcar ce e în ele?

Gus rânji şi îi dădu unul din pachete lui Xuan.

— Ia-o încet, *mon ami.* Pachete de mărimea asta înseamnă un singur lucru. Mâncare sau băutură şi, dacă avem noroc, amândouă!

Spectacolul nopţii se termină. 2 BEP era la sol şi oamenii săi deja înlocuiseră pe cei care fuseseră pierduţi la Lalaine şi Claudine.

Încă o dată Gus demonstră că instinctele sale nu-l înşelau. Pachetele conţineau delicatese pentru masa generalului. Erau 3 sticle mari de Dom Perignon, trufe în sos de vin, găini conservate, carne şi brânză şi o şuncă întreagă. Celălalt pachet conţinea şi ziare şi atât de necesara penicilină şi Gus o încredinţă generos următorului transport la spital. Restul îl declară pradă legitimă de război.

CAPITOLUL XX

În timpul nopţii, două detaşamente din 2 BEP ajunseră la Isabelle. În fruntea lor se afla locotenentul Villon. Întâlnindu-l pe Langers şi restul echipei, descoperi că în loc să i se ureze bun venit, i se spuse că mai bine el şi ceilalţi ar fi rămas unde erau în siguranţă. Villon clătină capul său tânăr.

— Credeţi că o să pierd ceea ce promite să fie cea mai mare faptă eroică a armatei franceze de la primul război mondial?

Nu primi nici un răspuns la o astfel de întrebare şi treptat plecară cu toţii în timp ce Hermann, făcând uz de gradul său de cel mai înalt subofiţer, îl luă pe Villon într-o parte ca să îi prezinte pe scurt ceea ce se întâmplase şi să îi arate cazarma. Nu dură mult până ce locotenentul înţelese ceea ce doriseră să-i spună prin „a sta unde erau în siguranţă”, dar toată viaţa lui îşi dorise şansa de a-şi demonstra curajul într-o bătălie disperată. Acum avea acea şansă şi nu dorea să se dezamăgească pe sine sau Franţa. În viaţă erau lucruri mai importante decât moartea.

În timpul câtorva nopţi succesive se mai paraşutară voluntari din 3 şi 5 REI, dintre care mulţi nu mai săriseră niciodată cu paraşuta şi nici nu mai aveau să o mai facă vreodată. Un inutil exerciţiu de nobleţe.

Thich privi paraşutările. Nu aveau importanţă. Doar adăugau mai mulţi oameni în sac şi făceau ca triumful lor inevitabil să fie mai măreţ. Totul se desfăşura conform planului. În următoarea lună Viet Minh-ul menţinu neîntrerupt presiunea asupra apărătorilor cu bombardamentul constant al artileriei şi atacuri ale infanteriei. Şi cu fiecare zi se apropiau mai mult de linia principală de rezistenţă. Unul câte unul avanposturile căzdeau şi de data asta erau păstrate de atacatori, propulsându-i din ce, în ce mai aproape de victoria asupra mult urâţilor colonialişti.

Giap îl chemă pe Thich la el, oferindu-i vechiului său prieten un scaun, turnă ceai fierbinte pe care îl sorbiră cu deosebită plăcere.

— Tovarăşe Thich, e aproape gata. M-am hotărât. Ultimul asalt va începe mâine şi nu se va termina până când cei de jos nu vor

fi omorâţi sau luaţi prizonieri. Îi avem la mână acum, dar dacă mai amânăm mult s-ar putea să ne pierdem avantajul. După cum stau lucrurile acum, ştiu că americanii nu îşi vor trimite bombardierele împotriva noastră. Dar, dacă mai aşteptăm, francezii s-ar putea să găsească în lumea de afară prieteni care admiră încăpăţânarea lor prostească şi să forţeze puterile vestice să trimită ajutor. Acest lucru nu trebuie să se întâmple. Mai mult, propriile noastre provizii scad şi am pierdut prea mulţi oameni ca să continuăm la infinit acest război de uzură. Trebuie să-i zdrobim acum. Am luat o altă hotărâre. Aceea că tu vei avea onoarea să distrugi ultimul nostru obiectiv. Poate că îl vor preda când va cădea cazarma principală, dar cine ştie cum vor răspunde aceşti legionari iraţionali? În orice caz, tu vei fi responsabil cu ocuparea ultimului lor avanpost şi, fie îi vei ucide, fie le vei accepta predarea. Îţi ofer aceasta ca recompensă pentru anii tăi de loialitate şi credinţă necondiţionate faţă de mine şi marea noastră cauză.

Thich era copleşit de onoare. Să fie el cel care primea gloria finală a campaniei lor era o onoare aproape prea mare pentru ca să o accepte, dar făcu acest lucru.

— Vă promit, tovarăşe general, că totul va fi după cum doriţi, chiar cu preţul propriei mele vieţi, pe care întotdeauna am fost gata s-o ofer cauzei noastre.

Giap îşi termină ceaiul, turnă încă o ceaşcă şi se uită la piciorul schilod al lui Thich.

— Rana nu te va stânjeni în timpul acţiunii, nu-i aşa?

Thich se ridică de pe scaun şi făcu o plecăciune.

— Nimic nu mă va opri de la a obţine ceea ce doriţi. Jur asta pe strămoşii mei.

Giap îi dădu permisiunea să se retragă. Thich plecă şi porni imediat în josul muntelui. Merse prin. Tranşee şi pe potecile ce duceau spre sud, de unde putea arunca o privire asupra noului său obiectiv, Isabelle! Din poziţia unui artilerist, puse la ochi puternicul binoclu cu trepied ca să examineze fortificaţia inamică. Cercetă încet tabăra. Acum era linişte. Oamenii se odihneau, se regrupau şi se îngrijeau de morţi şi răniţi în timp ce se pregăteau pentru următorul atac. Opri binoclul din mişcarea lui. În lentile prinsese o siluetă familiară. Cercetând cu mai multă atenţie, îşi dădu seama că era acelaşi legionar gigantic pe care îl mai văzuse de câteva ori. Ce făcea oare? Se părea că împărţea câteva sticle mari de şampanie şi mânca pui fript. De unde

putuse să ia şampania? Gigantul dădu sticla unui alt om ce purta jacheta americană de camuflaj şi pantalonii francezi, verzi de paraşutism. Şi el părea familiar. Avea ceva ce îl deranjă pe Thich şi îl înspăimântă puţin. Îl mai văzuse şi altădată, dar nu era suficient de aproape ca să distingă trăsăturile persoanei. Thich nici nu era sigur că dorea acest lucru. Îi trecu un gând ciudat prin minte, dar repede îl trimise înapoi de unde venise. Ceea ce gândea el era complet imposibil. Şi totuşi nu îi plăcu figura omului şi îşi propuse să îşi aducă aminte să-l privească mai bine după ce tabăra va fi căzut.

În noaptea aceea, în primele ore după miezul nopţii, începu faza asaltului final. Precedat de masive baraje de artilerie asupra tuturor poziţiilor rămase, atacul vietnamezilor începu. Coborând pe făgaşul creat de armele lor grele, năvăliră asupra poziţiilor franceze pentru ca mai târziu să fie respinşi. O dată, de două ori, de trei ori într-o oră, un buncăr era cucerit şi apoi pierdut. Legionarii luptau ca nişte nebuni, preluând tot ceea ce Viet Minh-ul putea trimite asupra lor ca forţă de asalt şi apoi întorcându-se pentru mai mult. Dar cu fiecare contraatac erau mai puţini. Unul câte unul buncărele căzdeau în mâinile Viet Minh-ului şi, în cele din urmă, erau păstrate. Francezii se retraseră într-un cerc mai restrâns în jurul punctului principal al cartierului general, până ce li se tăie legătura cu terenul de aterizare. Acest lucru nu avea însă prea mare importanţă. Nimic nu putea ateriza sau decola. Terenul era presărat cu găuri de obuze şi acoperit cu foc antiaerian şi de mitralieră.

Toată noaptea şi în ziua următoare atacurile continuară fără întrerupere. Era singura bătălie care, pentru Langers, se apropia de intensitatea atacurilor din Rusia. Gus urla ca un nebun în gloria sa, sărind dintr-un loc în altul, acolo unde lupta era mai grea. În zorii zilei de 6 mai, numai Isabelle şi o mică zonă în jurul cartierului general se mai aflau în mâinile francezilor. Vietnamezii deţineau toate celelalte teritorii. Lupta continuă până ce chiar şi Viet Minh-ul, cu toate forţele lui superioare ca număr, trebui să se oprească şi să se odihnească. Atacul începu din nou în acea noapte şi dură toată ziua următoare. Cinci sute de oameni, de ambele părţi, muriră în acele ore. Era acum doar o chestiune de câteva ore cel mult, până ce aveau să înfrunte ultimul asalt. Apoi totul va lua sfârşit. Din zona Isabelle nu se putea face mare lucru ca să îi ajute pe cei de la cartierul general. Documente secrete erau deja arse, radiourile distruse, la fel ca şi

muniţia care mai rămăsese. Langers îşi dori să aibă în Isabelle ceva din muniţia aceea. În ultimele câteva zile se încercase paraşutarea unor provizii. Cele mai multe fuseseră doborâte de tunurile antiaeriene vietnameze şi ceea ce se paraşuta de obicei ajungea pe teritoriul inamic. Nu prea mai aveau de nici unele.

Spre amurg, fumul depozitelor de muniţii şi buncărelor care arseseră acoperea cea mai mare parte a văii. Un alt asalt al unui grup de genişti vietnamezi lovi zidul de nord al zonei Isabelle. Acoperiţi de foc de mitralieră geniştii explodară împreună cu încărcăturile pe care le purtau, într-o încercare de a crea o breşă în bariera de sârmă ghimpată. Hermann zbură capetele a doi dintre ei înainte ca aceştia să îşi poată activa încărcăturile. Îl văzu pe Gus aplecat ca să evite focul unui RPD, care ciurui partea de sus a peretelui din saci de nisip, ce îi ajungea până la umăr. Hermann îl ura. Ştia că urmau să moară şi dorea să se asigure de un lucru. Gus şi cei trei prieteni ai săi nu puteau să trăiască. Îşi ridică puşca mitralieră şi ţinti spre spatele cauzei nefericirii sale. Dorea să vadă faţa lui Gus în momentul în care murea, la fel cum o văzuse pe cea a femeii sale.

— Beidemann! ţipă el, ţintind spre silueta uriaşă.

Gus se uită în sus în timp ce Hermann apăsă pe trăgaci. Clic! Nenorocita de armă era goală. Hermann o aruncă la pământ.

— Prinde, răspunse Gus amiabil.

Fără să gândească, Hermann întinse mâinile la timp ca să simtă o grenadă între ele. Gus ţinuse grenada cu cuiul scos, aşteptând ca noi atacatori să îi apară în cale. Stupid, Hermann se uită la micuţa bombă din mâini. Ultimul gând care îi trecu prin minte înainte ca grenada să îi spulbere braţele şi o parte din faţă se îndreptă tot spre Gus: „Nenorocitul mi-a făcut-o din nou!”

Gus râse şi îi povesti scena lui Xuan, care i se alăturase lângă zid ca să îi mai aducă muniţie. Strigându-l pe Langers, râse pe înfundate şi zise:

— I-ai văzut expresia de pe faţă? Rahatul a ştiu că a dat-o din nou în bară. Doamne, ce frumos a fost!

— Langers nu văzuse expresia feţei lui Hermann, deşi îşi dorise acest lucru.

Se întoarseră la treburile lor, trecând peste „măruntul” incident şi omorâră treizeci de vietnamezi ce încercau să sară peste sârma ghimpată. Muriră acolo, atârnaţi de ea. Langers ştia că leşurile lor vor servi mai târziu drept mici poduri peste care vor trece alţi vietnamezi. Nu se putea face nimic în această

privinţă.

Giap ordonă oamenilor săi să crească presiunea. Ultimele două poziţii trebuia să cadă şi asta repede. Thich se mută într-un loc în care putea controla mai bine atacul asupra zonei Isabelle, aşezându-se într-o tranşee reîntărită de unde putea dirija personal asaltul. Dorea să îi ofere lui Giap ultima victorie.

CAPITOLUL XXI

La miezul nopţii, forţele vietnameze ale generalului Giap începură ultima mutare a jocului inegal de şah. Artileria zdrobi, îngropând în noroi, oameni şi armament deopotrivă, până ce nu mai rămaseră decât resturi de bocanci şi haine arse. Alţii muriră îngropaţi de vii, acoperiţi de buncăre sau tranşee dărâmate. Şi totuşi francezii rezistau. Thich era furios că oamenii lui nu fuseseră capabili să cucerească Isabelle. De la o depărtare de două sute de metri de zidurile ei din saci de nisip îşi împinse soldaţii de la spate. Val peste val se aruncară către gardul de sârmă ghimpată doar ca să întâlnească încă o dată o rezistenţă fanatică. Luptau împotriva unor oameni care se considerau deja morţi şi nu se mai temeau de moarte.

De câteva ori Thich îl văzu pe uriaşul paraşutist luptând cu asemenea abnegaţie, încât nu putu decât să îl admire.

Locotenentul Villon se apropie de cei patru oameni de lângă zidul de nord.

— Am ordine de la cartierul general. Colonelul De Castries spune că oricine doreşte să scape, poate să încerce acest lucru. Cartierul general se va preda mâine. Au de gând să continue lupta tot restul nopţii, ca să dea celor care vor o şansă de scăpare. Aceasta trebuie să fie decizia fiecăruia. Viet Minh-ul ne-a promis că toţi cei care se vor preda vor fi bine îngrijiţi şi nu vor avea loc represalii. Poate că e adevărat. Această bătălie s-a terminat. Gândiţi-vă acum ce vreţi să faceţi şi anunţaţi-mă. La ora cinci toţi oamenii din cartierul general şi Isabelle capabili încă să tragă cu o armă vor declanşa un atac pentru a distrage atenţia departe de aceia dintre voi care vor să-şi încerce şansele în junglă.

Langers se şterse la ochi cu dosul unei palme murdare şi sângerânde şi întrebă:

— Ce-ai să faci, locotenente?

Villon zâmbi, faţa lui tânără arătând cu mulţi ani mai bătrână decât cu câteva luni mai înainte. Ignorând şuieratul obuzelor ce zburau pe deasupra capului, rânji fără vlagă şi răspunse:

— O să vă spun asta numai după ce vă veţi hotărî. Ce-o să fac sau n-o să fac eu nu trebuie să aibă efect asupra deciziei voastre. Luaţi-vă propriile hotărâri. Acelaşi lucru o să-l fac şi eu. Faceţi-o repede, pentru că nu ne-a mai rămas prea mult timp.

Îi lăsă apoi să discute această problemă între ei.

Langers ştiu ce avea de gând să facă Villon. Dorea să rămână în urmă şi să lupte până la capăt. Era un ofiţer al Franţei şi de prea multe ori în trecut armatele Franţei depuseseră armele şi mărşăluiseră către taberele de prizonieri de război. Aceasta nu mai era acum o chestiune de război, ci una de onoare. Langers văzuse acest lucru de mai multe ori. Deja ştia că numai în această bătălie câţiva ofiţeri se împuşcaseră, mai degrabă decât să se predea. Chiar şi colonelul Piroth se sinucisese când, în cele din urmă, recunoscuse că artileria sa nu se putea pune cu cea vietnameză şi că supraestimarea posibilităţilor sale condusese la moartea multora din cei care îl înconjurau.

Langers se aplecă şi îşi aprinse o ţigară Gauloise, ţinându-şi mâna căuş ca să nu se vadă flacăra chibritului. O dădu din mână în mână şi celorlalţi ca să tragă un fum din ea.

— Ei bine, ce facem? Rămânem aici, sau ne încercăm norocul căutând să scăpăm? Cred că ar trebui să-l lăsăm pe Xuan să vorbească primul. Ce crezi că ar trebui să facem, Xuan?

Micul vietnamez trase ultimul fum din ţigară şi o stinse de marginea unui sac cu nisip. Se simţea bine. Aceşti oameni de pe alte pământuri îl acceptaseră ca pe unul de-ai lor. Un trasor din arma unui trăgător de elită zbură pe deasupra capetelor lor căutând o eventuală ţintă.

— E posibil ca Viet Minh-ul să îşi ţină cuvântul dat. Doresc să prezinte o imagine bună restului lumii. Dacă vă predaţi, cred că cei mai mulţi dintre voi veţi trăi. Pentru noi, indigenii, va fi o altă chestiune. Pentru ei suntem trădători şi vom fi trataţi ca atare. Eu o să încerc să scap, dar cred că voi ar trebui să vă predaţi.

Langers aprecie raţionamentul micuţului om. Se întoarse apoi către Gus.

— Şi tu? Ce vrei să faci?

Gus îşi ridică fundul de pe lada cu muniţie de calibru .50 pe care stătea şi trase un vânt.

— N-au pus mâna pe mine în Rusia şi n-o vor face nici acum. Eu zic să încercăm să scăpăm.

Dominic nu mai era nevoie să fie întrebat. El doar dădu din cap, aprobându-l pe Gus. Langers îşi drese vocea.

— Atunci facem aşa. Vom merge împreună cu Xuan, la fel cum am venit aici.

Langers îl trimise pe Xuan la locotenentul Villon ca să îi anunţe decizia lor. Era ora patru. Într-o oră trebuia să plece.

Giap mergea printre dărâmăturile din zona Claudine. La numai 27 de metri depărtare se aflau ultimii apărători ai taberei principale. De jur împrejurul lui erau răspândite cadavre la întâmplare, multe îmbrăţişate în strângerea iubitoare a morţii. Fumul incendiilor crease o ceaţă deasupra întregii scene, unduindu-se şi ondulându-se sub focul armelor de calibru mic. Artileria nu avea să tragă până ce nu părăsea el zona. Era mult prea valoros ca să fie expus unor riscuri inutile. Trebui să îşi admire inamicul, deşi nu înţelegea ce îi determinase să reziste cu asemenea tenacitate. Un soldat trebuia să dea inamicului ceea ce i se cuvenea, dacă luptase bine. Pentru micul general era aproape incredibil faptul că rezistaseră în faţa lui atât de mult. Cele mai multe dintre fortificaţiile printre care mergea fuseseră construite de cei două mii de soldaţi Viet Minh care fuseseră luaţi prizonieri de francezi. Cei mai mulţi dintre ei se întorseseră acum în rândurile compatrioţilor şi intraseră încă o dată în acţiune. Era aproape imposibil de crezut, dar armata sa avea peste douăzeci de mii de pierderi umane, aproape de două ori mai mult decât numărul total al celor ce se apăraseră. Era inamicul, dar era demn de respect. Epuizat din cauza măcelului, dar bucuros că aproape se terminase, părăsi frontul ca să se întoarcă la propriul cartier general. Dimineaţă totul avea să se termine.

Thich rămase pe loc, într-o tranşee, împreună cu operatorul său radio. Ultimul său atac fusese respins şi acum i se raporta că avea loc ceva în tranşeele zonei Isabelle. Se întrebă ce credeau francezii că pot face în acest ultim moment? O rafală de mitralieră de calibru .50 aproape că îi zbură capul de pe umeri. Francezii deschiseseră focul cu tot ceea ce aveau, fără nici un fel de menajamente, după ce cu numai cinci minute înainte economisiseră fiecare glonte. De ce?

Răspunsul îl primi când, pe deasupra peretelui din saci de nisip ce înconjura tabăra, mici grupuri de oameni se târâră, alergară şi săriră peste sârma ghimpată şi cadavre. Totul fusese atât de neaşteptat încât, la început, Thich crezu că era vorba de un contraatac, la fel ca şi majoritatea oamenilor săi. Erau luaţi total prin surprindere. Thich se ridică ca să vadă mai bine şi văzu o umbră imensă în faţa lui, o puşcă mitralieră făcând bucăţi

operatorul radio şi ucigând ceilalţi oameni din detaşamentul desemnat să îl protejeze. Legionarii se prăvăliră în capătul îndepărtat al tranşeei, aruncară grenade şi omorâră tot ceea ce mişca. Thich se întinse cu faţa la pământ făcând pe mortul în timp ce corpul imens se deplasă către el, urmat de ceilalţi. Langers trase o rafală de trei gloanţe şi încă una de patru gloanţe cu arma sa Mats-49. Xuan, Dominic şi Gus căutau din priviri următoarea cale de scăpare. Langers călcă pe un corp. Thich gemu involuntar în momentul în care o greutate bruscă îl apăsă pe piciorul rănit.

O mână îl înşfacă de păr şi îl ridică brusc de la pământ, astfel încât faţa lui putea fi văzută la lumina flăcărilor de magneziu strălucitor, răspuns la acţiunile francezilor. Inima lui Thich tresări de groază în momentul în care văzu faţa omului cu cicatrice, privindu-l. Ţeava unei puşti mitralieră ţintea chiar sub nasul lui. O greutate teribilă îi apăsă pieptul cu mâini reci. Vedea un om mort, un spirit întors ca să îl ia pe el. Aceasta era fascinaţia pe care o avusese pentru omul acesta straniu. Era moartea care venise după el, deşi, omorâse spiritul o dată. Inima sa nu mai bătu câteva secunde dar, încercând să îşi recâştige ritmul normal, un punct slab într-o parte îşi făcu apariţia. O fisură miocardică masivă se produse în peretele inimii sale, umplând cavitatea pieptului cu sânge. Era pe moarte! Greutatea din piept nu dispăru, dar teama din minte deveni mult mai rea. În depărtare auzi şoapta lui *Than Tien,* spiritele munţilor, chemându-l. Veniseră să îl ia sus, pe dealurile întunecate de la Dien Bien Phu. În acel moment muri.

Langers lăsă corpul inert să cadă, Gus mai trase câteva gloanţe înainte să comenteze.

— Nenorocitul se pare că a murit de frică. Bucură-te că faţa aia a ta urâtă n-are acelaşi efect şi asupra femeilor, altfel n-ai mai fi făcut sex niciodată.

Langers ignoră remarcile lui Gus. Nu aveau timp pentru aşa ceva. Focul acoperitor dinspre poziţiile franceze începu să slăbească. Muniţia le era pe sfârşite.

— Haideţi! Dacă nu ne mişcăm acum, n-o s-o mai facem niciodată.

Îl urmară dincolo de marginea tranşeei. Ghemuiţi alergară prin întuneric, împiedicându-se şi blestemând, omorând pe oricine le ieşea în cale. În doi timpi şi trei mişcări părăsiră ultimul sistem de apărare al taberei şi ieşiră în câmp deschis, alergând către

copacii dinspre vest. Nu se trase înspre ei. Toţi vietnamezii avansaseră către inima taberei din care se mai trăgeau ultimele gloanţe ca să sprijine evadarea celor câţiva camarazi. Până în momentul în care ajunseră sub protecţia copacilor, cu inimile bătând puternic şi gurile uscate, focul din vale încetase aproape total. Trecuseră numai douăzeci de minute de când săriseră peste zid.

Odihnindu-se numai câteva minute, începură să urce muntele, încercând să fie cât mai silenţioşi posibil. Se mai aflau vreo câţiva vietnamezi prin preajma. În timp ce urcau, soarele răsări în ziua de 8 mai. Tricolorul Franţei flutura deasupra principalei cazărmi de la nord. Vietnamezii încă nu îl înlocuiseră cu steagul lor roşu cu însemnul stelei aurii.

Cei scăpaţi ar fi putut înainta, dar trebuia să aştepte şi să vadă ce se întâmplase cu prietenii lor din Isabelle. Aceasta, împreună cu tabăra principală încă mai rezistau. Găsiră câteva tufişuri în care să se ascundă. Din poziţiile lor de pe latura muntelui aveau o vedere clară asupra văii.

La cartierul general colonelul De Castries trimise un semnal radio Viet Minh-ului. La ora 17 şi 30 de minute forţele sale din tabăra principală aveau să înceteze focul. De Castries nu avea să ofere vietnamezilor predarea sa formală. În loc de aceasta nu avea să mai opună rezistenţă, o mică onoare care nu însemna nimic nici pentru învinşi, nici pentru învingători. Rezultatele erau aceleaşi. Maiorul Grauwin dădu banderolele Crucii Roşii personalului său ca să se identifice ca personal medical, în speranţa că li se va permite să aibă grijă de răniţi.

Din poziţia lor avantajoasă, Langers şi prietenii săi văzură în cele din urmă tricolorul dat jos în vreme ce un grup de soldaţi ai Viet Minh-ului intrară în buncărul de comandă şi ieşiră împreună cu De Castries şi personalul său luaţi prizonieri. Vietnamezii erau uimiţi cât de mulţi francezi supravieţuiseră măcelului. Dinspre bancurile râului Nam Yum câteva mii de oameni ieşiră din ascunzători să predea armele. Generalul Giap fu uşurat da gândul că nu trebuise să dea ordinul să se meargă după ei. Dar tabăra principală era a lui. Nu mai rămăsese acum decât Isabelle.

Locotenentul Villon fumă ultima ţigară. În jurul lui se aflau toţi cei care se hotărâseră să rămână. Împreună cu ei se aflau şi răniţii care mai puteau merge. Cei care nu se mai puteau deplasa fuseseră mutaţi la peretele de sud. Restul se aflau lângă

el, aşteptând. În arme fuseseră încărcate ultimele gloanţe. Fără să li se fi ordonat, legionarii rămaşi montară baionetele pe ţevile puştilor. Cei cu arme automate le aruncară la pământ şi merseră să caute puştile camarazilor căzuţi. Tabăra era terminată, radioul distrus iar cartierul general deja în mâinile inamicului. Ridicându-se în picioare, Villon arătă cu ţeava puştii în direcţia inamicului. *„Avancez, la Legion, avancez! Avec la baionnette…” Leg*iunea răspunse chemării şi năvăliră peste propria sârmă ghimpată împotriva inamicului împietrit. Alergară într-o superbă uitare de sine printr-un baraj de foc de mitralieră nimicitor. Nici un om nu se opri sau ezită. Villon muri în timp ce scoase lama din stomacul unui căpitan vietnamez. Trei sute de oameni muriră în timpul acestui ultim atac sălbatic la baionetă. Cel mai depărtat punct la care se ajunse se afla la o distanţă de o sută de metri. Muriră cu toţii. *Vive la mort, vive l’etranger…*

Cei de pe deal se întoarseră cu spatele la întreaga scenă. Fiecare avea ciudatul sentiment că fuseseră lăsaţi în afara unui lucru important. Langers îşi şterse lacrimile din ochi la fel ca şi ceilalţi iar Xuan plânse din tot sufletul până ce Langers îi atinse umărul zicând:

— Încă nu s-a terminat. Va fi nevoie de tine mai târziu. Acum hai să plecăm de aici. Nu mai putem face nimic. Pentru ei e prea târziu.

Două zile mai târziu fură ridicaţi de un elicopter ce patrula în zonă şi care îi duse în Hanoi. În următoarele câteva zile tot mai mulţi scăpaţi din zona Isabelle începură să apară. Mai puţin de 70 din cei 12 000 de oameni care luptaseră reuşiseră să se întoarcă. Nu puteau decât să aştepte să vadă când va avea loc următoarea mare acţiune. Pentru supravieţuitori nu aveau să mai fie lupte. Pentru ei războiul din Indochina se terminase.

Patru luni mai târziu Gus şi Dominic îl urmară pe Langers la bordul unei nave. Se întorceau în Africa de Nord. Împreună cu ei se aflau ceilalţi supravieţuitori din Dien Bien Phu. Războiul se terminase. În curând, cei care fuseseră luaţi prizonieri urmau să fie repatriaţi şi alăturaţi lor. Francezii terminaseră războiul în Asia, iar singura mângâiere pe care o aveau în urma disperatei bătălii de la Dien Bien Phu era aceea că comuniştii nu căpătau întreaga plăcintă. Conferinţa de la Geneva încredinţă Viet Minh-ului întregul Tonkin, care va fi cunoscut ca Vietnamul de Nord. Annam şi Cochin erau de asemenea independente. Cambodgia şi

Laosul erau demilitarizate şi puse sub supraveghere internaţională. Langers ştia că porcii de comunişti nu erau mulţumiţi. În timp, aveau să dorească şi restul plăcintei. Se întrebă dacă va fi acolo la următoarea rundă.

Pentru moment mergeau acasă la Sidi-Bel-Abbes şi Sidi Slimane. Dominic se aplecă peste balustradă şi privi mucul ţigării lui Langers ce se stinse în apele golfului Tonkhin. Gus îi părăsise ca să caute ceva de mâncare şi Langers se gândea la viitorul care îi aştepta. Ce urma? Ştia că existau probleme în Algeria şi Maroc. Legiunea era solicitată mai aproape de casă. Un alt loc, un alt război. Nesfârşit, nesfârşit război. Şi Timpul. Se va termina vreodată… pentru Casca, Eternul Mercenar?

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....15
CAPITOLUL III.....23
CAPITOLUL IV.....33
CAPITOLUL V.....40
CAPITOLUL VI.....47
CAPITOLUL VII.....53
CAPITOLUL VIII.....62
CAPITOLUL IX.....68
CAPITOLUL X.....75
CAPITOLUL XI.....80
CAPITOLUL XII.....85
CAPITOLUL XIII.....91
CAPITOLUL XIV.....97
CAPITOLUL XV.....102
CAPITOLUL XVI.....109
CAPITOLUL XVII.....115
CAPITOLUL XVIII.....122
CAPITOLUL XIX.....133
CAPITOLUL XX.....139
CAPITOLUL XXI.....144
CUPRINS.....151

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiului" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
- Reîntâlnire cu Nile Barrabas şi vestiţii SOB - Soldiers of the Beast.
- Întâlnire cu rapidul şi periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forţelor speciale şi al Beretelor Verzi.

LEGIONARUL

De la centură scoase ultima grenadă care îi mai rămăsese, se rostogoli la pământ deşurubând capacul şi trase cuiul de siguranţă dintr-o singură mişcare, în timp ce se ridica înapoi în genunchi. Aflat acum la douăzeci de metri de ţintă, aruncă grenada care descrise în aer un arc de cerc înalt. Doi din cei şase ruşi aflaţi în spatele vehiculului încercară să fugă în momentul în care văzură grenada căzând spre ei. Ceilalţi săriră în aer într-un nor de cordită şi flăcări, provocate de grenada care făcu să explodeze mormanul de mine de câmp aranjate în ordine în spatele autoblindatului.

ISBN 973-9127-31-7 EDITURA Z 2000